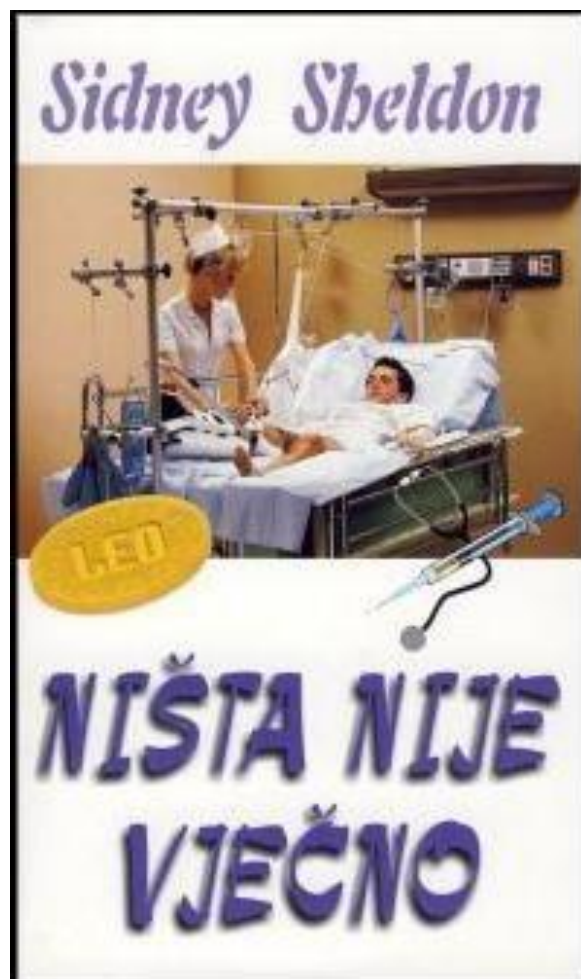

SIDNEY SHELDON – NIŠTA NIJE VJEČNO

Nothing last forever

PROLOG

San Francisco proljeće 1995.

Okružni javni tužitelj Čari Andrews bio je bijesan. - Što se to ovdje, dovraga, događa? - upita on. - Imamo tri liječnice koje zajedno žive i rade u istoj bolnici. Zbog jedne se zamalo zatvara cijela bolnica, druga ubije pacijenta za milijun dolara, a treća je ubijena.

Andrews zastane i duboko udahne. - Sve same žene! Tri proklete doktorice! Mediji se prema njima odnose kao prema kakvim zvijezdama. Ima ih na svim kanalima.

U 60 minuta prikazan je prilog o njima. Barbara Walters imala je o njima posebnu emisiju. Ne mogu otvoriti niti jedne novine ili časopis, a da ne ugledam njihove slike ili ne pročitam nešto o njima. Mogao bih se kladiti da će Hollywood snimiti i film o njima i da će te kučke pretvoriti u nekakve junakinje!

Ne bi me začudilo ni da vlada izda poštanske marke s njihovim likovima, kao što su to na primjer učinili s Presleyjem. E, tako mi svega, ja to neću dopustiti!

- On snažno udari šakom po fotografiji žene na naslovnoj stranici časopisa Time. Iznad slike pisalo je: »Dr. Paige Taylor - anđeo milosrđa ili sotonina sljedbenica?«

- Dr. Paige Taylor. - Glas okružnog tužitelja bio je pun gađenja. On se okrene Gušu Venableu, glavnom odvjetniku u odjelu krivičnih procesa. - Ovo suđenje dodjeljujem tebi, Gus. Želim presudu za ubojstvo prvog stupnja. Želim plinsku komoru.

- Bez brige - reče Gus Venable tiho. - Pobrinit ću se za to.

Dok je sjedio u sudnici i promatrao dr. Paige Taylor, Gus Venable pomisli: Porota joj ne može ništa. Potom se u sebi nasmiješi. Nitko ne može biti posve siguran da mu porota ne može ništa. Bila je visoka i vitka i imala je nevjerojatne tamnosmeđe oči koje su joj se jasno isticale na blijedome licu. Neki nezainteresirani promatrač jednostavno bi je opisao kao privlačnu ženu. Netko tko bi je pomnije promatrao uočio bi još nešto - činjenicu da u njoj, jedna pored druge, postoje sve različite faze njezina života. Bilo je tu sretne dječje uzbuđenosti pridodane stidljivoj adolescentskoj nesigurnosti, te mudrosti i boli odrasle žene. Cijela njezina pojava odisala je nekom nedužnošću. To je djevojka, pomisli Gus Venable cinično, kakvu bi svaki muškarac ponosno doveo kući i upoznao je s majkom. Pod uvjetom da mu majka voli hladnokrvne ubojice.

U njezinim očima lebdio je neki gotovo sablastan osjećaj odvojenosti, pogled koji je govorio da se dr. Paige Taylor povukla duboko u sebe, na neko drugo mjesto, u neko drugo vrijeme, daleko od hladne sterilne sudnice u kojoj je bila zatočena.

Suđenje se održavalo u staroj Palači pravde u San Franciscu, u ulici Bryant. Ta zgrada, u kojoj su se nalazili i Viši sud i okružni zatvor, bila je

odbojno sedmerokatno zdanje izgrađeno od pravokutnih sivih kamenih blokova. Posjetitelji koji bi ulazili u sudnicu najprije bi zbog sigurnosti prolazili kroz elektroničke detektore. Gore, na drugom katu, nalazio se Viši sud. U sudnici broj 121, gdje su se održavala suđenja za ubojstva, sudački je stol bio postavljen uz stražnji zid dvorane, a iza njega stajala je američka zastava.

Lijevo od stola nalazili su se stolci za članove porote, dok su se u sredini nalazila dva stola odijeljena uskim prolazom, jedan za tužitelja, drugi za branitelja.

Sudnica je bila prepuna novinara i gledatelja koje su privlačile kobne nesreće na autocestama i suđenja ubojicama. U kategoriji suđenja za ubojstvo, ovo je suđenje bilo pravi spektakl. Već i sam tužitelj Gus Venable bio je dovoljan za pravu predstavu. Bio je to vrlo krupan muškarac, koji se zbog proporcija doimao gotovo nestvarnim. Imao je pravu grivu guste sijede kose, kozju bradicu i držanje kakva južnjačkog vlasnika plantaže, unatoč tome što nikada nije ni vidio Jug. Izraz njegova lica bio je uvijek naoko blago zbunjen, međutim, mozak mu je bio poput računala. Bez obzira na to je li bilo ljeto ili zima, zaštitni su mu znak bili bijelo odijelo i staromodna košulja tvrda ovratnika.

Branitelj Paige Taylor, Alan Penn, bio je Venableova suprotnost: zbijen, energičan i prodoran odvjetnik koji je stekao slavu time što je za svoje klijente uglavnom uspijevaio izboriti oslobađajuće presude.

Njih su se dvojica već i prije suočavala u sudnicama, a njihov odnos bio je obilježen zavidnim poštovanjem i potpunim nepovjerenjem. Na Venableovo iznenađenje,

Alan Penn posjetio ga je tjedan dana prije zakazanog početka suđenja.

- Došao sam ti učiniti uslugu, Gus. Čuvaj se branitelja i kada darove donose. - Kako to misliš, Alane?

- Prije svega moraš razumjeti da o tome još nisam razgovarao s klijenticom, ali pretpostavljam - samo pretpostavljam - da bih je mogao nagovoriti da prizna krivnju pod uvjetom da joj se umanje navodi optužnice, pa da tako državi uštedimo trošak suđenja.

- Želiš da cijeli slučaj riješimo nagodbom?

- Da.

Gus Venable počeo je nešto tražiti po svom radnom stolu. - Ne mogu pronaći taj prokleti kalendar. Znaš li možda koji je datum?

- Prvi lipnja. Zašto?

- Na trenutak sam pomislio da je već sigurno Božić, jer inače ne bi tražio takav dar.

- Gus...

Venable se nagne prema naprijed. - Znaš, Alane, u normalnim bih okolnostima bio sklon takvom dogovoru. Iskreno govoreći, sada bih radije bio na Aljasci u ribolovu. Međutim, odgovor je negativan. Braniš hladnokrvnog ubojicu koji je zbog novca ubio bespomoćnog pacijenta. Zahtijevam smrtnu kaznu.

- Mislim da je nevin i...

Venable prasne u smijeh. - Ne, ne misliš tako. Isto kao i svi. Ovo je kristalno jasan slučaj. Klijentica ti je kriva jednako kao i Kain.

- Tek kada porota donese takvu odluku, Gus.

- To će i učiniti. - On zastane. - To će i učiniti.

Nakon što je Alan Penn otišao, Gus Venable ostao je sjediti, razmišljajući o njihovu razgovoru. Pennov dolazak bio je znak slabosti. Penn je znao da nema mogućnosti da dobije parnicu. Gus Venable pomisli na neoborive dokaze kojima je raspolagao, te na svjedoke koje će pozvati i osjeti zadovoljstvo.

U to nije moglo biti sumnje. Dr. Paige Taylor završit će u plinskoj komori.

Odabrati članove porote nije bilo nimalo lako. Slučaj mjesecima nije silazio s udarnih mjesta u svim medijima. Bezobzirnost kojom je ubojstvo izvedeno u javnosti je izazvalo velik val bijesnih prosvjeda. Suđenju je predsjedala Vanessa Young, odlučna i briljantna crna sutkinja za koju se govorkalo da će ubrzo biti nominirana za mjesto u Vrhovnome sudu Sjedinjenih Američkih Država. Nije bila poznata po strpljenju prema odvjetnicima i bila je vrlo temperamentna. Među odvjetnicima San Franciscu kružila je izreka: Ako ti je klijent kriv, a ti tražiš milost, kloni se sudnice sutkinje Young.

Dan prije početka suđenja, sutkinja Young pozvala je dvojicu odvjetnika u svoj ured.

- Gospodo, sada ćemo se dogovoriti oko nekih temeljnih pravila. Zbog ozbiljnosti ovog procesa, pripravna sam na određene ustupke kako bismo zajamčili da suđenje optuženoj bude pravedno. Ali, obojicu vas upozoravam da to ne pokušavate iskoristiti. Je li to jasno?

- Jasno, časni sude.

- Jasno, časni sude.

Gus Venable dovršavao je svoje uvodno izlaganje. - I tako, dame i gospodo porotnici, država će dokazati - da, dokazati izvan svake razumno moguće sumnje - da je doktorica Paige Taylor ubila svog pacijenta, Johna Cronina. I ne samo da je počinila ubojstvo, nego je to učinila za novac... i to velik novac. Ubila je Johna Cronina za milijun dolara.

- Vjerujte mi, nakon što čujete sve dokaze, bez ikakvih ćete poteškoća doktoricu Paige Taylor moći proglasiti krivom za ubojstvo prvog stupnja. Hvala vam.

Porotnici su sjedili mirno i bez glasa, ali prepuni iščekivanja.

Gus Venable obrati se sutkinji. - Ako nemate ništa protiv, pozvao bih Garyja Williamsa, kao prvog svjedoka optužbe.

Nakon što je svjedok položio prisegu, Gus Venable ga upita: - Radite kao bolničar u bolnici Embarcadero, zar ne?

- Da, tako je.

- Jeste li radili na Odjelu 3 kada je prošle godine u bolnicu primljen John Cronin

- Da.

- Možete li mi reći koji je liječnik bio zadužen za tog pacijenta?

- Doktorica Taylor.
- Kako biste opisali odnos između doktorice Taylor i Johna Cronina?
- Prigovor! - Alan Penn već je bio na nogama. - Od svjedoka traži zaključak.
- Prigovor se prihvaća.
- Pokušat ćemo drugačije. Jeste li ikada čuli bilo kakvu vrst razgovora između doktorice Taylor i Johna Cronina?
- Da, svakako. To nisam mogao izbjeći. Cijelo sam vrijeme radio na tom odjelu.
- Biste li te razgovore opisali kao prijateljske?
- Ne bih, gospodine.
- Doista? Zbog čega?
- Pa, sjećam se dana kad je gospodin Cronin dopremljen u bolnicu i kad ga je doktorica Taylor počela pregledavati, a on joj je rekao neka ga ne dira svojim...
- Williams neodlučno zastane. - Nisam siguran mogu li ponoviti točno što je rekao.
- Samo izvolite, gospodine Williams. Mislim da u ovoj sudnici nema djece.
- Pa, rekao joj je neka ga ne dira svojim jebenim rukama.
- To je rekao doktorici Taylor?
- Da.
- Molim vas, recite sudu što ste još eventualno vidjeli ili čuli.
- Uvijek ju je zvao »ona kučka«. Nije želio da mu se približava. Kad god bi mu došla u sobu, rekao bi: »Evo opet one kučke!« i »Reci ovoj kučki da me ostavi na miru« i »Zašto mi ne pošalju pravog doktora?«
- Gus Venable pogleda prema mjestu na kojem je sjedila dr. Taylor. Oči porotnika slijedile su njegov pogled. Venable odmahne glavom, kao da ga je to rastužilo, a zatim se ponovno obrati svjedoku. - Je li vam se činilo da je gospodin Cronin osoba koja bi doktorici Taylor dala milijun dolara?
- Alan Penn ponovno skoči na noge. - Prigovor! Ponovno navodi na zaključak.
- Sutkinja Young reče: - Prigovor se odbija. Svjedok može odgovoriti na pitanje.
- Alan Penn pogleda Paige Taylor i ponovno sjedne.
- Zaboga, nikako. Mrzio ju je iz dna duše.
- Na mjestu predviđenom za svjedoke sjedio je dr. Arthur Kane.
- Gus Venable reče: - Doktore Kane, vi ste bili na dužnosti odgovornog liječnika kada je otkriveno da je John Cronin ubij... - on pogleda u sutkinju Young - umro od intravenozno ubrizganog inzulina. Je li to točno?
- Jest.
- Nakon toga utvrdili ste da je to učinila doktorica Taylor.
- Tako je.
- Doktore Kane, sad ću vam pokazati službeni bolnički izvještaj o smrti koji je potpisala doktorica Taylor. - On sa stola uzme papir i pruži ga Kaneu.
- Hoćete li ga, molim vas, pročitati naglas?

Kane počne čitati. - »John Cronin. Uzrok smrti: akutni kardiorespiratorni arrest izazvan kardijalnim infarktom koji je prouzročio embolus.«

- Laičkim rječnikom, to bi bilo...?
- U izvještaju piše da je pacijent umro od srčanog udara.
- A izvještaj je potpisala doktorica Taylor?
- Da.
- Doktore Kane, je li to bio stvarni uzrok smrti Johna Cronina?
- Nije. Njegovu smrt prouzročila je injekcija inzulina.
- To znači da mu je doktorica Taylor dala smrtonosnu dozu inzulina i

potom krivotvorila izvještaj?

- Da.
- A vi ste to potom dojavili doktoru Wallaceu, ravnatelju bolnice, koji je izvijestio policiju?

- Da. To sam smatrao svojom dužnošću. - Glas mu je bio ispunjen pravičnim ogorčenjem. - Liječnik sam i ne vjerujem u pravo oduzimanja ljudskog života bez obzira na okolnosti.

Sljedeći svjedok bila je udovica Johna Cronina. Hazel Cronin bila je žena koja se približavala četrdesetoj. Imala je plamenocrvenu kosu i senzualno tijelo koje jednostavna crna haljina nije uspjela prikrivati.

Gus Venable reče: - Znam koliko vam je ovo bolno, gospođo Cronin, ali moram vas zamoliti da poroti opišete svoju vezu s pokojnim mužem.

Udovica Cronin kratkim pritiskom velikog čipkanog rupčića obriše oči. - John i ja bili smo u braku prepunom ljubavi. Bio je divan čovjek. Često mi je govorio

kako sam mu ja donijela jedinu istinsku sreću u cijelome životu.

- Koliko ste dugo bili u braku s Johnom Croninom?
- Dvije godine, ali John je uvijek govorio kako su to bile dvije godine

raja.

- Gospođo Cronin, je li vaš suprug s vama ikada razgovarao o doktorici Taylor? Je li vam ikada govorio o tome kako je smatra izvrsnom liječnicom? Ili koliko mu pomaže? Ili koliko mu je draga?

- Nije je niti spomenuo.
- Ni jednom?
- Ni jednom.
- Je li John ikada spominjao nešto o tome kako će iz oporuke izostaviti i

vas i vašu braću?

- Apsolutno ne. Bio je to najvelikodušniji čovjek na svijetu. Uvijek mi je govorio da nema toga što ne bih mogla dobiti, te da ću kad umre... - Hazel Cronin načas je ostala bez glasa - ...da ću kad umre biti bogata žena i... - Nije mogla nastaviti.

Sutkinja Young reče: - Sud će nastaviti s radom za petnaest minuta.

Jason Curtis, koji je sjedio u stražnjem dijelu sudnice, bio je ispunjen bijesom. Nije mogao vjerovati onome što su svjedoci govorili o Paige. To je žena koju volim, razmišljao je. Žena kojom ću se oženiti. Neposredno nakon njezina uhićenja, Jason Curtis posjetio ju je u zatvoru.

- Borit ćemo se - uvjeravao ju je. - Pribavit ću ti najboljeg branitelja u zemlji. - Pritom mu je na pamet odmah palo i ime tog odvjetnika. Alan Penn. Jason je otišao u njegov ured.
- Pratio sam taj slučaj u novinama - rekao mu je Penn.
- Novinari su već proveli suđenje i osudili je za ubojstvo Johna Cronina radi novca. Štoviše, ona sama i priznaje da ga je ubila.
- Dobro je poznajem - rekao mu je Jason Curtis. - Vjerujte mi, to što je učinila, Paige nikako nije mogla učiniti zbog novca.
- U tom slučaju, budući da priznaje da ga je usmrtila - ustvrdio je Penn - riječ je o eutanaziji. Usmrćivanje iz milosrđa u Kaliforniji je protuzakonito, jednako kao i u većini saveznih država, ali mišljenja su o tom problemu podijeljena. Mogao bih stvoriti dosta čvrstu obranu za neku vrst Florence Nightingale koja sluša Viši glas i slična sranja, međutim problem je u tome što je vaša gospodična ubila pacijenta koji joj je u oporuci ostavio milijun dolara. Što je bilo prije, kokoš ili jaje? Je li za milijun dolara znala prije nego što ga je ubila ili poslije?
- Paige nije imala pojma o novcu - reče Jason odlučno.
- Ton Pennova glasa bio je suzdržan. - Da. Bila je to jednostavno sretna podudarnost. Okružni tužitelj traži osudu za ubojstvo prvog stupnja i smrtnu kaznu.
- Hoćete li preuzeti slučaj?
- Penn je oklijevao. Bilo je očito da Jason Curtis vjeruje doktorici Taylor. Kao što je Samson vjerovao Dalili. Ponovno pogledavši Jasona, pomislio je: Pitam se je li ta ženska ovog jadnika »ošišala«, a da on toga još uvijek nije svjestan.
- Jason je čekao odgovor.
- Preuzet ću slučaj, pod uvjetom da budete svjesni toga da nas očekuje teška borba i da će je biti vrlo teško dobiti.
- Pokazalo se da je ova izjava Alana Penna bila pretjerano optimistična.
- Kad se sljedećeg jutra suđenje nastavilo, Gus Venable pozvao je cijeli niz novih svjedoka.
- Ne mjestu predviđenom za svjedoke sjedila je jedna bolničarka. - Čula sam Johna Cronina kako kaže: »Znam da ću umrijeti na operacijskom stolu. Ubit ćeš me. Nadam se da će ti suditi za ubojstvo«.
- Iskaz je davao odvjetnik Roderick Pelham. Gus Venable upita ga: - Kad ste doktorici Taylor rekli za milijun dolara iz imetka Johna Cronina, što je ona na to rekla?
- Rekla je otprilike: »To mi se nekako čini neetičnim. On mi je bio pacijent«.
- Priznala je da je to neetično?
- Da.
- Ali je ipak pristala na to da uzme novac?
- O, da. Svakako.
- Alan Penn obavljao je unakrsno ispitivanje.
- Gospodine Pelham, je li doktorica Taylor očekivala vaš posjet?
- Pa, ovaj, nije, ja sam...

- Niste je nazvali i rekli joj: »John Cronin ostavio vam je milijun dolara«?

- Ne. Ja sam...

- Znači, kad ste joj to rekli, bili ste s njom oči u oči?

- Da.

- Mogli ste dobro vidjeti kako će reagirati na novosti?

- Da.

- A kad ste joj rekli za novac, kako je reagirala?

- Pa... doimala... doimala se iznenađenom, ali...

- Hvala vam, gospodine Pelham. To bi bilo sve.

Suđenje je sada već ušlo u četvrti tjedan. Gledatelji i novinari bili su opčinjeni promatranjem dvojice odvjetnika. Gus Venable bio je u bijelom, a Alan Penn u crnom odijelu. Sudnicom su se kretali poput figura u kakvoj smrtonosnoj, pomno pripremljenoj partiji šaha, u kojoj je Paige Taylor pješak kojeg treba žrtvovati.

Gus Venable dodavao je slici posljednje djeliće koji su još nedostajali.

- Ako sud nema ništa protiv, za svjedoka bih pozvao Almu Rogers.

Nakon prisege, Venable reče: - Gospodo Rogers, koje je vaše zanimanje?

- Gospođica, ne gospođa.

- Oprostite, molim.

- Radim u putničkoj agenciji Corniche.

- Vaša agencija za svoje klijente pribavlja karte za putovanja u različite zemlje i osigurava hotelske rezervacije, kao i druge pojedinosti?

- Tako je, gospodine.

- Molim vas da pogledate optuženu. Jeste li je ikada vidjeli?

- O, da. Bila je u našoj agenciji prije dvije ili tri godine.

- I što je trebala?

- Rekla je da je zanima putovanje u London i Pariz i, čini mi se, Veneciju.

- Jesu li je zanimali turistički paket-aranžmani?

- O, ne. Rekla je da želi da sve bude u prvoj klasi... i avion i hotelski smještaj. I mislim da ju je zanimalo unajmljivanje jahte.

Sudnica je odjednom posve utihnula. Gus Venable priđe svome stolu i podigne nekoliko prospekata. - Policija je ove brošure pronašla u stanu doktorice Taylor.

Riječ je o reklamama za putovanja u Pariz, London i Veneciju, prospektima skupih hotela i avionskih prijevoznika, te jednom cjeniku na kojem su navedene cijene iznajmljivanja jahte.

Sudnicom se pronio žamor.

Tužitelj otvori jedan od prospekata.

- Evo nekih jahti koje se mogu unajmiti - počeo je čitati na glas. - Christina O... dvadeset i šest tisuća dolara na tjedan plus troškovi broda... Odvažna vremena, dvadeset i četiri tisuće dolara... Sretan san, dvadeset i sedam tisuća dolara. - On podigne pogled. - Iza imena Sretni san rukom je dodana kvačica.

Paige Taylor već je tada odabrala jahtu za dvadeset i sedam tisuća dolara na tjedan. Tada još samo nije bila odabrala žrtvu. Željeli bismo da se ovo označi kao dokazni materijal A. - Venable se okrene Alanu Pennu te se nasmiješi. Alan Penn pogleda Paige. Blijeda lica, nepomično je buljila u stol. – Svjedok je vaš.

Penn polako ustane, pritom brzo razmišljajući što da učini.

- Kako ide prodaja u zadnje vrijeme, gospođice Rogers?

- Molim?

- Pitao sam vas kako vam ide posao. Je li Corniche velika putnička agencija?

- Vrlo velika, da.

- Pretpostavljam da se puno ljudi dolazi raspitivati o raznim putovanjima.

- O, da.

- Može li se reći da je riječ o petero do šestero ljudi na dan?

- O, ne! - U njezinu glasu začuo se tračak srditosti. -O uvjetima putovanja razgovaramo čak i s do pedesetero ljudi.

- Pedeset na dan? - Zvučao je zadivljeno. - A od dana o kojem sada razgovaramo prošle su dvije ili tri godine. Pomnožimo li pedeset s devet stotina dana, dobit ćemo oko četrdeset i pet tisuća ljudi.

- Tako nekako.

- Unatoč tome, od svih tih ljudi, zapamtili ste doktoricu Taylor. Zbog čega?

- Pa, ona i njezine prijateljice bile su tako silno uzbuđene zbog putovanja u Europu. Bile su poput kakvih srednjoškolki. O, da. Sjećam ih se vrlo živo, naročito zbog toga što nisu izgledale kao da si mogu priuštiti jahtu.

- A tako... Znači, svatko tko uđe u vašu agenciju i zatraži neku brošuru na koncu doista i ode na putovanje?

- Pa, naravno da ne. Ali...

- Doktorica Taylor nije i rezervirala karte za putovanje, zar ne?

- Pa, nije. Nije kod nas. Ona je...

- Ni kod neke druge agencije. Samo je željela vidjeti prospekte.

- Da. Ona je...

- A to nije isto što i otputovati u Pariz ili London, zar ne?

- Pa, nije, ali...

- Hvala vam, možete ići.

Venable se obrati sutkinji Young. - Za svjedoka bih želio pozvati doktora Benjamina Wallacea...

- Doktore Wallace, vi upravljate bolnicom Embarcadero?

- Da.

- To, naravno, znači da dobro poznajete doktoricu Taylor i njezin rad?

- Da, tako je.

- Jeste li se iznenadili kad ste čuli da je doktorica Taylor optužena za ubojstvo?

Penn je već bio na nogama. - Prigovor, časni sude. Odgovor doktora Wallacea bio bi irelevantan.

- Ako mi dopuštate da objasnim... - prekine ga Venable. - Mogao bi se pokazati vrlo relevantnim samo ako mi dopustite...

- No, dobro, hajde da vidimo što će se dogoditi - reče sutkinja Young. - Ali, bez gluposti, gospodine Venable.

- Pokušat ću doći do odgovora na drugi način - nastavi Venable. - Doktore Wallace, od svakog se liječnika traži da položi Hipokratovu zakletvu, nije li tako?

- Jest.

- A dio te prisega kaže - tužitelj stane čitati s papira koji je držao u ruci - »da ću se suzdržavati od svakog štetnog ili pokvarenog čina«?

- Da.

- Je li doktorica Taylor ikada ranije učinila nešto zbog čega biste pomislili da bi mogla prekršiti Hipokratovu zakletvu?

- Prigovor!

- Odbijen.

- Jest.

- Molim vas, objasnite nam o čemu je riječ.

- Imali smo jednog pacijenta za kojeg je doktorica Taylor utvrdila da mu je potrebna transfuzija krvi. Njegova obitelj odbila je za to dati suglasnost.

- I što se dogodilo?

- Doktorica Taylor nastavila je raditi onako kako je bila zamislila i pacijentu je svejedno dala transfuziju.

- Je li to u skladu sa zakonom?

- Apsolutno ne. To je moguće učiniti samo uz sudski nalog.

- I što je doktorica Taylor potom učinila?

- Naknadno je pribavila sudski nalog i na njemu promijenila datum.

- Znači, nakon tog protuzakonitog čina, krivotvorila je i podatke u bolničkoj kartoteci kako bi ga prikrila?

- Točno.

Alan Penn bijesno pogleda Paige. Što li mi je, dovraga, još zatajila? upita se.

Ako su gledatelji na licu Paige Taylor tražili neki znak koji bi odao njezine osjećaje, morali su se razočarati.

Hladna poput leda, mislio si je predsjednik porote.

Gus Venable okrene se prema sutkinji. - Časni sude, kao što znate, jedan od svjedoka koje sam namjeravao pozvati na suđenje je i doktor Lawrence Barker.

Na žalost, on se još uvijek nije oporavio od posljedica moždanog udara i nije u mogućnosti doći u sudnicu na svjedočenje. Umjesto njega, sada ću postaviti pitanja dijelu bolničkog osoblja koje je radilo s doktorom Barkerom.

Penn ustane. - Ulažem prigovor. Ne vidim nikakvu važnost takvog poteza. Doktora Barkera nema i doktoru Barkeru se ovdje ne sudi. Ako...

Venable mu se ubaci u riječ. - Časni sude, uvjeravam vas da je moj redoslijed ispitivanja vrlo važan za iskaze koje smo upravo čuli. Također, ima veze i s profesionalnim sposobnostima optužene.

Sutkinja Young skeptično reče: - Vidjet ćemo. Ovo je sudnica, a ne rijeka. Neću dopuštati ribičke izlete. Možete pozvati svoje svjedoke.

- Hvala.

Gus Venable obrati se sudskom službeniku. - Pozivam doktora Matthewa Petersona.

Elegantan muškarac šezdesetih godina krene prema mjestu za svjedoke. Kad je nakon prisege sjeo na svoje mjesto, Gus Venable upita ga: - Doktore Peterson, koliko dugo radite u bolnici Embarcadero?

- Osam godina.

- Koja vam je specijalnost?

- Ja sam kardiolog.

- Tijekom svog rada u bolnici Embarcadero, jeste li ikada imali prilike raditi s doktorom Lawrenceom Barkerom?

- O, da. Nebrojeno puta.

- Kakvo je vaše mišljenje o njemu?

- Jednako kao i mišljenje sviju drugih. Pored, možda, DeBakeyja i Cooleyja, doktor Barker je najbolji kardiolog na svijetu.

- Jeste li bili u operacijskoj dvorani onoga jutra kad je doktorica Taylor operirala pacijenta koji se zvao... - Pretvarao se da traži ime na komadiću papira. - ...Lance Kelly?

Ton svjedokova glasa bio je drugačiji. - Da, bio sam ondje.

- Hoćete li nam, molim vas, opisati što se tog jutra dogodilo?

Doktor Peterson oklijevajući reče: - No, da, stvari su krenule krivim tokom. Počeli smo gubiti pacijenta.

- Kad kažete »gubiti pacijenta«...

- Srce mu je prestalo raditi. Pokušavali smo ga povratiti i...

- Je li netko pozvao doktora Barkera?

- Jest.

- I je li on došao u operacijsku dvoranu dok je operacija još trajala?

- Došao je pretkraj. Da. Ali, bilo je prekasno da bi bilo što učinio. Više nismo mogli oživiti pacijenta.

- I je li doktor Barker tada nešto rekao doktorici Taylor?

- Pa, svi smo bili poprilično uzrujani i...

- Pitao sam vas je li doktor Barker nešto rekao doktorici Taylor.

- Jest.

- A što je to doktor Barker rekao?

Uslijedila je kratka stanka, usred koje se izvana začula jaka grmljavina, poputa Božjega glasa. Trenutak kasnije, počela je oluja i teške kišne kapi stale su udarati po krovu sudnice.

- Doktor Barker je rekao: »Ubili ste ga«.

U gledalištu je nastao metež. Sutkinja Young udari čekićem po stolu. - Sada je dosta! Zar vi, ljudi, živite u špiljama? Još jedan ovakav ispad i svi ćete stajati vani, na kiši.

Gus Venable pričekao da se buka stiša. U potpunoj tišini, on upita: - Jeste li sigurni da je doktor Barker doktorici Taylor rekao: »Ubili ste ga«?

- Jesam.

- A prema vašem iskazu, doktor Barker je čovjek čije je stručno mišljenje vrlo cijenjeno?

- O, da.

- Hvala vam. To bi bilo sve, doktore. - Potom se okrene Alanu Pennu. - Svjedok je vaš.

Penn ustane i priđe svjedoku.

- Doktore Peterson, nikada nisam prisustvovao nekoj operaciji, ali pretpostavljam da atmosfera mora biti iznimno napeta, naročito kada je riječ o nečemu tako ozbiljnome kao što je operacija srca.

- Da, napetost je velika.

- U takvim situacijama, koliko se ljudi nalazi u jednoj prostoriji? Troje ili četvero?

- O, ne. Uvijek šestero ili čak i više.

- Doista?

- Da. Obično po dva kirurga, jedan koji asistira, katkada i po dva anesteziologa, instrumentarka i najmanje jedna sestra koja po potrebi pomaže svima.

- Tako... To znači da je u dvorani dosta bučno i da su svi dosta napeti. Izvikuju se upute i tako dalje.

- Da.

- I koliko sam čuo, uobičajeno je da za vrijeme operacije svira i neka glazba.

- Točno.

- Kad je doktor Barker ušao u dvoranu i vidio da Lance Kelly umire, to je vjerojatno samo pojačalo pometnju.

- Pa, svi su bili poprilično zauzeti pokušajima da spase pacijenta.

- Svi su bili vrlo bučni?

- Bilo je vrlo bučno, da.

- Pa ipak, u svoj toj zbrci i buci, i uz glazbu, uspjeli ste čuti kako doktor Barker kaže da je doktorica Taylor usmrtila pacijenta. U svem tom metežu, mogli ste i pogrešno čuti, zar ne?

- Ne, gospodine. Nisam mogao pogrešno čuti.

- Zbog čega ste toliko sigurni?

Doktor Peterson uzdahne. - Zbog toga što sam stajao pokraj doktora Barkera kad je to rekao.

Časnog izlaza iz ove slijepe ulice nije bilo.

- Nemam više pitanja.

Cijeli se slučaj raspadao na sastavne dijelove, a on to ničime nije mogao spriječiti. Situacija će, međutim, postati još teža.

Na mjesto svjedoka sjela je Denise Berry.

- Radite kao bolničarka u bolnici Embarcadero?

- Da.

- Koliko dugo ondje radite?

- Pet godina.

- Jeste li tijekom tih pet godina ikada čuli bilo kakav razgovor između doktorice Taylor i doktora Barkera?

- Svakako. Puno puta.
- Možete li nam ponoviti neki od tih razgovora? Pogleda usmjerenog prema doktorici Taylor, sestra Berry je oklijevala. - Pa, doktor Barker je znao biti vrlo oštar...
- Nisam vas to pitao, sestro Berry. Zamolio sam vas da nam ispričate neke posve određene stvari koje ste čuli da je rekao doktorici Taylor.
- Uslijedila je duga stanka. - Pa, jednom joj je rekao da je nesposobna i...
- Gus Venable napravi začuđeni izraz lica. - Čuli ste doktora Barkera kako govori da je doktorica Taylor nesposobna?
- Da, gospodine. Ali, on je uvijek bio...
- Što ste još čuli da govori o doktorici Taylor? Svjedokinja je oklijevala.
- Doista se ne mogu sjetiti.
- Gospođice Berry, pod prisegom ste.
- Pa, dobro, jednom sam ga čula da kaže... - preostali dio rečenice izgubio se u mumljanju.
- Ne čujemo vas. Govorite glasnije, molim vas. što ste čuli da je rekao?
- Rekao je da... da doktorici Taylor ne bi dopustio ni da mu operira psa. Cijela je sudnica ostala zabezeknuta.
- Ali, sigurna sam da je mislio samo...
- Mislim da svi možemo zaključiti da je doktor Barker mislio upravo ono što je i rekao.
- Svi pogledi zaustavili su se na Paige Taylor.
- Dokazi koje je protiv Paige iznijela optužba činili su se neoborivima. Pa ipak, Alan Penn bio je u sudnicama na glasu kao vrhunski čarobnjak. Sada je bio red na njemu da iznese argumente koji govore u prilog optuženoj. Hoće li iz šešira uspjeti izvući još jednog zeca?
- Paige Taylor sjedila je na mjestu za svjedoke. Pitanja joj je postavljao Alan Penn. Bio je to trenutak koji su svi iščekivali.
- Doktorice Taylor, John Cronin bio je vaš pacijent?
- Da, tako je.
- Što ste prema njemu osjećali?
- Bio mi je simpatičan. Znao je da je teško bolestan, ali ipak je bio vrlo hrabar. Operiran mu je tumor srca.
- Vi ste izveli kirurški zahvat?
- Da.
- I što ste tijekom operacije otkrili?
- Kad smo mu otvorili grudni koš, otkrili smo da ima melanom koji je već metastazirao.
- Drugim riječima, rak koji se proširio cijelim tijelom.
- Da. Proširio se limfnim žlijezdama.
- Što znači da za njega nije bilo nade? Nisu postojale nikakve nadnaravne mjere kojima mu se moglo povratiti zdravlje?
- Apsolutno nikakve.
- John Cronjn priključen je na uređaje kojima mu je održavan život?
- Tako je.

- Doktorice Taylor, jeste li Johnu Croninu namjerno dali smrtonosnu količinu inzulina kako biste mu okončali život?

- Jesam.

Sudnicom je odjednom zavladao galama. Uistinu se dobro drži, pomisli Gus Venable. Iz njezinih usta to zvuči kao da mu je dala šalicu čaja.

- Hoćete li, molim vas, reći poroti zbog čega ste Johnu Croninu okončali život?

- Zbog toga što me zamolio da to učinim. Preklinjao me. Razdiran strašnom boli, pozvao me usred noći. Sredstva protiv boli koja smo mu davali više nisu pomagala. - Glas joj nijednom nije zadrhtao. - Rekao mi je da više ne želi patiti. Ostalo mu je još samo nekoliko dana života. Molio me da mu skratim muke.

To sam i učinila.

- Doktorice, jeste li imalo oklijevali prije nego što ste to učinili? Je li vas mučio osjećaj krivnje?

Dr. Paige Taylor odmahne glavom. - Ne. Da ste vidjeli... Jednostavno nije imalo nikakva smisla dopustiti mu da i dalje pati.

- Na koji ste mu način dali inzulin?

- Intravenozno.

- I je li to kod njega izazvalo kakvu dodatnu bol?

- Nije. Jednostavno je utonuo u san.

Gus Venable skoči na noge. - Prigovor! Mislim da optužena želi reći da je utonuo u smrt! Ja...

Sutkinja Young snažno udari čekićem po stolu. - Gospodine Venable, još niste na redu. Dobit ćete priliku da ispitajte svjedoka. Sjednite.

Tužitelj pogleda u porotu, zatrese glavom, te sjedne.

- Doktorice Taylor, kad ste Johnu Croninu ubrizgali inzulin, jeste li znali da vam je oporukom ostavio milijun dolara?

- Nisam. Kad sam za to doznala, bila sam zapanjena. Nos bi joj već trebao biti dugačak pola metra, pomisli Gus Venable.

- Ni u jednoj situaciji niste razgovarali o novcu ili darovima i od Johna Cronina niste nikada ništa tražili?

Na obrazima joj se pojavilo jedva primjetno rumenilo. - Nikada!

- Ali s njim ste bili u prijateljskim odnosima?

- Da. Kad je pacijent tako bolestan, odnos između njega i liječnika mijenja se. Razgovarali smo o problemima u vezi s njegovim poslom i o njegovim obiteljskim problemima.

- Ali niste imali nikakva razloga od njega nešto očekivati?

- Ne.

- Taj vam je novac ostavio jer je s vremenom prema vama stekao osjećaj poštovanja i povjerenja. Hvala vam, doktorice Taylor. - Penn se obrati Gusu Venableu.

- Svjedok je vaš.

Dok se Penn vraćao do svog stola, Paige Taylor pogleda prema stražnjem dijelu sudnice. Ondje je sjedio Jason, koji se trudio da joj svojim držanjem ulijeva potporu. Do njega je sjedila Honey. Pokraj Honey sjedila je

neka nepoznata osoba. Na tome mjestu trebala je sjediti Kat. Da je živa. Ali, Kat je mrtva, pomisli Paige. Ubila sam i nju.

Gus Venable ustane od stola i polako, vukući noge, priđe svjedokinji. Potom baci pogled na redove rezervirane za predstavnike medija. Sva mjesta bila supopunjena i svi novinari užurbano su pisali bilješke. Sad ćete imati o čemu pisati, pomisli Venable.

Nekoliko trenutaka bez riječi je stajao ispred optužene i promatrao je. Potom je nehajnim tonom upita: - Doktorice Taylor... je li John Cronin bio prvi pacijent kojeg ste ubili u bolnici Embarcadero?

Alan Penn bijesno skoči na noge. - Časni sude, ulažem...!

Sutkinja Young već je bila udarila čekićem po stolu. -Prigovor prihvaćen! Potom se obratila dvojici odvjetnika.

- Sada ćemo imati petnaestominutnu stanku. Želim vas obojicu vidjeti u svojim odajama.

Kad su dvojica odvjetnika ušla u njezin ured, sutkinja Young obrati se Gusu Venableu. - Vi ste negdje ipak studirali pravo, zar ne, Gus?

- Oprostite, časni sude. Ja sam...

- Jeste li ondje vidjeli kakav veliki šator?

- Kako, molim?

Glas joj je pucketao poput biča. - Moja sudnica nije cirkus i nemam namjeru dopustiti vam da je pretvorite u takvo što. Kako se samo usuđujete takvim pitanjima potpirivati atmosferu?!

- Ispričavam se, časni sude. Promijenit ću pitanje i...

- Učinit ćete i više od toga! - odvrati sutkinja Young.

- Promijenit ćete svoje držanje. Upozoravam vas, samo se poslužite još jednim takvim trikom i poništiti ću suđenje.

- Razumijem, časni sude.

Kad su se vratili u sudnicu, sutkinja Young reče poroti:

- Porota će posve izuzeti iz razmatranja tužiteljevo posljednje pitanje. -

Potom se obrati tužitelju. - Možete nastaviti.

Gus Venable ponovno priđe svjedokinji. - Doktorice Taylor, zasigurno ste bili vrlo iznenađeni kad ste doznali da vam je čovjek kojeg ste ubili ostavio milijun dolara.

Alan Penn bio je na nogama. - Prigovor!

- Prihvaćen. - Sutkinja Young reče Venableu. - Iskušavate moju strpljivost.

- Ispričavam se, časni sude. - On se ponovno obrati svjedokinji. - Sa svojim ste pacijentom svakako morali biti u vrlo prijateljskim odnosima. Hoću reći, ne događa se baš svaki dan da nam gotovo potpuno nepoznat čovjek ostavi milijun dolara, zar ne?

Paige Taylor neznatno se zarumeni. - Naše prijateljstvo održavalo se u kontekstu odnosa između liječnika i pacijenta.

- Nije li ipak bila riječ i o nečemu malo dubljem od toga? Čovjek iz oporuke ne izostavlja svoju voljenu suprugu i obitelj i ne ostavlja milijun dolara nepoznatoj osobi bez određenog oblika uvjeravanja. Razgovori za koje ste rekli da ste ih s njime vodili o problemima vezanim uz njegov posao...

Sutkinja Young nagne se prema naprijed i upozori ga: - Gospodine Venable...

Tužitelj podigne ruke kao da se predaje. - Znači, vi i John Cronin prijateljski ste čavrljali. On vam je o sebi pričao vrlo osobne stvari, bili ste mu simpatični i poštovao vas je. Bi li se to moglo nazvati poštenim opisom vašeg odnosa, doktorice?

- Da.

- I zbog takvog vašeg odnosa prema njemu, on vam je dao milijun dolara?

Paige pogledom obuhvati sudnicu i ne reče ništa. Na to pitanje nije imala nikakav odgovor.

Venable krene prema svome stolu, a zatim se neočekivano ponovno okrene prema optuženoj.

- Doktorice Taylor, u ranijem ste iskazu rekli da niste imali pojma o tome da će vam John Cronin ostaviti bilo kakav novac, niti da će iz oporuke izostaviti svoju obitelj.

- Tako je.

- Koliko zarađuje jedan prosječan specijalizant u bolnici Embarcadero?

Alan Penn bio je na nogama. - Prigovor! Ne vidim nikakva...

- Pitanje je u redu. Svjedok može odgovoriti.

- Tridest i osam tisuća dolara na godinu.

Venable suosjećajnim glasom reče: - To u današnje vrijeme i nije Bog zna što, zar ne? I od toga treba platiti razne odbitke, poreze i pokriti troškove života. Nakon toga čovjeku ne ostaje dovoljno novca za luksuzno putovanje u, recimo, London ili Pariz ili Veneciju, zar ne?

- Vjerojatno ne.

- Ne. Znači niste planirali neko takvo putovanje jer ste znali da si ga ne možete priuštiti.

- Tako je.

Alan Penn ponovno ustane. - Časni sude... Sutkinja Young obrati se tužitelju. - Kamo nas ovo vodi, gospodine Venable?

- Želim samo pokazati da optužena nije mogla planirati nikakav luksuzni put bez primanja nečijeg novca.

- Na to pitanje već je odgovorila.

Alan Penn znao je da mora nešto poduzeti. Iako se duboko u sebi ni izbliza nije osjećao tako, približio se svjedokinji s dobrim raspoloženjem čovjeka koji je upravo dobio na lutriji.

- Doktorice Taylor, sjećate li se kada ste uzeli ove turističke prospekte?

- Da.

- Jeste li tada planirali poći u Europu ili unajmiti jahtu?

- Naravno da nisam. Sve to bila je neka vrst šale, neostvarivog sna. Moje prijateljice i ja mislile smo da će nam se tako popraviti raspoloženje. Bile smo vrlo umorne i... tada nam se to činilo dobrom zamisli. - Njezin se glas stiša i nestane.

Alan Penn kriomice pogleda porotu. Na licima im se odražavala čista nevjerica.

Gus Venable ponovno je ispitivao optuženu. - Doktorice Taylor, poznajete li doktora Lawrencea Barkera?

U njezinoj glavi u tom trenutku neočekivano bljesne sjećanje na nešto u vezi s njim. Ubit ću doktora Lawrencea Barkera. Učinit ću to polako. Najprije ću ga pustiti da se muči... potom ću ga ubiti. - Da. Poznajem doktora Barkera.

- Na koji ste način povezani?

- Doktor Barker i ja često smo radili zajedno protekle dvije godine.

- Biste li ga opisali kao sposobnog liječnika?

Alan Penn izleti sa stolca na noge. - Prigovor, časni sude. Svjedok...

Međutim, prije nego što je uspio dovršiti rečenicu i prije nego što je sutkinja Young uspjela donijeti odluku, Paige odgovori: - On je više nego sposoban.

Genijalan je.

Penn se spusti natrag u stolac, odviše preneražen da bi bilo što rekao.

- Hoćete li, molim vas, malo detaljnije objasniti tu svoju tvrdnju?

- Doktor Barker je jedan od najglasovitijih kardiovaskularnih kirurga na svijetu. Ima veliku privatnu ordinaciju, ali tri dana u tjednu besplatno radi u bolnici Embarcadero.

- Znači, visoko cijenite njegovo mišljenje u stručnim medicinskim pitanjima.

- Da.

- I smatrate da bi bio u stanju procijeniti sposobnosti nekog drugog liječnika?

Penn je priželjkivao da Paige kaže: Ne znam. Ona je malo oklijevala. - Da.

Gus Venable obrati se poroti. - Čuli ste optuženu kako u svome iskazu kaže da visoko cijeni stručne procjene doktora Barkera. Nadam se da je pažljivo slušala procjenu koju je doktor Barker iznio o njezinim sposobnostima... ili nesposobnostima.

Alan Penn bijesno skoči na noge. - Prigovor!

- Prihvaćen.

Ali, bilo je prekasno. Šteta je već bila počinjena.

Tijekom sljedeće stanke, Alan Penn odvuкао je Jasona u muški WC.

- U što ste me to, dovraga, uvalili? - upita ga Penn ljutitim glasom. -

Mrzio ju je John Cronin, mrzio ju je Barker. Uvijek inzistiram na tome da mi klijenti ispričaju istinu i to cjelokupnu istinu. To je jedini način na koji im mogu pomoći. E, pa, njoj ne mogu pomoći. Vaša me gospodična toliko farbala da ne znam kako ću se oprati. Svaki put kad otvori usta zabije još jedan čavao u vlastiti lijes. Ovo jebeno suđenje više nitko ne može spasiti!

Tog je poslijepodneva Jason Curtis posjetio Paige.

- Imate posjetu, doktorice Taylor. Jason uđe u ćeliju.

- Paige...

Ona se okrene prema njemu, boreći se sa suzama. - Stojimo poprilično loše, zar ne?

NIŠTA NIJE VJEČNO Sidney Sheldon

Jason se usiljeno nasmiješi. - Znaš kako se kaže: »Gotovo je tek kad sve završi«.

- Jasone, ti ne vjeruješ da sam Johna Cronina ubila radi njegova novca, zar ne? Ono što sam učinila učinila sam samo zbog toga da mu pomognem.

- Vjerujem ti - reče Jason tiho. - Volim te. On je zagrli. Ne želim ostati bez nje, pomisli Jason. Ne mogu ostati bez nje. Ona je nešto najbolje što imam u životu. - Sve će biti u redu. Obećao sam ti da ćemo vječno ostati zajedno.

Čvrsto ga stisnuvši, Paige pomisli: Ništa nije vječno. Ništa. Kako je sve moglo poći tako krivim putem... tako krivim... tako krivim...

Knjiga prva

1.

San Francisco, srpanj 1990.

- Hunter, Kate.
- Ovdje.
- Taft, Betty Lou.
- Ovdje sam.
- Taylor, Paige.
- Ovdje.

Bile su jedine žene u velikoj skupini novopristiglih specijalizanata okupljenih u velikoj sumornoj predavaonici bolnice Embarcadero.

Embarcadero je bila najstarija bolnica u San Franciscu i jedna od najstarijih u cijeloj zemlji. Tijekom potresa 1989. godine, Bog se našalio sa stanovnicima San Francisca i bolnicu ostavio netaknutu. Bio je to ružan kompleks zgrada, izgrađenih od opeke i kamena, posivjelih od godina i godina taloženja prljavštine, koji je zauzimao više od tri gradska bloka.

Iza ulaznih vrata u glavnoj se zgradi nalazila velika čekaonica s tvrdim drvenim klupama za pacijente i posjetitelje. Zidovi su se ljuštili zbog prekomjernog broja slojeva boje, dok su hodnici bili izlizani i neravni od prekomjernih tisuća pacijenata u kolicima i na štakama, te pješaka. Cijeli je kompleks bio prekriven ustajalom patinom vremena.

Bolnica Embarcadero bila je pravi mali grad unutar grada. U njoj je bilo zaposleno više od devet tisuća ljudi, uključujući četiri stotine stalno zaposlenih liječnika, stotinu i pedeset liječnika koji su dobrovoljno radili samo određeni dio radnog vremena, osam stotina specijalizanata i tri tisuće medicinskih sestara, te tehničara i drugog pomoćnog i tehničkog osoblja. Na gornjim katovima bio je smješten kompleks koji se sastojao od dvanaest operacijskih dvorana, središnjeg skladišta, središnjeg ureda za raspored dužnosti, triju odjela hitne pomoći, odjela za oboljele od AIDS-a i više od dvije tisuće kreveta.

Sada, na dan dolaska novih specijalizanata u srpnju, ravnatelj bolnice, dr. Benjamin Wallace, ustao je kako bi im se obratio. Wallace je bio rođeni političar, visok muškarac dojmljiva izgleda i nevelikih sposobnosti, koji je imao dovoljno šarma da se ulagivanjem uspne do sadašnjeg položaja.

- Danas bih svima vama, novim specijalizantima, želio izraziti srdačnu dobrodošlicu. Tijekom prve dvije godine studija medicine radili ste na leševima.

Prošle dvije godine radili ste s bolničkim pacijentima pod nadzorom iskusnih liječnika. Sada ste vi ti koji će odgovarati za svoje pacijente. Riječ je o užasno velikoj odgovornosti koja zahtijeva predanost i stručnost.

Pogledom je prelazio po licima mladih liječnika. - Neki od vas namjeravaju se baviti kirurgijom. Drugi će specijalizirati internu medicinu. Svaka skupina bit će dodijeljena po jednom starijem specijalizantu koji će vam objasniti potankosti uobičajenog svakodnevnog rasporeda. Odsada će sve što činite možda biti pitanje života i smrti.

Slušali su ga pozorno, upijajući svaku riječ.

- Embarcadero je javna gradska bolnica. To znači da primamo svakoga tko nam dođe na vrata. Većina je pacijenata siromašna. Ovamo dolaze zbog toga što si ne mogu priuštiti privatnu bolnicu. Naši odjeli za ukazivanje hitne pomoći u pogonu su danonoćno. Bit ćete preopterećeni poslom i nedovoljno plaćeni. U nekoj privatnoj bolnici prva bi vam se godina sastojala od rutinskih pomoćnih poslova. Druge bi vam godine bilo dopušteno da kirurgu dodajete skalpel, a treće da pod nadzorom obavite neku manju operaciju. Eto, ovdje sve to možete lijepo zaboraviti. Naše je geslo: »Jednom gledaj, jednom izvedi, potom podučavaj druge«. Patimo od kroničnog i teškog nedostatka osoblja i što vas prije dovedemo u operacijske dvorane, to bolje. Ima li tko kakvo pitanje?

Novi su specijalizanti željeli postaviti milijun pitanja.

- Ništa? Dobro. Prvi službeni dan vašeg rada u ovoj bolnici počinje sutra. Javit ćete se u prijamni ured sutra ujutro u pola šest. Sretno!

Informativni je sastanak bio završen i svi su istovremeno krenuli prema vratima. Dvorana se odjednom ispunila zvukom prigušenih uzbuđenih razgovora. Tri su se žene nekako našle na istome mjestu.

- Gdje su ostale žene?

- Izgleda da smo mi jedine.

- Gotovo kao na faksu, ha? Klub rezerviran za muškarce. Imam osjećaj da smo se ovdje vratili u srednji vijek.

Osoba koja je govorila bila je besprijeckorno lijepa crnkinja, visoka gotovo metar osamdeset, snažne građe, ali silno skladna. Sve na njoj, hod, držanje, hladnokrvan, pomalo neobičan pogled, ukazivalo je na određenu rezerviranost. - Ja sam Kate Hunter. Zovu me Kat.

- Paige Taylor. - Mlada, otvorena, samopouzdana, inteligentna izgleda.

Njih se dvije okrenu trećoj ženi.

- Betty Lou Taft. Zovu me Honey - govorila je mekim južnjačkim naglaskom. Imala je otvoreno, prostodušno lice, blage sive oči i srdačan osmijeh.

- Odakle si? - upita Kat.

- Iz Memphisa, u Tennesseeju.

Njih dvije pogledaju u Paige. Ona se odluči za kratak i jednostavan odgovor. - Boston.

- Minneapolis - reče Kat. To je dovoljno precizno, pomisli ona.

Paige reče: - Izgleda da smo sve daleko od kuće. Gdje ste se smjestile?

- Ja sam u nekom jeftinom prenoćištu - reče Kat. - Još nisam imala vremena potražiti mjesto na kojem bih živjela.

Honey reče: - Ni ja.

Paige se razvedri. - Ja sam jutros pogledala nekoliko stanova. Jedan je bio sjajan, ali mi je preskup. Ima tri spavaće sobe...

Nekoliko trenutaka gledale su jedna u drugu.

- Kad bismo stanarinu podijelile na tri dijela... - reče Kat.

Stan se nalazio u blizini marine, u ulici Filbert. Odgovarao im je upravo savršeno. 3 spavaonice 2 kupatila, rublje, parkir., rez. plac. Iako je bio namješten pomalo staromodno, bio je uredan i čist.

Kad su pregledale sve što ih je zanimalo, Honey reče: - Sviđa mi se.

- I meni! - složi se Kat. Obje pogledaju Paige.

- Uzmimo ga.

Uselile su se već tog popodneva. Domar im je pomogao unijeti prtljagu.

- Znači, radit ćete u bolnici - reče on. - Medicinske sestre, ha?

- Liječnice - ispravi ga Kat.

On je pogleda s puno nepovjerenja. - Liječnice? Mislite, kao prave doktorice?

- Da, kao prave doktorice - reče mu Paige.

On nešto progunda. - Da vam pravo kažem, da mi je potrebna liječnička pomoć, mislim da ne bih želio na pregled doći nekoj ženi.

- To ćemo si zapamtiti.

- Gdje je televizor? - upita Kat. - Nigdje ga ne vidim.

- Ako želite imati televizor, morat ćete ga kupiti. Uživajte u stanu, moje dame... ovaj, doktorice. - On se zasmijulji.

Gledale su ga kako odlazi.

Imitirajući mu glas, Kat reče: - Medicinske sestre, ha? - Potom napravi prijeziran izraz lica. - Muški šovinist. No, dobro, pođimo odabrati spavaće sobe.

- Meni odgovara bilo koja - reče Honey tiho.

Pregledavale su tri spavaće sobe. Središnja je bila veća od ostalih dviju.

Kat reče: - Ti bi mogla uzeti najveću, Paige. Ti si otkrila stan.

Paige kimne. - U redu.

Ušle su svaka u svoju sobu i počele vaditi stvari. Iz svog kovčega, Paige je oprezno izvadila uokvirenu fotografiju muškarca tridesetih godina. Bio je privlačan; nosio je naočale crnih okvira koje su mu davale učen izgled. Paige stavi fotografiju na stolić pokraj kreveta, uz hrpu pisama.

U tom trenutku u sobu joj uđu Kat i Honey. - Jesi li za to da izađemo i nešto večeramo?

- Spremna sam - reče Paige.

Kat je ugledala fotografiju. - Tko je to?

Paige se nasmiješi. - Čovjek za kojeg ću se udati. Liječnik je i radi za Svjetsku zdravstvenu organizaciju. Zove se Alfred Turner. Trenutačno radi u Africi, ali stiže u San Francisco kako bismo mogli biti zajedno.

- Sretnice jedna! - reče Honey čeznutljivim glasom. - Doima se dragim.

Paige je pogleda. - Imaš li ti kakvu stalnu vezu?

- Nemam. Na žalost, nemam baš odviše sreće s muškarcima.

Kat reče: - Možda će ti se sreća promijeniti u Embarcaderu.

Večerale su u restoranu Tarantino's, nedaleko od stana. Tijekom večere čavrljale su o tome odakle su došle i o svojim životima, ali u njihovu je razgovoru bilo određene suzdržljivosti, sustezanja. Bile su to tri osobe koje se nisu poznavale, pa su se međusobno ispitivale, oprezno se pokušavajući upoznati.

Honey je govorila vrlo malo. Sva je nekako sramežljiva, pomisli Paige. Ranjiva je. Neki joj je muškarac u Memphisu zasigurno slomio srce.

Paige pogleda Kat. Samouvjerena. Vrlo uzvišena držanja. Sviđa mi se kako govori. Odmah se vidi da je iz dobre obitelji.

U međuvremenu, Kat je proučavala Paige. Bogata djevojka, koja u životu nikada ništa nije morala zaraditi. Sve je dobivala zahvaljujući izgledu.

Honey je promatrala obje djevojke. Tako su pune samopouzdanja, tako su sigurne u sebe. Sve će im ovo biti lako.

Sve tri su se prevarile.

Kad su se vratile u stan, Paige je bila odviše uzbuđena da bi mogla spavati. Ležala je u krevetu i razmišljala o budućnosti. Tada je dolje na ulici začula udarac i zvuk razbijenog automobilske stakla, a potom vikanje, i u sjećanje su joj počele navirati slike afričkih domorodaca kako viču, pjevaju i pucaju iz pušaka. Vratila se u malo selo u istočnoafričkoj prašumi, gdje se našla usred strašnog plemenskog rata.

Paige je bila užasnuta. - Ubit će nas!

Otac je zagrlj. - Neće nam ništa, dušo. Došli smo im pomoći. Znamo da smo im mi prijatelji.

Bez ikakva upozorenja, poglavica jednog plemena upao im je u kolibu...

Ležeći u krevetu, Honey je razmišljala: Daleko si dogurala od Memphisa u Tennesseeju, Betty. Izgleda da se onamo više ne mogu vratiti. Nikada. U glavi je ponovno začula glas okružnog šerifa kako joj govori: - Iz poštovanja prema njegovoj obitelji, kao uzrok smrti velečasnog Douglasa Liptona navest ćemo »samoubojstvo iz nepoznatih razloga«, ali savjetovao bih ti da što prije odjebeš iz ovoga grada i da se više ne vraćaš.

Kat je gledala kroz prozor svoje spavaće sobe i osluškivala zvukove grada. Čula je kišu kako joj šapuće: Uspjela si... uspjela si... Svima sam im pokazala da su se prevarili. Želiš se baviti medicinom? Želiš postati crnom liječnicom? Pa onda negativni odgovori na molbe za upis na medicinske fakultete. »Hvala vam što ste nam poslali molbu. Na žalost, naši su kapaciteti već popunjeni«.

»S obzirom na vaše podrijetlo, možda bismo mogli biti toliko slobodni da vam predložimo neko manje sveučilište, kojim biste bili zadovoljniji.«

Imala je vrhunske ocjene, ali od dvadeset i pet fakulteta na koje se prijavila, primljena je samo na jednome. Dekan tog fakulteta rekao joj je: - U današnje je vrijeme lijepo vidjeti nekoga tko nam dolazi iz normalne, poštene obitelji.

Da je samo znao užasnu istinu.

2.

Sljedećeg jutra u pola šest, kad su se novi specijalizanti javili na posao, u bolnici su ih dočekali članovi bolničkog osoblja koji su ih potom povelili na raznovrsne dužnosti. Iako je još bilo tako rano, ludnica je već bila otpočela.

Pacijenti su pristizali cijele noći, u kolima hitne pomoći, policijskim automobilima ili pješice. Osoblje ih je zvalo »naplavinama« - ljudskim ostacima koji su nadirali u prijamne ambulante, polomljeni, krvavi, žrtve noževa, vatrenog oružja i prometnih nesreća, ranjenih tijela i duša, beskućnici i neželjeni, plima i oseka čovječanstva koja teče mračnim odvodima svakog velegrada.

Bolnicom je vladao intenzivan osjećaj organiziranog kaosa, mahovitih pokreta i prodornih zvukova te desetaka i desetaka neočekivanih kriznih situacija koje je sve trebalo rješavati odjednom.

Novi specijalizanti stajali su zaklonjeni iza mnoštva svojih starijih kolega, prilagođavajući se novoj okolini, slušajući tajanstvene zvukove koji su ih okruživali.

Paige, Kat i Honey stajale su u hodniku u trenutku kad im je prišao jedan stariji specijalizant. - Koja je od vas doktorica Taft?

Honey ga pogleda i reče: - Ja sam.

Specijalizant se nasmiješi i pruži joj ruku. - Drago mi je. Zamolili su me da se pobrinem za vas. Naš šef kaže da ste na fakultetu imali najviše ocjene koje je ova bolnica ikada vidjela. Presretni smo što ste nam došli.

Honey se u neprilici nasmiješi. - Hvala vam.

Kat i Paige zapanjeno pogledaju Honey. Nikada ne bih ni pomislila da je tako dobra, pomisli Paige.

- Planirali ste specijalizirati internu, doktorice Taft?

- Da.

Specijalizant se potom obrati Kat. - Doktorica Hunter?

- Da.

- Zanima vas neurokirurgija?

- Tako je.

On pogleda u popis. - Dodijeljeni ste doktoru Lewisu.

Specijalizant pogleda Paige. - Doktorica Taylor?

- Da.

- Vi ste za kardiokirurgiju.

- Tako je.

- Dobro. Vi i doktorica Hunter bit ćete u kirurškim vizitama. Možete se javiti u ured glavne sestre. Zove se Margaret Spencer. Produžite ovim hodnikom.

- Hvala.

Paige pogleda svoje dvije kolegice i duboko udahne. - Krećem! Neka nam je svima sretno!

Glavna sestra, Margaret Spencer, više je nalikovala na bojni brod nego na ženu. Bila je to krupna žena stroga izgleda i osorna držanja. Kad joj je Paige prišla, nešto je užurbano radila za šalterom.

- Oprostite...

Sestra Spencer podigne pogled. - Da?

- Rekli su mi da se javim vama. Ja sam doktorica Taylor.

Sestra Spencer pogleda na list papira. - Samo trenutak. Nestala je na vratima i ubrzo se vratila s nekoliko sterilnih odijela i bijelih kuta.

- Izvolite. Sterilna odijela nose se u operacijskim dvoranama i u vizitama. Kad ste u viziti, bijelu kutu stavljate preko sterilnog odijela.

- Hvala.

- Oh, da. Izvolite. - Ona joj sa stola doda metalnu pločicu na kojoj je pisalo »Dr. Paige Taylor«. - Ovo je vaša pločica, doktorice.

Uzevši je u ruku, Paige ju je dugo promatrala. Dr. Paige Taylor. Imala je osjećaj kao da je upravo primila Orden časti. Sve te duge i mukotrpne godine rada i učenja bile su sažete u tom kratkom natpisu. Dr. Paige Taylor.

Sestra Spencer ju je promatrala. - Je li sve u redu?

- Da, sve je u redu. - Paige joj se nasmiješi. - Sve je posve u redu, hvala. Gdje ću...?

- Liječnička garderoba nalazi se na kraju hodnika, lijevo. Ići ćete u vizitu, pa bi bilo dobro da se preodjenete.

- Hvala.

Paige krene prema kraju hodnika, čudeći se intenzitetu događanja oko sebe. Hodnik je bio prepun liječnika, sestara, tehničara i pacijenata i svi oni žurno su hodali prema raznim odredištima. Neprekidno čitanje obavijesti s razglasa dodatno je povećavalo sveopću buku.

- Dr. Keenan... Operacija 3... Dr. Keenan... Operacija 3.

- Dr. Talbot... Hitna 1. Odmah... Dr. Talbot... Hitna 1. Odmah.

- Dr. Engel... soba 212... Dr. Engel... soba 212.

Paige se zaustavi pred vratima na kojima je pisalo »LIJEČNIČKA GARDEROBA« i otvori ih. U prostoriji je bilo desetak liječnika, svatko od njih bio je odjeven u različitoj mjeri. Dvojica su bila posve gola. Kad su se vrata otvorila, svi su se okrenuli prema Paige.

- Oh! Ovaj... Oprostite - promumlja Paige i brzo zatvori vrata. Stajala je na hodniku, ne znajući što da učini. Nekoliko metara dalje nalazila su se vrata na kojima je pisalo »GARDEROBA ZA SESTRE«. Paige dođe do njih, te ih otvori. Unutra je nekoliko bolničarki odijevalo odore.

Jedna od njih podigne pogled. - Zdravo. Vi ste nova sestra?

- Ne - reče Paige odlučnim, odsječnim tonom. - Nisam. - Zatvorivši vrata, ona se vrati do ulaza u liječničku garderobu. Na trenutak zastavi, duboko udahne i uđe. Razgovor u prostoriji naglo se prekinuo.

Jedan od muškaraca reče: - Oprosti, srce, ovo je garderoba za liječnike.

- Ja sam liječnica - reče Paige.

Muškarci se međusobno pogledaju. - Tako? Pa, ovaj... dobro nam došli.

- Hvala. - Nekoliko je trenutaka oklijevala, a zatim je prišla jednom praznom ormariću. Muškarci su je promatrali kako u njega odlaže bolničku odjeću.

Na trenutak podignuvši pogled prema njima, počela je otkopčavati bluzu.

Liječnici su i dalje nepomično stajali, ne znajući što da učine. Jedan od njih napokon reče: - Gospodo, možda bismo... ovaj... maloj dami trebali dati malo mira.

Maloj dami! - Hvala - reče Paige. Stajala je i čekala dok su liječnici završili s odijevanjem i izašli iz prostorije. Čeka li me ovo svakog dana? upita se ona.

Bolničke vizite imaju tradicionalan ustroj koji se nikada ne mijenja. Stalni bolnički liječnik uvijek je na čelu, a za njim slijedi stariji specijalizant, potom ostali specijalizanti i pokoji student. Stalno zaposleni liječnik kojem je Paige dodijeljena bio je William Radnor. Paige i petero drugih specijalizanata okupili su se u predvorju i čekali dr. Radnora.

U skupini je bio i jedan mladi Kinez, također specijalizant. On ispruži ruku. - Tom Chang - reče. - Nadam se da ste svi jednako nervozni kao i ja.

Otprije joj se svidio.

Skupini u tom trenutku pride neki muškarac. - Dobro jutro - reče on. - Ja sam doktor Radnor. - Bio je ljubazan i imao je iskričave plave oči. Svatko od specijalizanata se predstavi.

- Ovo vam je prvi dan vizita. Želio bih da pridate veliku pozornost svemu što vidite i čujete, ali da se istodobno doimate i opuštenima.

Paige u sebi ponovi savjet, kako bi ga zapamtila. Pozorno pratite sve, ali doimajte se opuštenima.

- Primijete li pacijenti da ste napeti, oni će postati napeti i vjerojatno će misliti da umiru od neke bolesti za koju im ne želite reći.

Ne izazivajte nervozu u pacijenata.

- Zapamtite, od sada odgovarate za ljudske živote.

Odgovarate za ljudske živote. O, Bože!

Što je dr. Radnor više govorio, to je Paige postajala nervoznijom, a kad je završio s uvodnim napomenama, njezino je samopouzdanje već posve nestalo.

Još nisam spremna za ovo! pomisli ona. Ne znam što radim. Tko je uopće rekao da mogu biti liječnica? Što ako nekoga usmrtime?

Doktor Randor je nastavio: - Za svakog od vaših pacijenata od vas ću tražiti detaljne bilješke i podatke... laboratorijske nalaze, krvnu sliku, elektrolite, sve. Je li to jasno?

Svi uglas promrmljaju: - Jasno, doktore.

- Uvijek istovremeno imamo po trideset do četrdeset pacijenata kojima je potrebna kirurška obrada. Vaš je zadatak da se pobrinete za to da je sve organizirano kako treba. Sad ćemo započeti s jutarnjom vizitom. Poslijepodne ćemo obići iste pacijente.

Na medicinskom se fakultetu sve činilo tako jednostavnim. Paige je razmišljala o četiri godine provedene na studiju. Među stotinu i pedeset

studenata bilo je samo petnaest žena. Nikada neće zaboraviti prvo predavanje iz opće anatomije. Studenti su ušli u veliku prostoriju obloženu bijelim pločicama u kojoj se nalazilo dvadeset u redove složenih stolova, od kojih je svaki bio pokriven žutom plahtom.

Kad su svi ušli, profesor im je rekao: - Dobro, a sada podignite plahte. - U tom trenutku pred Paige se stvorio njezin prvi leš. Prije toga pribojavala se da će se onesvijestiti ili da će joj pozliti, ali sada se osjećala neobično smireno. Leš je bio očuvan, čime se nekako za korak udaljio od ljudskosti.

U početku su studenti u laboratoriju za anatomiju bili tihi i puni nekog poštovanja. Ali, što je Paige bilo nevjerojatno, već tjedan dana kasnije jeli su sendviče tijekom seciranja i zbijali primitivne šale. Bio je to svojevrsan oblik samoobrane, poricanja vlastite smrtnosti. Leševima su davali imena i prema njima se ponašali kao prema starim prijateljima. Paige se pokušavala prisiliti na to da bude opuštena kao i drugi studenti, ali to joj je teško polazilo za rukom. Gledala bi u leš na kojem je radila i razmišljala: Ovaj je čovjek imao dom i obitelj. Svakog je dana odlazio na posao i jednom godišnje vodio ženu i djecu na odmor. Vjerojatno je volio šport i uživao u filmovima i kazališnim predstavama i smijao se i plakao i gledao djecu kako mu odrastaju, dijeleći s njima i radost i tugu, i imao je velike, čudesne snove. Nadam se da su mu se svi i ostvarili... Tada bi je obuzeo težak osjećaj, neka mješavina radosti i tuge, zbog toga što je on mrtav, a ona živa.

S vremenom je, čak i njoj, seciranje postalo rutinskim postupkom. Otvorite grudni koš, pregledajte rebra, pluća, osrčje u kojem se nalazi srce, vene, arterije i živce.

Velik dio prvih dviju godina studija proveli su u učenju na pamet dugačkih popisa, što su studenti zvali »recitiranjem organa«. Najprije živci u lubanji: olfaktorni, optički, okulomotorni, troklearni, trigeminalni, abduceni, facijalni, auditorni, glosofaringalni, vagusni, spinalni i hipoglosalni.

Kako bi si pomogli pri učenju, studenti su se koristili mnemotehnikom. Klasičan primjer bio je »Oko ostarjelog Olimpa, Jroje Jurista, Ana, Francuskinja,

Ana, Grkinja, Vera, slobodna, dodaju«. Suvremena muška verzija glasila je: »Oh, oh, oh, Ješko Jebi Ano, Dina Ano, gledati faginu slatku, Madnu.

Posljednje dvije godine studija medicine bile su zanimljivije, predavanja su obuhvaćala internu medicinu, kirurgiju, pedijatriju, porodiljstvo, a studenti su radili i u mjesnoj bolnici. Sjećam se kad sam..., razmišljala je Paige.

- Doktorice Taylor... - Stariji specijalizant netremice ju je promatrao.

Paige se trgne. Skupina je već bila došla do pola hodnika.

- Stižem - reče ona žurno.

Prva postaja bio je veliki pravokutni odjel, s redovima kreveta na obje strane prostorije i malenim stolom pored svakog od njih. Paige je nekako očekivala da će kreveti biti odijeljeni zastorima, ali ovdje pacijent nije mogao imati nimalo mira.

Prvi je pacijent bio stariji muškarac bolesno žute boje kože. Čvrsto je spavao i teško disao. Dr. Radnor priđe podnožju kreveta, prouči listu, a potom priđe pacijentu i nježno ga dodirne po ramenu. - Gospodine Potter?

Pacijent otvori oči. - Ha?

- Dobro jutro. Ja sam doktor Radnor. Samo sam došao vidjeti kako ste. Jeste li dobro spavali?

- Nije bilo loše.

- Osjećate li ikakve bolove?

- Da. Boli me u grudima.

- Dopustite da pogledam...

Kad je dovršio pregled, on reče: - Lijepo se oporavljate. Reći ću sestri da vam donese neko sredstvo protiv bolova.

- Hvala, doktore.

- Ponovno ćemo vas obići poslijepodne.

Udaljili su se od njegova kreveta. Dr. Radnor obrati se specijalizantima. - Uvijek se trudite postavljati pitanja na koja je moguće odgovoriti s da ili ne, tako da se pacijent previše ne umori. I uvijek ga uvjerite u to da se dobro oporavlja. Proučite pacijentovu listu i načinite bilješke. Vratit ćemo se poslijepodne, da vidimo kako mu je. Vodite stalnu evidenciju o svakom pacijentu, o tome na što se najviše tuži, o sadašnjoj bolesti, prijašnjim bolestima, anamnezi i društvenom podrijetlu. Pije li, puši itd. Kada ponovno pođemo u vizitu, od vas ću očekivati izvještaj o napretku kod svakog pacijenta.

Prišli su krevetu sljedećeg pacijenta, muškarca četrdesetih godina.

- Dobro jutro, gospodine Rawlings.

- Dobro jutro, doktore.

- Je li vam jutros bolje?

- Nije baš osobito dobro. Nisam spavao velik dio noći. Imam bolove u trbuhu.

Dr. Radnor obrati se starijem specijalizantu. - Što kažu nalazi rektoskopije?

- Nema traga nikakvim problemima.

- Dajte mu barijevu kašu i gornji GI, stat.

Stariji specijalizant upiše bilješku.

Specijalizant koji je stajao pored Paige šapne joj na uho: -

Pretpostavljam da znaš što znači stat. »Stražnjicom tresi, 'ajmo, tresi!«.

Dr. Radnor ga je čuo. - »Stat potječe od latinske riječi statim. Znači odmah, smjesta, hitno.

Sljedećih će godina Paige često slušati tu riječ.

Sljedeći pacijent bila je starija žena kojoj je načinjen by-pass.

- Dobro jutro, gospođo Turkel.

- Koliko ćete me još držati u bolnici?

- Ne jako dugo. Operacija je vrlo dobro uspjela. Uskoro ćete kući.

Pošli su prema sljedećem pacijentu.

Isti se postupak ponavljao nebrojeno puta i prijepodne je prošlo brzo. Posjetili su tridesetero pacijenata. Poslije svakog od njih, specijalizanti su mahnito pisali bilješke, nadajući se da će ih kasnije uspjeti dešifrirati.

Jedna se pacijentica Paige učinila zagonetnom. Izgledala je posve zdravo.

Kad su se udaljili od nje, Paige upita: - Što je s njom, doktore?

Dr. Radnor uzdahne. - Nema nikakvih problema. Ta je žena vimo. Za one koji su zaboravili što su naučili na fakultetu, vimo je kratica za »Van iz moje ordinacije!«.

To su ljudi koji uživaju u bolestima. To im je hobi. Prošle sam je godine primio šest puta.

Prišli su posljednjem pacijentu, starici u komi, priključenoj na respirator.

- Imala je težak srčani udar - objasni dr. Radnor specijalizantima. U komi je već šest tjedana. Vitalne joj se funkcije gube. Za nju više ne možemo učiniti ništa. Danas popodne isključit ćemo aparate.

Paige ga zaprepašteno pogleda. - Isključiti aparate?

Dr. Radnor blagim glasom reče: - Bolnički odbor za pitanja etičnosti jutros je donio takvu odluku. Ta se žena pretvorila u biljku. Osamdeset i sedam joj je godina i mozak joj je mrtav. Okrutno je održavati je na životu, a osim toga obitelj će joj doživjeti financijski slom. Svi se vidimo na popodnevnoj viziti.

Promatrali su ga kako odlazi. Paige se ponovno okrene prema pacijentici. Bila je živa. Za nekoliko sati bit će mrtva. Danas popodne isključit ćemo aparate.

Pa to je ubojstvo! pomisli Paige.

3.

Tog poslijepodneva, po završetku vizite, novi su se specijalizanti okupili u malenom salonu za odmor na katu. U prostoriji je bilo osam stolova, jedan prastari televizor i dva automata iz kojih su se mogli dobiti ustajali sendviči i gorka kava.

Razgovori za svim stolovima bili su gotovo u dlaku isti.

Jedan od specijalizanata reče: - Pogledaj mi, molim te, grlo! Izgleda li ti upaljeno?

- Mislim da imam temperaturu. Užasno se osjećam.

- Abdomen mi je natečen i bolan. Znam da imam apendicitis.

- Imam užasnu bol u grudima. Nadam se da to nije početak srčanog udara!

Kat je sjedila za stolom s Paige i Honey. - Kako je bilo? - upita ih ona.

Honey reče: - Mislim da je sve bilo u redu.

Njih dvije pogledaju Paige: - Bila sam napeta, ali sam se pravila opuštenom. Bila sam nervozna, ali sam ostala smirena. - Ona uzdahne. - Bio je to dug, naporan dan. Bit ću sretna kad izađem oдавde i malo se zabavim.

- I ja - složi se Kat. - Kako bi bilo da odemo na večeru, a zatim u kino?

- Zvuči super.

U tom trenutku prišao im je neki bolničar.

- Doktorica Taylor?

Paige podigne pogled. - Ja sam doktorica Taylor.

- Doktor Wallace želio bi da dođete u njegov ured. Ravnatelj bolnice!

Što li sam to učinila? upita se Paige. Bolničar ju je čekao. - Doktorice Taylor...

- Dolazim. - Duboko udahnuvši, ona ustane. - Vidimo se kasnije.

- Ovuda, doktorice.

Paige je za bolničarem pošla u dizalo, a zatim na četvrti kat, gdje je bio ured dr. Wallacea.

Benjamin Wallace sjedio je za radnim stolom. Kad je Paige ušla, on podigne pogled. - Dobar dan, doktorice Taylor.

- Dobar dan.

Wallace se nakašlje. - Tako, znači! Prvi dan i već ste ostavili popriličan dojam!

Paige ga zbunjeno pogleda. - Ja... ne razumijem...

- Čujem da ste jutros imali malih problema u liječničkoj garderobi.

- Oh... - Znači, u tome je stvar! Wallace je pogleda i nasmiješi joj se. - Izgleda da ću morati nešto smisliti za vas i ostale djevojke.

- Mi nismo... - Nismo djevojke, Paige nije dovršila rečenicu. - Na tome bismo vam bile zahvalne.

- U međuvremenu, ako se ne želite preodijevati sa sestrama...

- Nisam sestra - reče Paige odlučno. - Liječnica sam.

- Naravno, naravno. No dobro, učinit ćemo nešto za vas, doktorice.

- Hvala.

On joj pruži list papira. - U međuvremenu, ovo vam je raspored. Sljedeća dvadeset i četiri sata ste dežurni. Dežurstvo počinje u šest. - On pogleda na sat.

- To je za trideset minuta.

Paige je preneraženo buljila u njega. Dan joj je započeo u pola šest ujutro. - Dvadeset i četiri sata?

- Dobro, zapravo trideset i šest. Budući da ćete ujutro ponovno ići u vizitu.

Trideset i šest sati! Hoću li to moći izdržati? Odgovor na to pitanje nije bio daleko.

Paige pođe potražiti Kat i Honey.

- Za mene nema ništa od večere i filma - reče Paige. - Dežurna sam. Trideset i šest sati.

Kat kimne glavom. - I mi smo upravo primile svoje loše vijesti. Ja sam dežurna sutra, a Honey u srijedu.

- Neće biti tako strašno - reče Paige veselo. - Čula sam da dežurni liječnici imaju sobu za spavanje. Ovo će mi se sviđati.

Prevarila se.

Jedan bolničar vodio je Paige niz hodnik.

- Doktor Wallace rekao mi je da mi dežurstvo traje trideset i šest sati - reče Paige. - Takav raspored vrijedi za sve specijalizante?

- Samo prve tri godine - utješi je on. Super!

- Ali, moći ćete se puno odmarati, doktorice.

- Da?

- Tu smo. Ovo je prostorija za dežuranje. - On otvori vrata i Paige uđe. Prostorija je nalikovala na redovničku ćeliju u kakvu siromašnom samostanu. U njoj nije bilo ničega osim poljskog kreveta s izlizanim madracem, napuklog umivaonika, te stolića koji se nalazio pored kreveta i na kojem je bio telefon.

- Ovdje možete spavati između dvaju poziva.

- Hvala.

Prvi poziv došao je dok je još bila u kantini i upravo započinjala večeru.

- Doktorica Taylor... Hitna 3... Doktorica Taylor... Hitna 3.

- Imamo pacijenta sa slomljenim rebrom...

- Gospodin Henegan žali se na bol u grudima...

- Pacijenta u Odjelu 2 boli glava. Mogu li mu dati acetaminofen...?

Oko ponoći, Paige je tek uspjela zaspati kad ju je probudio telefon.

- Javite se u Hitnu 1. - Bila je riječ o rani nanesenoj nožem i dok ju je Paige obradila već je bilo pola dva. U dva i petnaest ponovno su je probudili.

- Doktorice Taylor... Hitna 2. Odmah. Još napola u snu, Paige reče: - Stižem. - Ona s teškom mukom ustane i hodnikom pođe prema ambulanti hitne pomoći. U bolnicu je doveden pacijent sa slomljenom nogom. Vrištao je od boli.

- Napravite rendgensku snimku - naredi Paige. - I dajte mu demerol, pedeset miligrama. - Ona položi ruku na pacijentovu nadlakticu. - Sve će biti u redu.

Pokušajte se opustiti.

U tom trenutku do nje je s razglasa došao metalan, bestjelesan glas: - Doktorica Taylor... Odjel 3. Odmah.

Paige pogleda pacijenta koji je još uvijek stenjao, raz-mišljajući o tome može li ga sada ostaviti.

Isti glas ponovno reče: - Doktorica Taylor... Odjel 3. Odmah.

- Dolazim - promrmlja Paige. Ona žurno izađe na hodnik i krene prema Odjelu 3. Pacijent je povraćao, aspirirao i sada se gušio.

- Ne može disati - reče sestra.

- Isišite - naloži Paige. Dok je gledala kako pacijent dolazi do daha, na razglasu je ponovno čula svoje ime. - Doktorica Taylor... Odjel 4. Odjel 4.

- Paige odmahne glavom i potrči prema Odjelu 4, gdje ju je čekao pacijent koji je vrištao zbog bolova u području trbušne šupljine. Paige ga brzo pregleda.

- Mogla bi biti disfunkcija crijeva. Načinite ultrazvuk - reče Paige.

Kad se vratila pacijentu sa slomljenom nogom, sredstvo protiv boli već je počelo djelovati. Odredila je da ga premjeste u operacijsku dvoranu i ondje mu namjestila i obradila nogu. Dok je dovršavala posao, ponovno je začula svoje ime. - Doktorice Taylor, javite se u Hitnu 2. Odmah.

- Pacijent sa čirom na želucu na Odjelu 4 ima bolove...

U pola četiri ujutro: - Doktorice Taylor, pacijent u sobi 310 krvari...

Na jednome od odjela, jedan je pacijent doživio srčani udar i Paige mu je upravo nervozno osluškivala bilo kad je na razglasu ponovno čula svoje ime: - Doktorica Taylor... Hitna 2. Odmah... Doktorica Taylor... Hitna 2. Odmah.

Ne smijem dopustiti da me obuzme panika, pomisli ona. Moram ostati pribrana i smirena. Obuzela ju je panika. Tko je važniji, pacijent kojeg pregledava ili sljedeći koji je tek pristigao? - Ostanite ovdje - reče ona kao da ne zna kome govori. - Odmah se vraćam.

Dok je žurno koračala prema ambulanti hitne pomoći broj dva, još je jednom čula svoje ime. - Doktorica Taylor... Hitna 1. Odmah. Doktorica Taylor... Hitna 1. Odmah.

O, Bože, pomisli Paige. Imala je osjećaj da se nikako ne može izvući iz neke beskrajne i užasne noćne more.

Tijekom preostalog dijela noći, Paige su budili radi slučaja trovanja hranom, slomljene ruke, želučane kile i napuklog rebra. U trenutku kad se s mukom dovukla do prostorije za dežuranje, bila je toliko iscrpljena da se jedva micala. Dopuzala je na krevet i upravo počela tonuti u san kad je telefon ponovno zazvonio.

Podignula je slušalicu zatvorenih očiju. - Mm... molim...

- Doktorice Taylor, čekamo vas.

- Što? - I dalje je ležala, pokušavajući se prisjetiti gdje se nalazi.

- Počinje vaša vizita, doktorice.

- Moja vizita? - Ovo mora biti neka neslana šala, pomisli Paige. Ovo nije humano. Ne mogu prisiljavati ljude da ovako rade! Ali, čekali su je.

Deset minuta kasnije, Paige je, napola spavajući, ponovno bila u viziti. U jednom je trenutku posrnula i sudarila se s dr. Radnorom. - Oprostite – promrmljala je - ali nisam uopće spavala...

On je s razumijevanjem potapša po ramenu. - Naviknut ćete se.

Nakon što je konačno završila s dežurstvom, neprekidno je spavala četrnaest sati.

Pokazalo se da je silni pritisak i nesmiljeno radno vrijeme nekim specijalizantima jednostavno previše i oni su tek tako, bez ikakva objašnjenja, nestali iz bolnice. Sa mnom neće biti tako, zarekla se Paige.

Atmosfera pritiska nije popuštala. Na kraju jedne tridesetšestosatne smjene Paige je bila toliko iscrpljena da nije imala pojma gdje se nalazi. Odteturala je do dizala i ondje ostala nepomično stajati, posve omamljena.

U tom trenutku prišao joj je Tom Chang. - Je li ti dobro?

- Da - promrmlja Paige.

On se nasmiješi. - Izgledaš užasno.

- Hvala. Zašto nam to rade? - upita Paige.

Chang slegne ramenima. - Njihova je teorija da tako ostajemo u vezi sa svojim pacijentima. Odemo li kući i ostavimo ih, ne znamo što se s njima događa dok nas nema.

Paige kimne glavom. - To zvuči logično. - To nije bilo nimalo logično. - Kako možemo voditi brigu o njima ako spavamo na nogama?

Chang ponovno slegne ramenima. - Ja ne postavljam pravila. Tako funkcioniraju sve bolnice. - On pomnije pogleda Paige. - Hoćeš li moći doći do kuće?

Paige ga pogleda i ponosnim tonom reče: - Naravno.

- Čuvaj se. - Chang nestane u hodniku. Paige ostane čekati dizalo. Kad je konačno došlo, ona je još uvijek stajala pored ulaza i čvrsto spavala.

Dva dana kasnije, Paige je bila za doručkom s Kat.

- Želiš li čuti nešto strašno? - upita Paige. - Katkada, kad me probude u četiri ujutro kako bih nekome dala aspirin, i kad, napola u nesvjesti, teturam hodnikom i prolazim pored soba u kojima su svi pacijenti ušuškani u krevetima i lijepo spavaju, dođe mi da počnem lupati po vratima i vikati: Probudite se, svi, hajde, budite se!

Kat joj ispruži ruku. - Dobrodošla među srodne duše!

Pacijenata je bilo svih mogućih vrsta, oblika, veličina, dobi i boja kože. Bili su prestrašeni, hrabri, ljubazni, arogantni, zahtjevni, obzirni. Bila su to ljudska bića na mukama.

Većina liječnika bila je predana svome poslu. Kao i u svakom zanimanju, bilo je i dobrih i loših liječnika. Bilo ih je i mladih i starih, nespretnih i vještih, ugodnih i neugodnih. Nekolicina od njih u nekoliko je navrata pristupila Paige sa seksualnim ponudama. Neki su pritom bili profinjeni, a neki vrlo primitivni.

- Ne osjećate li se nikada noću osamljenom? Ja sam vrlo osamljen. Mislio sam...

- Ovo je vrijeme ubitačno, zar ne? Znate li što me ispunjava energijom? Dobar seks. Ne bismo li...

- Žena mi je na nekoliko dana otputovala iz grada. Imam malu vikendicu u blizini Carmela. Ovog bismo vikenda mogli...

Pa onda pacijenti...

- Znači vi ste mi doktorica, ha? Zna li što bi me zaista izliječilo...?

- Dođi bliže krevetu, srce. Samo da vidim jesu li ti to prave...

Paige je škrgutala zubima, i sve ih ignorirala. Kad se Alfred i ja vjenčamo, svega će ovoga nestati. Već i od same pomisli na Alfreda obrazi bi joj se zarumenjeli. On će se uskoro vratiti iz Afrike. Uskoro.

Jednog jutra za doručkom, prije početka vizite, Paige i Kat razgovarale su o seksualnom zlostavljanju kojem su bile izložene.

- Većina liječnika ponaša se savršeno pristojno, ali neki od njih kao da misle da smo njihovo vlasništvo i da smo tu kako bismo zadovoljavale njihove potrebe - rekla je Kat.

- Mislim da nema tjedna kad mi tako ne priđe barem jedan od doktora. »Zašto ne bi došla k meni na piće? Imam nekoliko super CD-a«. Ili u operacijskoj dvorani, kad asistiram, pa mi kirurg laktom dodiruje grudi. Jedna mi je budala rekla: »Znaš, kad naručujem piletinu, uvijek volim tamno meso«.

Paige uzdahne. - Misle da nam laskaju kad se prema nama ponašaju kao prema seksualnim objektima. Više bih voljela da se ponašaju kao da smo liječnice.

- Velik dio njih uopće ne želi da smo u bolnici. Ili nas žele ševiti ili nas žele ševiti. Ne, to nije u redu. Žene se smatra manje vrijednima sve dok se ne dokažu, a muškarce se smatra superiornima sve dok ne pokažu kakvi su kreteni.

- Dečki imaju mrežu koja dobro radi - reče Paige. - Da nas je više, mogle bismo pokrenuti novu žensku mrežu.

Paige je već bila čula za Arthura Kanea. O njemu se u bolnici pričalo bez prestanka. Nadimak mu je bio »Dr. 007 - rođen za ubijanje«. Za svaki problem njegovo je rješenje bilo: operacija. Imao je viši postotak operacija od bilo kojeg drugog liječnika u bolnici. Isto tako najveća bila je i smrtnost njegovih pacijenata.

Bio je ćelav, nizak i imao je kukast nos, zube požutjele od duhana i veliki višak kilograma. I, što je bilo nevjerovatno, samog je sebe smatrao ženskarom.

Nove sestre i specijalizantice volio je nazivati »svježim mesom«.

Paige Taylor bila je »svježe meso«. Kad ju je ugledao u salonu za odmor na katu, prišao joj je i, bez poziva, sjeo za njezin stol.

- Već vas neko vrijeme držim na oku. Paige ga zapanjeno pogleda. - Molim?!?

- Ja sam doktor Kane. Prijatelji me zovu Arthur. - U njegovu glasu bilo je lascivne podrugljivosti.

Paige se upita koliko takav čovjek uopće ima prijatelja.

- Kako se snalazite ovdje?

Paige je bila zatečena takvim pitanjem. - Ja, ovaj... dobro, valjda.

On se nagne prema naprijed. - Ovo je velika bolnica. U njoj se čovjek lako može izgubiti. Zna li što želim reći?

Paige oprezno reče: - Baš i ne.

- Odviše ste lijepi da biste se utopili u masi bezličnih lica. Želite li ovdje do nečega dogurati, potrebna vam je nečija pomoć. Potreban vam je netko tko ima veze.

Razgovor je iz trenutka u trenutak postajao sve neugodniji.

- A vi biste mi željeli pomoći.

- Tako je. On pokaže zube žute od duhana. - Ne bismo li o tome mogli porazgovarati uz večeru?

- Nemamo o čemu razgovarati - reče Paige. - Ne zanima me.

Arthur Kane promatrao je Paige kako se diže i odlazi. Lice mu je imalo zlokoban izraz.

Kirurški specijalizanti prve godine imali su dvomjesečni raspored rotiranja između odjela porodiljstva, ortopedije, urologije i kirurgije.

Paige je spoznala da je tijekom ljeta opasno ići u kliničku bolnicu zbog bilo koje ozbiljne bolesti, budući da je velik broj stalno zaposlenih liječnika tada na godišnjem odmoru, a pacijenti su ostavljeni na milost i nemilost neiskusnim mladim specijalizantima.

Gotovo svi kirurzi voljeli su u operacijskoj dvorani imati glazbu. Jedan je liječnik imao nadimak Mozart, a drugi Axl Rose, a dobili su ih zbog svoga glazbenog ukusa.

Iz nekog nepoznatog razloga, činilo se da su tijekom operacije svi nekako gladni. Neprestano su razgovarali o hrani. Kirurg bi, recimo, usred vađenja nečijeg gangrenom zahvaćenog žučnog mjehura, rekao: - Sinoć sam bio na odličnoj večeri u Bardelliju. Imaju najbolju talijansku kuhinju u cijelom San Franciscu.

- Jeste li probali pitu od rakovica u Cypress Clubu...

- Želite li jesti dobru govedinu, otidite u House of Prime Rib, dolje u Van Bessu.

U međuvremenu, sestra bi brisala pacijentovu krv i utrobu.

Kad nisu razgovarali o hrani, liječnici su raspravljali o rezultatima utakmica baseballa i footballa,

- Jesi li u nedjelju gledao »Forty Ninerse«? Dao bih glavu da sada žale za Joeom Montanom. On bi ih svaki put izvukao u posljedne dvije minute.

U tom trenutku iz nečije bi utrobe izašlo rasprsnuto slijepo crijevo.

Kafka, pomisli Paige. Kafka bi ovo obožavao.

U tri ujutro, kad je spavala u sobi za dežurstva, Paige je probudio telefon.

Neki hrapavi glas rekao joj je: - Doktorice Taylor... soba 419... pacijent sa srčanim udarom. Morat ćete se požuriti! - Linija se potom prekinula.

Paige sjedne na rub kreveta, boreći se protiv sna, i zatim teturavo ustane. Morat ćete se požuriti! Ona izađe na hodnik, međutim za čekanje dizala nije bilo vremena. Poletjela je niz stube i utrčala u hodnik na četvrtom katu i uz snažno udaranje srca krenula prema sobi 419. Naglim pokretom širom je otvorila vrata i ostala stajati na hodniku, buljeći u prostoriju.

Soba 419 bila je spremište.

Kat Hunter išla je u vizite s doktorom Richardom Huttonom. Bio je to muškarac četrdesetih godina, otresit i hitar. Kod svakog pacijenta provodio bi najviše dvije-tri minute, proučavajući liste i zatim isprekidanim glasom, poput kakve strojnice, izdavao naloge specijalizantima.

- Provjerite kako stoje stvari s njezinim hemoglobinom i zakažite operaciju za sutra...

- Pomno pazite na njegov temperaturni grafikon...

- Unakrsno usporedite četiri doze krvi...

- Skinite ove šavove...

- Snimite grudni koš...

Kat i drugi specijalizanti bili su zauzeti pisanjem bilježaka o svemu, silno se trudeći da slijede njegov tempo.

Došli su do pacijenta koji je u bolnici bio već tjedan dana. Zbog visoke temperature već je prošao cijelu seriju pretraga koje nisu dale nikakvih rezultata.

Kad su izašli na hodnik, Kat upita: - Što je s njim?

- »SBZ« - odgovori joj jedan specijalizant. - Samo Bog zna. Obavili smo sve rengine, CT, MRI, lumbalnu punkciju, biopsiju jetre. Sve. Ne znamo što mu je.

Sada su već bili na odjelu na kojem je spavao neki mladi pacijent, glave zavijene nakon operacije. Kad mu je dr. Hutton počeo skidati zavoj, pacijent se prestrašeno probudio. - Što... što se zbiva?

- Sjednite - reče dr. Hutton osornim tonom. Mladić je drhtao.

Prema svojim pacijentima nikada neću biti ovakva, zareče se Kat.

Sljedeći pacijent bio je muškarac sedamdesetih godina i zdrava izgleda. Čim se dr. Hutton približio njegovu krevetu, povikao je: - Idiote! Tužit ću te, pokvareni pasji sine.

- Slušajte, gospodine Sparolini...

- Nemojte vi meni ništa gospodine Sparolini! Pretvorili ste me u jebenog eunuha.

Kakvo proturječje, pomisli Kat.

- Gospodine Sparolini, pristali ste na vazektomiju i...

- To je smislila moja žena. Prokleta kuja! Samo da dođem kući!

Ostavili su ga da samome sebi nešto mumlja u bradu.

- Što ga to muči? - upita jedan od specijalizanata.

- Muči ga to što je stari uspaljeni jarac. Ima mladu ženu sa šestero djece koja više ne želi rađati.

Sljedeća je bila desetogodišnja djevojčica. Dr. Hutton pogleda njezinu listu. - Dat ćemo ti jednu injekciju, pa će nestati svih zločestih bakterija.

Sestra napuni špricu i priđe djevojčici.

- Neću! - vrisne ona. - To će me boljeti!

- Neće te boljeti, dušo - uvjeravala ju je sestra.

Te su riječi muklo odzvanjale u Katinoj svijesti. Neće te boljeti, dušo... Bio je to glas njezina očuha koji joj šapuće u stravičnoj tami.

- Bit će ti fino. Raširi noge. Hajde, kujice mala! - Potom joj je razmaknuo noge i svojom krutom muškošću prodro u nju, držeći joj ruku preko

usta, kako ne bi vrištala od boli. Bilo joj je trinaest godina. Nakon te noći, njegovi su se dolasci u njezin krevet pretvorili u užasan svakonoćni ritual. – Sretna si što imaš ovakvog muškarca da te nauči kako se ševi - govorio bi joj. - Znaš li što je Kat? Mala picica. A ja je želim. - Potom bi se spustio na nju i čvrsto je uhvatio. Nikakvo plakanje ni preklinjanje nisu ga mogli zaustaviti.

Kat nikada nije vidjela svog oca. Majka joj je bila čistačica koja je noću radila u poslovnoj zgradi u blizini njihova stančića u Garyju, u Indiani. Očuh joj je bio golemi muškarac koji je zadobio povrede na poslu, u nesreći u čeličani, te je većinu vremena provodio kod kuće, uz piće. Noću, kad bi joj majka otišla na posao, on bi ušao u njezinu sobu. - Kažeš li ista majci ili bratu, ubit ću ga - rekao je Kat. Ne mogu mu dopustiti da naudi Mikeu, mislila je Kat. Brat je bio pet godina mlađi od nje i Kat ga je obožavala. Brinula se za njega poput majke, štitila ga i uvijek se borila za njega. Bio joj je jedina svijetla točka u životu.

Jednog jutra, unatoč užasnom strahu od očuhovih prijetnji, odlučila je ispričati majci što se događa. Majka će to prekinuti, zaštititi je.

- Mama, kad te nema, tvoj mi muž noću dolazi u krevet i nasilno navaljuje na mene.

Majka ju je nekoliko trenutaka zatečeno promatrala, a potom ju je snažno pljusnula.

- Da se više nisi usudila izmišljati takve laži, droljo jedna mala!

Kat to više nikada nije ni spomenula. Kod kuće je ostala isključivo zbog Mikea. Bez mene bio bi izgubljen, razmišljala je Kat. Međutim, onog dana kad je shvatila da je trudna, pobjegla je teti u Minneapolis.

Od dana kad je Kat pobjegla od kuće, život joj se iz temelja promijenio.

- Ne moraš mi reći što se dogodilo - rekla joj je tada teta Sophie. - Ali, odsada ćeš prestati bježati. Znaš onu pjesmu iz Ulice Sezam? »Nije lako biti zelen«? E, pa, dušo, nije lako biti ni crn. Imaš dvije mogućnosti. Možeš i dalje bježati i skrivati se i za svoje probleme okrivljavati svijet, ili možeš stati na vlastite noge i odlučiti da ćeš postati netko i nešto.

- Kako to mogu postići?

- Tako što ćeš biti svjesna toga da si važna. Prvo u glavi trebaš stvoriti sliku o tome tko želiš biti, dijete, i što želiš postati. A onda se baciš na posao, radiš na tome da postaneš to što želiš.

Ne želim roditi ovo dijete, odlučila je Kat. Želim pobaciti.

Sve je riješeno u tajnosti, jednog vikenda, a posao je obavila neka primalja, prijateljica Katine tete. Kad je sve bilo gotovo, Kat je razjareno pomislila:

Više nikada neću dopustiti muškarcu da me dotakne. Nikada!

Minneapolis je za Kat bio zemlja iz bajke. Na samo nekoliko stotina metara od gotovo svake kuće nalazilo se neko jezero, potok ili rijeka. U gradu je bilo i preko osam tisuća jutara pomno uređenih parkova. Išla je na jedrenje gradskim jezercima i plovidbe Mississippijem.

S tetom Sophie odlazila je u veliki zoološki vrt, a nedjelje je provodila u zabavnom parku »Valleyfair«. Odlazila je na igre u sijenu na farmi »Cedar

Creek« i gledala dvoboje vitezova u oklopu na Renesansnom festivalu u Shakopeeju.

Teta Sophie promatrala je Kat i mislila si: Ovo dijete nikada nije imalo djetinjstvo.

Kat je postupno učila kako u nečemu treba uživati, no teta Sophie slutila je da negdje duboko u njezinoj nećakinji postoji mjesto do kojeg nitko ne može doći, prepreka koju je postavila kako je više nikada nitko ne bi povrijedio.

U školi je stekla prijatelje. Ali, među njima nikada nije bio ni jedan dječak. Sve njezine prijateljice izlazile su s dječacima, ali Kat je bila sama i odviše ponosna da bi bilo kome rekla koji je tome uzrok. Poštivala je svoju tetu i silno je voljela.

Škola i čitanje knjiga dotada su je zanimali vrlo malo, no teta Sophie u sve je to unijela promjenu. Njezin je dom bio prepun knjiga, a njezino oduševljenje čitanjem zarazno.

- U tim knjigama postoje čudesni drugačiji svjetovi - rekla je ona djevojci. - Čitaj i naučit ćeš odakle si došla i kamo ideš. Imam osjećaj da ćeš jednog dana biti slavna, dušo. Ali, najprije moraš steći obrazovanje. Ovo je Amerika. Možeš postati sve što želiš. U redu, možda i jesi i crna i siromašna, ali takve su bile i neke od naših članica Kongresa i filmskih zvijezda i znanstvenica i velikih sportašica. Jednog ćemo dana imati i crnog predsjednika. Možeš biti sve što poželiš. Sve ovisi o tebi.

Bio je to početak.

Kat je postala najboljom učenicom u razredu. Čitala je puno i nezasitno. Jednog je dana u školskoj knjižnici slučajno uzela knjigu Sinclaira Lewisa »Arrowsmith«, koja ju je očarala pričom o mladom i predanom liječniku. Pročitala je »Obećanja« Agnes Cooper i »Liječnicu« autorice dr. Else Roe i tako se pred njom otvorio cijeli jedan novi svijet. Spoznala je da na svijetu postoje ljudi koji su se posvetili pomaganju drugima, spašavanju života. Kad se jednog dana vratila iz škole, Kat je rekla teti Sophie: - Postat ću liječnica. Glasovita liječnica.

4.

U ponedjeljak ujutro nedostajale su tri liste Paigeinih pacijenata, za što je okrivljena Paige.

U srijedu, Paige je u četiri ujutro u prostoriji za dežuranje probudio telefon. Pospano je podignula slušalicu. -Doktorica Taylor.

Tišina.

- Molim... molim...

Na drugoj je strani linije čula disanje. A onda se veza prekinula.

Paige je ostatak noći provela ležeći budna u krevetu.

Ujutro je rekla Kat: - Ili postajem paranoična ili me netko mrzi. - Potom joj je ispričala što se dogodilo.

- Pacijenti katkada imaju zamjerke na rad liječnika -reče Kat. - Možeš li se sjetiti nekoga tko bi...? Paige uzdahne. - Takvih je na desetke.

- Sigurna sam da se zbog toga ne trebaš zabrinjavati. Paige se nadala da je tako.

Kasno tog ljeta stigao je magični brzojav. Čekao je Paige u njezinu stanu kad se kasno navečer vratila iz bolnice. U njemu je pisalo: »Dolazim u San Francisco u podne u nedjelju. Jedva čekam da te vidim. Pusa, Alfred«.

Konačno joj se vraćao. Kad bi došla do kraja brzojava, Paige bi ga počela čitati ispočetka. Pri svakom čitanju, uzbuđenje joj se povećavalo. Alfred! Njegovo ime dozivalo je pravu lavinu raznovrsnih sjećanja...

Paige i Alfred odrasli su zajedno. Njihovi očevi pripadali su medicinske osoblju Svjetske zdravstvene organizacije i putovali su u zemlje Trećeg svijeta i ondje se borili protiv egzotičnih zaraznih bolesti. Paige i njezina majka pratile su dr. Taylora, koji je bio na čelu ekipe.

Paige i Alfred proveli su djetinjstvo kao u bajci. U Indiji je Paige naučila govoriti hindi. S dvije godine znala je da se koliba od bambusa u kojoj žive zove basha. Njezin je otac bio gorasahib, bijelac, a ona je bila nani, mala sestra. Njezinom ocu obraćali su se s abadhan, vođa, ili baba, otac.

Kad bi joj roditelji nekamo otišli, Paige je pila bhangu, opojno piće dobiveno od lišća hašiša, i jela chapati i ghi.

A onda su pošli u Afriku. U novu pustolovinu!

Paige i Alfred navikli su se na kupanje u rijekama u kojima je bilo krokodila i vodenih konja. Kao kućne ljubimce imali su male zebre, geparde i zmije.

Odrasli su u kružnim kolibama od šiblja i blata bez prozora, s nabijenim zemljanim podovima i stožastim slamnatim krovovima. Jednoga dana, zarekla se Paige samoj sebi, živjet ću u pravoj kući, u prelijepoj ladanjskoj kući sa zelenim travnjakom i bijelom drvenom ogradom.

Za liječnike i bolničarke takav je život bio težak i prepun frustracija. Za djecu je, međutim, bio ispunjen pustolovinama, budući da su živjeli u zemlji lavova, žirafa i slonova. Pohađali su nastavu u primitivnim školskim prostorijama, a kad u blizini nije bilo nikakve škole, imali bi privatne učitelje.

Paige je bila pametno dijete koje je sve oko sebe upijalo poput spužve. Alfred ju je obožavao.

- Jednoga dana oženit ću se tobom, Paige - rekao joj je kad mu je bilo četrnaest, a njoj dvanaest godina.

- I ja ću se udati za tebe, Alfred.

Bila su to ozbiljna djeca, odlučna u nakani da do kraja života budu zajedno.

Liječnici Svjetske zdravstvene organizacije bili su nesebični, predani muškarcima i ženama koji su živote posvetili svome poslu. Nerijetko su radili u gotovo nemogućim uvjetima. U Africi su se morali nadmetati s wogeshama - urođeničkim vječnim čiji su se primitivni lijekovi prenosili s generacije na generaciju i koji su često imali smrtonosni učinak. Tradicionalni lijek naroda Masai za površinske rane bio je olkilorite, mješavina krvi stoke, sirova mesa i ekstrakta nekog zagonetnog korijena.

Lijek naroda Kikuvu za velike boginje bio je pokušati dovesti djecu do ozdravljenja batinanjem.

- Morate prestati s time - govorio bi im dr. Taylor. -To bolesniku nimalo ne pomaže.

- Bolje je nego da nam vi pod kožu gurate oštre igle - odgovarali bi mu.

Ambulante su se sastojale od stolova poredanih pod drvećem. Liječnici bi svaki dan pregledali na stotine pacijenata, a redovi za preglede uvijek su bili dugački - u njima je bilo gubavaca, domorodaca s tuberkuloznim plućima, hripavcem, velikim boginjama i dizenterijom.

Paige i Alfred nisu se razdvajali. Kad su odrasli, često su zajedno odlazili na tržnicu, u selo udaljeno više kilometara. Pritom bi razgovarali o planovima za budućnost.

Medicina je od ranog djetinjstva bila sastavni dio Paigeina života. Naučila se brinuti za pacijente, davati injekcije i izdavati lijekove, uvijek tražeći načine da pomogne ocu.

Paige je voljela svog oca. Curt Taylor bio je najbrižljivija i najnesebičnija osoba koju je ikada vidjela. Iskreno je volio ljude, posvećujući svoj život pomaganju onima kojima je bio potreban, usadujući tu strast i u Paige. Unatoč naporom radnom vremenu, uspijevaio je odvojiti vremena za svoju kći. Neugodnosti primitivne okoline u kojoj su živjeli pretvorio je u zabavu.

Paigein odnos s majkom bio je nešto posve drugo. Majka joj je bila ljepotica iz bogate obitelji. Njezina hladna rezerviranost stvorila je između njih dvije veliku udaljenost. Udati se za liječnika koji će raditi u dalekim egzotičnim zemljama nekada joj se činilo romantičnim, no surova stvarnost u njoj je izazvala gorčinu. To nije bila srdačna žena puna ljubavi i Paige se činilo da se neprestano na nešto žali.

- Zašto smo uopće morali doći u ovu i od Boga zaboravljenu zemlju, Curt?

- Ljudi ovdje žive poput životinja. Navući ćemo neku od tih njihovih užasnih bolesti.

- Zbog čega ne možeš raditi u Sjedinjenim Državama i zarađivati za život kao i svi ostali liječnici?

I tako dalje u nedogled.

Što ga je majka više kritizirala, to ga je Paige više obožavala.

Kad je Paige bilo petnaest godina, njezina je majka nestala s vlasnikom velike plantaže kakaa u Brazilu.

- Neće nam se vratiti, zar ne? - pitala je Paige.

- Neće, dušo. Žao mi je.

- Meni je drago! - Nije joj bila namjera reći upravo to. Bila je povrijeđena zbog toga što je majci bilo toliko malo stalo do nje i njezina oca da ih je napustila.

Zbog tog se događaja Paige još više približila Alfredu Turneru. Zajedno su se igrali i odlazili na izlete, povjeravajući jedno drugome svoje snove.

- Kad odrastem, i ja ću biti liječnik - povjerio joj je jednom Alfred. - Vjenčat ćemo se i zajedno ćemo raditi.

- I imat ćemo puno djece!

- Svakako. Ako to želiš.

U noći nakon proslave Paigeina šesnaestog rođendana, njihova dugogodišnja emocionalna prisnost naglo je poprimila novu dimenziju. U malom istočnoafričkome selu izbila je epidemija i liječnici su bili pozvani na hitnu intervenciju, tako da su u cijelome logoru ostali samo Paige, Alfred i kuharica.

Nakon večere pošli su na spavanje. Ali, usred noći, Paige je u šatoru probudila udaljena grmljavina životinja u bezglavom trku. Ležala je u tami i, kako su minute prolazile, a zvuk stampeda se pojačavao, počinjala osjećati sve jači strah. Disanje joj se ubrzalo. Nije se znalo kad će se njezin otac i drugo osoblje vratiti.

Ustala je. Alfredov šator bio je udaljen samo nekoliko koraka. Užasno prestrašena, otvorila je šator i potrčala k Alfredu.

On je spavao.

- Alfrede!

On se pridigne, već posve budan. - Paige? Što se dogodilo?

- Užasno me strah. Mogu li malo doći u tvoj krevet?

- Naravno. - Ležali su i osluškivali kako životinje jure kroz nisko grmlje.

Za nekoliko minuta zvukovi su se počeli stišavati. Alfred je postao svjestan dodira Paigeina toplog tijela.

- Paige, mislim da bi bilo najbolje da se vratiš u svoj šator.

Paige je na svome tijelu osjećala pritisak njegove krute muškosti.

Sve fizičke potrebe koje su se u njima godinama nakupljale sada su izbile na površinu.

- Alfrede...

- Da? - glas mu je bio promukao.

- Vjenčat ćemo se, zar ne?

- Hoćemo.

- Onda je sve u redu.

Svi zvukovi prašume odjednom su iščezli i oni su počeli istraživati i otkrivati svijet koji osim njih nitko nikada nije imao. Bili su prvi ljubavnici na svijetu i silno su uživali u toj čudesnoj sreći.

U zoru se Paige odšuljala natrag u svoj šator, sretno pomislivši, Sada sam žena.

S vremena na vrijeme Curt Taylor predložio bi Paige da se vrati u Sjedinjene Države i živi s njegovim bratom u prelijepoj kući u Deerfieldu, sjeverno od Chicaga.

- Zašto? - pitala bi ga Paige.

- Zato da bi mogla odrastati kao svaka prava mlada dama.

- Ja jesam prava mlada dama.

- Prava mlada dama ne zadirkuje majmune i ne pokušava jahati na malim zebama.

Njezin je odgovor uvijek bio isti. - Neću te napustiti.

Kad je Paige bilo sedamnaest godina, ekipa liječnika Svjetske zdravstvene organizacije posla je u jedno južnoafričko selo u prašumi, gdje je izbila epidemija trbušnog tifusa. Cijela je situacija bila još opasnija zbog rata koji je nedugo nakon dolaska liječnika izbio između dvaju plemena s tog područja. Curt Taylor upozoren je da je najbolje da odmah otputuje.

- Ne mogu otići, za Boga miloga! Imam pacijente koji će umrijeti ako ih napustim.

Četiri dana kasnije selo je napadnuto. Paige i njezin otac sklonili su se u svoju kolibicu, osluškujući vikanje i zvukove pušćane vatre koji su dopirali izvana.

Paige je bila užasnuta. - Ubit će nas!

Otac ju je čvrsto privio Uza se. - Neće nam ništa, dušo. Došli smo im pomoći. Znaju da smo im mi prijatelji.

Nije se varao.

Poglavica jednog od plemena upao im je u kolibu s nekolicinom svojih ratnika. - Ne brinite se. Mi vas čuvamo. - I čuvali su ih.

Borbe i pucnjava napokon su prestali, no ujutro je Curt Taylor donio neopozivu odluku.

Poslao je poruku svome bratu. Šaljem ti Paige prvim avionom. Pojednostosti slijede u brzopletu. Molim te, dočekaj je na aerodromu.

Kad je doznala za novosti, Paige se razbjesnila. Još je nezaustavljivo jecala kad su je doveli na mali prašnjavi aerodrom na kojem ju je čekao »Piper Cub« koji će je odvesti do grada iz kojeg će se avionom moći prebaciti do Johannesburga.

- Šalješ me stricu jer me se želiš riješiti! - jecala je.

Otac ju je držao u čvrstom zagrljaju. - Volim te više nego išta na svijetu, dušo. Nedostajat ćeš mi u svakom trenutku. Ali, i ja ću se ubrzo vratiti u Ameriku i ponovno ćemo biti zajedno.

- Obećaješ?

- Obećajem.

I Alfred je došao ispratiti Paige.

- Bez brige, - rekao joj je - doći ću po tebe čim budem mogao. Hoćeš li me čekati?

Nakon svih tih godina, pitanje je bilo prilično smiješno.

- Naravno da hoću.

Tri dana kasnije, Paigein je avion sletio na aerodrom O'Hare u Chicagu i ondje ju je dočekaao stric Richard. Paige ga je tada vidjela prvi put. O njemu je znala samo to da je vrlo bogat poslovni čovjek čija je žena umrla prije nekoliko godina. - On je uspješni dio obitelji - uvijek je govorio Paigein otac.

Prve riječi koje je čula od strica posve su je zaprepastile. - Žao mi je što ti to moram reći, Paige. Upravo sam primio poruku da ti je otac poginuo u pobuni domorodaca.

U jednom jedinom trenutku srušio joj se cijeli svijet. Bol je bila toliko jaka da joj se činilo da je neće moći podnijeti. Neću dopustiti da stric vidi kako plačem, zarekla se Paige. Neću. Nikako nisam smjela otići. Vraćam se onamo.

Dok su se vozili s aerodroma, Paige je gledala kroz prozor, promatrajući gust promet.

- Mrzim Chicago.

- Zašto, Paige?

- Ovo je džungla...

Richard nije želio dopustiti Paige da se vrati u Afriku na očev pokop, a nju je to razbjesnilo.

On joj se pokušavao suprotstaviti logikom. - Paige, tvog su oca već pokopali. Nema nikakva smisla da se vraćaš onamo.

Ali, smisao je postojao: Ondje je Alfred.

Nekoliko dana po njezinu dolasku, stric je s Paige započeo razgovor o budućnosti.

- Nemamo o čemu razgovarati - rekla mu je Paige. - Bit ću liječnica.

S dvadeset i jednom godinom, završivši college, Paige je poslala molbe na deset medicinskih fakulteta. Primili su je na svima, a ona je izabrala fakultet u Bostonu.

Bila su joj potrebna dva dana da telefonom dođe do Alfreda u Zairu, gdje je povremeno radio za jednu ekipu Svjetske zdravstvene organizacije.

Kad mu je ispričala novosti, on joj je rekao: - Pa to je predivno, srce. Ja ću uskoro biti gotov s predavanjima. Još ću neko vrijeme ostati u Svjetskoj, ali za nekoliko godina imat ćemo zajedničku ordinaciju.

Zajedničku. Ta čarobna riječ.

- Paige, očajnički te želim vidjeti. Ako se uspijem izvući na par dana, hoćeš li se moći naći sa mnom na Havajima?

Nije oklijevala ni na trenutak. - Hoću.

Oboje su uspjeli doći na Havaje. Kasnije si je Paige mogla samo zamišljati koliko je Alfredu moralo biti teško poduzeti takvo dugo putovanje, no on to nije spomenuo ni jednom riječju.

Proveli su tri čudesna dana u malom havajskom hotelu koji se zvao »Sunny Cove« i sve je bilo kao da nikada i nisu bili razdvojeni. Paige je silno željela zamoliti Alfreda da se s njom vrati u Boston, ali znala je koliko bi to bilo sebično. Njegov je posao bio neusporedivo važniji.

Posljednjeg dana njihova susreta, dok su se odijevali, Paige ga je upitala: - Kamo te šalju, Alfred?

- U Gambiju ili možda Bangladeš.

Čvrsto ga je zagrlila i sklopila oči. Željela je da ga nikada ne pusti iz ruku.

Kao da joj čita misli, on joj reče: - Nikada ti neću dopustiti da mi nestaneš iz života.

Paige je krenula na studij medicine. Dopisivanje s Alfredom i dalje je bilo redovito. Bez obzira na to u kojem se dijelu svijeta nalazio, Alfred ju je uspijevao nazvati za rođendan i Božić. Jednom, kada je Paige bila na drugoj godini, Alfred ju je nazvao neposredno uoči Silvestrova.

- Paige?

- Srce! Gdje si?

- U Senegal. Mislio sam si da petnaest tisuća kilometara do hotela »Sunny Cove« i nije tako strašno.

Trebalo joj je malo vremena da shvati o čemu govori.

- Misliš...?

- Možemo li se za Silvestrovo naći na Havajima?

- Oh, da! Daaa!

Alfred je prešao gotovo pola svijeta da bi se s njom našao, i ovoga je puta sve bilo čak još čarobnije. Vrijeme je stalo za oboje.

- Sljedeće će mi godine Svjetska povjeriti vlastitu medicinsku ekipu - rekao joj je Alfred. - Kad diplomiraš, želio bih da se vjenčamo...

Uspjeli su se vidjeti još jednom, a kada to nije bilo moguće, vrijeme i prostor premošćivala su pisma.

Sve te godine on je radio kao liječnik u zemljama Trećeg svijeta, baš kao i njegov otac i Paigein otac, čineći divne stvari za čovječanstvo. I sada se konačno vraćao kući, vraćao se njoj.

Dok je peti put čitala Alfredov brzoglas, Paige pomisli i Alfred dolazi u San Francisco!

Kat i Honey spavale su svaka u svojoj sobi. Paige ih prodrma i probudi. - Dolazi Alfred! Dolazi ovamo! Doći će u nedjelju!

- Super - promrmlja Kat. - Kako bi bilo da me probudiš u nedjelju. Tek sam ušla u krevet.

Honey je pokazala više razumijevanja. Sjela je i rekla: - Pa to je divno! Umirem od znatiželje. Koliko ga dugo nisi vidjela?

- Dvije godine - reče Paige - ali neprestano smo bili u vezi.

- Prava si sretnica - uzdahne Kat. - No, dobro, sve smo sada budne. Pristavit ću kavu.

Njih tri sjele su za kuhinjski stol.

- Kako bi bilo da Alfredu priredimo zabavu? - predloži Honey. - Nešto kao »Dobro nam došao, mladoženjo«

- To bi bilo lijepo - složi se Kat.

- Priredit ćemo pravu proslavu... s tortom, balonima... raznim vatrometima...!

- Ovdje ćemo mu pripremiti večeru - reče Honey.

Kat stane odmahivati glavom. - Kušala sam tvoju kuhinju. Predlažem da naručimo nešto iz restorana.

Do nedjelje su ostala još četiri dana i sve slobodno vrijeme njih su tri utrošile na razgovore o Alfredovu dolasku. Kao nekim čudom, sve tri su u nedjelju bile slobodne.

U subotu je Paige uspjela otići u kozmetički salon. Obišla je i trgovine i kupila ekstravagantnu novu haljinu.

- Izgledam li kako treba? Mislite li da će mu se svidati?

- Izgledaš fantastično! - uvjeravala ju je Honey. - Nadam se da te zaslužuje.

Paige se nasmiješi. - Nadam se da ja zaslužujem njega. Svidjet će vam se. Fantastičan je!

Te je nedjelje na stolu u blagovaonici bio poslužen raskošan, pomno pripremljen objed i boca pjenušca u ledu. Tri su žene stajale oko stola, nervozno iščekujući Alfredov dolazak.

U dva sata oglasilo se zvonce na ulaznim vratima i Paige potrči prema njima. Kad ih je otvorila, pred njima je ugledala Alfreda. Izgledao je pomalo umorno i nešto mršavije nego prije. Ali to je bio njezin Alfred. Pored njega stajala je smedokosa žena, kako se činilo, tridesetih godina.

- Paige! - usklikne Alfred.

Paige mu se baci oko vrata. A zatim se okrene prema Honey i Kat i ponosno reče: - Ovo je Alfred Turner. Alfred, ovo su moje cimerice, Honey Taft i Kat Hunter.

- Drago mi je - reče Alfred i potom se okrene prema ženi koja je stajala pored njega. - A ovo je Karen Turner. Moja supruga.

Tri žene ostale su sleđene.

Paige polako upita: - Tvoja supruga?

- Da. - On se namršti. - Zar... Nisi li dobila moje pismo?

- Pismo?

- Da. Poslao sam ti ga još prije nekoliko tjedana.

- Ne...

- Oh. Ja... Tako mi je užasno žao. Sve sam ti objasnio u... ali, da, naravno, ako nisi dobila... - Njegov se glas izgubi. - Uistinu mi je strašno žao,

Paige. Bili smo razdvojeni tako dugo da... i onda sam upoznao Karen... i znaš kako to ide...

- Znam kako to ide - reče Paige omamljeno. Potom se okrene prema Karen i uz usiljeni osmijeh reče: - Ja... Nadam se da ćete vi i Alfred biti vrlo sretni.

- Hvala.

Usljedila je neugodna tišina.

Karen potom reče: - Dragi, mislim da bi bilo najbolje da pođemo.

- Da. Mislim da bi to bilo najbolje - reče Kat.

- Alfred prođe prstima kroz kosu. - Doista mi je žao, Paige. Ja sam... no, tako... zbogom.

- Zbogom, Alfred.

Tri su žene ostale nepomično stajati, promatrajući tek vjenčani par kako odlazi.

- Kakav pokvarenjak! - reče Kat. - Kakav užas.

Paigine oči bile su pune suza. - Ja... on to nije tako mislio... mislim... u tom je pismu sigurno sve objasnio.

Honey je zagrli. - Trebalo bi donijeti zakon po kojem bi sve muškarce trebalo kastrirati.

- Nazdravimo tome - reče Kat.

- Oprostite - reče Paige, te potrči u svoju sobu i za sobom zatvori vrata. Toga dana više nije izašla iz sobe.

5.

Tijekom sljedećih nekoliko mjeseci Paige se s Kat i Honey viđala vrlo malo. Užurbano bi pojele doručak u kantini i povremeno naletjele jedna na drugu u kakvu bolničkom hodniku. Komunicirale su uglavnom porukama ostavljenim u stanu.

- Večera je u hladnjaku.
- Mikrovalna ne radi.
- Žalim, nisam imala vremena počistiti za sobom.
- Kako bi bilo da nas tri u subotu izađemo na večeru?

I dalje su kao po kazni odrađivale nemoguće radno vrijeme, koje je iskušavalo granice izdržljivosti svih specijalizanata.

Za Paige je takav pritisak bio dobrodošao. Uz posao nije imala vremena razmišljati o Alfredu i čudesnoj zajedničkoj budućnosti, koju su toliko planirali.

Pa ipak, nikako ga nije uspijevala izbaciti iz glave. To što je učinio nanijelo joj je duboku bol koje se nikako nije uspijevala riješiti. Samu sebe mučila je uzaludnim pitanjima koja su počinjala frazom »A što bi bilo da...?«.

A što bi bilo da sam s Alfredom ostala u Africi?

A što bi bilo da je sa mnom došao u Chicago?

A što bi bilo da nije upoznao Karen?

A što bi bilo da...?

Jednog petka, kad je Paige ušla u garderobu kako bi odjenula sterilno odijelo, vidjela je da je na njemu crnim markerom napisana riječ »kučka«.

Sljedećeg je dana, tražeći svoj notes, uvidjela da ga nema. Nestale su joj sve bilješke. Možda sam ga negdje zabunom ostavila, pomislila je.

Ali nije se mogla prisiliti da u to i povjeruje.

Svijet koji se nalazio izvan bolnice prestao je postojati. Paige je znala za to da Irak pljačka Kuvajt, ali te su događaje posve zasjenile potrebe petnaestogodišnjeg pacijenta koji je umirao od leukemije. Na dan kad su se ujedinile Istočna i Zapadna Njemačka, Paige je davala sve od sebe kako bi spasila život jednom dijabetičaru. Margaret Thatcher podnijela je ostavku na dužnost britanske premijerke, ali važnije je bilo to što je pacijent iz sobe 214 ponovno prohodao.

Sve to podnošljivim su činili liječnici s kojima je Paige radila. Osim par iznimaka, svi su se oni posvetili liječenju drugih, ublažavanju boli i spašavanju života. Paige je promatrala čuda koja su svakodnevno izvodili i to ju je ispunjavalo osjećajem ponosa.

Najviše stresa izazivao je rad u ambulanti hitne pomoći. Prijemna soba neprestano je bila prepuna ljudi zahvaćenih svim uopće zamislivim traumama.

Velik broj sati provedenih u bolnici i raznovrsni pritisci u liječnika i bolničkog osoblja izazivali su silnu premorenost. Broj razvoda u liječnika bio je iznimno visok, a izvanbračne veze više nego česte.

Tom Chang bio je jedan od onih koji su imali problema. To je Paige ispričao jednom kad su bili na kavi.

- Ja još i mogu podnijeti radno vrijeme - povjerio joj se - ali moja žena nikako. Žali se da me više uopće ne vidi i da sam našoj djevojčici postao stranac.

U pravu je. Ne znam što da učinim.

- Je li te žena ikada posjetila u bolnici?

- Nije.

- Pozovi je jednom na ručak. Pokaži joj što ovdje radiš i koliko je to važno.

Changovo se lice razvedri. - To ti je dobra zamisao. Hvala, Paige. Volio bih da se upoznate. Hoćeš li nam se pridružiti za ručkom?

- Vrlo rado.

Pokazalo se da je Changova žena, Sye, dražesna mlada žena klasične, neprolazne ljepote. Chang joj je pokazao bolnicu, a nakon toga ručali su u kantini, gdje im se pridružila Paige.

Chang je još ranije rekao Paige da se Sye rodila i odrasla u Hongkongu.

- Kako vam se sviđa San Francisco? - upita je Paige.

Usljedila je kratka stanka. - To je zanimljiv grad - odgovori Sye uljudno - ali imam osjećaj da sam u njemu strankinja. Odviše je velik i bučan.

- Ali, koliko znam, i Hongkong bi trebao biti velik i bučan.

- Ja sam živjela u malenu selu na sat hoda od Hongkonga. Ondje nema ni buke ni automobila i svatko poznaje svakog susjeda. - Ona pogleda muža. - Tom i ja i naša kćerkica ondje smo bili vrlo sretni. Na otoku Llami vrlo je lijepo. Ondje se nalaze čiste plaže i male farme, a u blizini je i malo ribarsko selo, Sak Kwu Wan. Ondje je tako mirno.

Glas joj je bio prepun sjete i nostalgije. - Moj muž i ja ondje smo puno vremena provodili zajedno, kao što to i treba biti u obitelji. Ovdje ga uopće ne vidim.

Paige reče: - Gospodo Chang, znam da vam je trenutačno vrlo teško, ali za nekoliko godina Tom će moći otvoriti vlastitu ordinaciju i onda će imati znatno lakše radno vrijeme.

Tom Chang primi ženu za ruku. - Vidiš? Sve će biti u redu, Sye. Moraš se strpjeti.

- To mi je jasno - reče ona. Njezin glas govorio je da u to nije uvjerena.

Za vrijeme njihova razgovora, u kantu je ušao neki muškarac i dok je stajao na vratima, Paige mu je vidjela samo potiljak. Srce joj je počelo divlje udarati.

On se okrene. Bio joj je posve nepoznat.

Chang ju je promatrao. - Je li ti dobro?

- Jest - slaže Paige. Moram ga zaboraviti. To je gotova stvar. Pa ipak, sjećanja na sve one čudesne godine, predivne trenutke, uzbuđenje, ljubav koju su jedno prema drugome osjećali... Kako sve to mogu zaboraviti? Pitam se bih li ovdje mogla nagovoriti kojeg doktora da mi izvede lobotomiju.

Paige je u hodniku naletjela na Honey. Ova je bila bez daha i izgledala je zabrinuto.

- Sve u redu? - upita je Paige.

Honey se s nelagodom nasmiješi. - Jest. Sve je u redu. - Ona žurno pode dalje.

Honey je raspoređena stalno zaposlenom liječniku koji se zvao Charles Isler i koji je u bolnici bio poznat kao liječnik koji se sam strogo drži pravila i od drugih zahtijeva da ih se jednako tako pridržavaju.

Onoga dana kad je Honey trebala poći u prvu vizitu, on joj je rekao: - Radovao sam se što ću moći raditi s vama, doktorice Taft. Doktor Wallace rekao mi je za vaše nesvakidašnje ocjene na fakultetu. Koliko mi je poznato, specijalizira! ćete internu medicinu.

- Da.

- Izvrsno. Znači, bit ćete s nama sljedeće tri godine.

Potom su pošli u vizitu.

Prvi pacijent bio je dječak, Meksikanac. Dr. Isler zanemario je ostale specijalizante i obratio se Honey. - Mislim da će vam ovaj slučaj biti zanimljiv, doktorice Taft. Pacijent ima sva klasična obilježja i simptome: anoreksiju, gubitak težine, metalni okus, premorenost, anemiju, hiperosjetljivost i nekoordiniranost.

Kakvu biste dijagnozu postavili? - On se nasmiješi, očekujući odgovor.

Honey ga na trenutak pogleda. - Pa, mogla bi biti riječ o više stvari, zar ne?

Dr. Isler bio je zbunjen. - Ali to je izrazito jasan slučaj...

Jedan od specijalizanata ga prekine: - Trovanja olovom?

- Tako je - reče dr. Isler.

Honey se nasmiješi. - Dakako. Trovanje olovom.

Dr. Isler ponovno se obrati Honey. - Kako biste ga liječili?

Honey neodređeno odgovori: - Pa, postoji nekoliko različitih metoda liječenja, zar ne?

U tom trenutku javi se drugi specijalizant. - Ako je pacijent bio dugo izložen trovanju, trebalo bi ga liječiti kao potencijalan slučaj encefalopatije.

Dr. Isler kimne glavom. - Točno. To i činimo. Ispravljamo dehidraciju i poremećaje elektrolita i dajemo mu chelation.

On pogleda Honey. Ona je potvrdno kimala glavom. Sljedeći je pacijent bio muškarac osamdesetih godina. Oči su mu bile crvene, a kapci kao slijepljeni jedan za drugi.

- Začas ćemo se pobrinuti za vaše oči - umiri ga dr. Isler. - Kako se osjećate?

- Ah, nije tako loše za jednog starca.

Dr. Isler povuče pokrivač i otkrije pacijentovo natečeno koljeno i gležanj. Stopala su mu bila prekrivena ranama.

Dr. Isler obrati se specijalizantima. - Otok je posljedica artritisa. - Potom pogleda Honey. - Budući da se pojavljuje uz rane i konjuktivitis, siguran sam da znate dijagnozu.

Honey polako reče: - Pa, moglo bi biti... znate....

- To je Reiterov sindrom - javi se jedan od specijalizanata. - Uzrok je nepoznat. Bolest obično prati i povišena temperatura.

Dr. Isler kimne. - Tako je. - Tada pogleda Honey. -Kakvi su izgledi?

- Izgledi?

Odgovor ponudi drugi specijalizant. - Izgledi su u svakom slučaju nesigurni. Bolest je moguće liječiti lijekovima protiv upala.

- Vrlo dobro - reče dr. Isler.

Obišli su još nekolicinu pacijenata, a kad su završili s vizitom, Honey upita dr. Islera: - Mogu li s vama načas porazgovarati nasamo, doktore Isler?

- Možete. Pođimo u moj ured.

Kad su sjeli u njegov ured, Honey reče: - Znam da sam vas razočarala.

- Moram priznati da me malo iznenadilo to što niste...

Honey ga prekine. - Znam, doktore Isler. Prošle noći nisam uopće sklopila oči. Iskreno govoreći, bila sam toliko uzbuđena zbog toga što ću raditi s vama da... jednostavno nisam mogla zaspati.

On je iznenađeno pogleda. - Ah. Tako. Znao sam da mora postojati neki razlog za... hoću reći, vaše ocjene s fakulteta upravo su nevjerovatne. Što vas je navelo da postanete liječnicom?

Honey na trenutak pogleda u pod, a zatim tiho reče: - Imala sam mlađeg brata koji je stradao u prometnoj nesreći. Liječnici su dali sve od sebe ne bi li ga spasili... ali ja sam ga gledala kako umire. To je trajalo tako dugo, a ja sam se osjećala užasno nemoćnom. Tada sam odlučila da ću život posvetiti pomaganju drugima da ozdrave. - Oči su joj bile pune suza.

Tako je ranjiva, pomisli Isler. - Drago mi je što smo ovako razgovarali.

Honey ga pogled i pomisli: Povjerovao mi je.

6.

Na drugoj strani grada novinari i televizijske ekipe okupili su se na ulici i čekali Loua Dinetta koji je izlazio iz sudnice, osmjehujući se i mašući, kao kad kakav kralj pozdravlja okupljene seljake. Sa svake strane imao je po jednog tjelohranitelja, slijeva visokog mršavog muškarca poznatog pod nadimkom Sjena a zdesna snažnog muškarca zvanog Nosonja. Kao i uvijek, Lou Dinetto na sebi je imao elegantnu i skupocjenu odjeću, sivo svileni odijelo i bijelu košulju, plavu kravatu i cipele od krokodilske kože. Odjeća mu je morala biti pomnjivo krojena kako bi izgledao elegantno, budući da je bio nizak i krupan i da je imao krive noge. Neprestano se osmjehivao, a za novinare je uvijek imao spreman duhovit odgovor, tako da su oni uživali u prenošenju njegovih izjava.

Dinetto je tri puta optužen za razne prijestupe, od podmetanja požara i organiziranog zločina do ubojstva, ali na svakom je suđenju oslobođen.

Sada, dok je izlazio iz sudnice, jedan od novinara dovikne mu: - Jeste li znali da će vas osloboditi, gospodine Dinetto?

Dinetto se nasmije. - Naravno da sam znao. Ja sam samo nedužan poslovni čovjek. Država nema pametnijeg posla, pa mi onda sudi. To je i jedan od razloga zbog kojih su nam porezi tako veliki.

Televizijska kamera pratila je njegovo lice. Lou Dinetto se zaustavi te se nasmiješi u objektiv.

- Gospodine Dinetto, možete li nam objasniti zbog čega se nisu pojavila dvojica svjedoka koja su na suđenju za ubojstvo trebala svjedočiti protiv vas?

- Naravno da mogu objasniti - reče Dinetto. - Riječ je o poštenim građanima koji na sudu nisu željeli lagati.

- Predstavnici policije tvrde da ste vi čelni čovjek mafije na Zapadnoj obali i da ste se upravo vi pobrinuli...

- Jedino oko čega se ja brinem jest gdje će ljudi sjediti u mome restoranu. Želim samo da svima bude ugodno. - On se naceri hrpi novinara koja ga je bez prestanka zasipavala novim pitanjima. - Usput, sve vas pozivam da večeras dođete u moj restoran na večeru i piće.

Primicao se rubu pločnika, gdje ga je čekala velika crna limuzina.

- Gospodine Dinetto...

- Gospodine Dinetto...

- Gospodine Dinetto...

- Vidimo se večeras u restoranu, dečki i cure. Svi znate gdje se nalazi.

Lou Dinetto već je bio u automobilu iz kojeg je mahao i osmjehivao se. Nosonja zatvori vrata limuzine i sjedne na mjesto suvozača. Sjena sjedne za upravljač.

- Fantastično, šefe! - reče Nosonja. - Stvarno znate postupati s tim propalicama.

- Kamo? - upita Sjena.

- Kući. Dobro bi mi došla vruća kada i dobar odrezak. Automobil krene.

- Ne sviđa mi se ono pitanje o svjedocima - reče Dinetto. - Jeste li sigurni da nikada neće...?

- Samo ako mogu pričati pod vodom, šefe.

Dinetto kimne. - Dobro.

Automobil je jurio ulicom Fillmore. Dinetto upita: - Jeste li vidjeli izraz lica okružnog tužitelja kad je sudac objavio kraj...?

U tom trenutku, kao da je pao s neba, točno ispred njihova automobila pojavio se malen pas. Sjena naglo skrene kako ga ne bi udario, te svom snagom pritisne kočnice. Limuzina poskoči na pločnik i udari u rasvjetni stup. Nosonja poleti prema naprijed i glavom udari u vjetrobran.

- Jebenti, što to radiš? - vrisne Dinetto. - Želiš me ubiti?

Sjena se tresao. - Oprostite, šefe. Nekakav pas istrčao je pred auto...

- I ti si zaključio da je njegov život važniji od moga? Kretenu praznoglavi!

Nosonja je stenjao. On se okrene i Dinetto tada ugleda krv koja mu je curila iz velike posjekotine na čelu.

- Za ime Božje! - poviče Dinetto. - Pogledaj što si učinio!

- Dobro mi je - promrmlja Nosonja.

- Vraga ti je dobro! - Dinetto se obrati Sjeni. - Vozi ga u bolnicu.

Sjena automobilom siđe s pločnika.

- Embarcadero je samo nekoliko ulica dalje. Vozimo ga onamo na hitnu.

- Može, šefe.

Dinetto se zavalj natrag u sjedalo. - Pas - reče on s gađenjem. - Isuse Kriste!

Kat se nalazila na Odjelu hitne pomoći kad su u prijemnu sobu ušli Dinetto, Sjena i Nosonja. Nosonja je obilno krvario.

Dinetto zazove Kat: - Hej, ti!

Kat podigne pogled. - Meni se obraćate?

- A što, dovraga, misliš, kome govorim? Ovaj čovjek krvari. Izvolite ga odmah srediti.

- Prije njega na redu je najmanje šestero pacijenata - reče Kat tiho. - Morat će pričekati da dođe na red.

- Ništa on neće čekati - reče joj Dinetto. - Odmah ćete se pobrinuti za njega.

Kat pride Nosonji i pogleda mu čelo. Potom uzme komadić gaze i pritisne je na ranu. - Držite to ovako. Vratit ću se.

- Rekao sam vam da ga srediti odmah - oštro će Dinetto.

Kat mu reče: - Ovo je hitna pomoć. A ja sam dežurna liječnica i odgovaram za ovaj odjel. Stoga ili budite tiho ili izvolite izaći.

Sjena reče: - Gospodo, vi ne znate s kime razgovarate. Bilo bi vam bolje da ga poslušate. Ovo je gospodin Lou Dinetto.

- Sad kad smo gotovi s upoznavanjem, - reče Dinetto nestrpljivo - pobrinite se za mog čovjeka.

- Vi izgleda imate problema sa sluhom - reče Kat. - Reći ću vam to još jednom. Budite tiho ili izađite van. Imam posla.

Nosonja reče: - Ne možete tako razgovarati s...

Dinetto mu reče: - Zaveži! On ponovno pogleda Kat i sada već drugačijim tonom reče: - Bio bih vam vrlo zahvalan kad biste mu mogli pomoći što je moguće prije.

- Dat ću sve od sebe. - Kat posjedne Nosonju na krevet. - Ispružite se. Vraćam se za par minuta. - Potom pogleda Dinetta. - Ondje imate par stolaca...

Dinetto i Sjena promatrali su je kako odlazi na drugu stranu odjela kako bi pomogla ostalim pacijentima.

- Isuse - reče Sjena. - Nema pojma tko ste.

- Mislim da joj to ne bi ništa značilo. Ženska ima muda.

Petnaest minuta kasnije Kat se vratila Nosonji te ga je pregledala. - Nema potresa - reče ona. - Imali ste sreće. Ovo je vrlo velika posjekotina.

Dinetto je promatrao kako Kat vješto šiva Nosonjino čelo.

Kad je završila, ona reče: - Rana bi trebala lijepo zarasti. Dođite za pet dana da vam izvadim šavove.

Dinetto im priđe i pogleda Nosonjino čelo. - Vraški dobro obavljen posao.

- Hvala - reče Kat. - A sada, oprostite, moram...

- Čekajte malo - reče Dinetto, te se obrati Sjeni: - Daj joj stotku.

Sjena iz džepa izvadi novčanicu od stotinu dolara. - Izvolite.

- Blagajna se nalazi u predvorju.

- Ovo nije namijenjeno bolnici. Ovo je za vas.

- Ne, hvala.

Dinetto je bez riječi gledao kako se Kat udaljava i prilazi sljedećem pacijentu.

Sjena reče: - Možda niste ponudili dovoljno, šefe.

Dinetto odmahne glavom. - Ova je mačka vrlo samostalna. To mi se sviđa. - Nakon nekoliko trenutaka, on upita: - Doktor Evans odlazi u mirovinu, je li tako?

- Da.

- Dobro. Ispitat ćeš sve što možeš o ovoj doktorici.

- Zašto?

- Moramo steći stratešku prednost. Čini mi se da bi nam mogla dobro doći.

7.

Posao u bolnicama vode medicinske sestre. Margaret Spencer, glavna sestra, radila je u bolnici Embarcadero već dvadeset godina i znala je - i u doslovnom i u prenesenom smislu - gdje tko leži. Ovom bolnicom upravljala je sestra Spencer, a liječnici koji to ne bi shvatili našli bi se u nevoljama. Znala je koji se liječnici drogiraju ili su ovisni o alkoholu, koji su nesposobni, a koji zaslužuju njezinu potporu. Bila je zadužena za sve bolničarke na školovanju, sve medicinske sestre i sve sestre koje su radile u operacijskim dvoranama. Upravo Margaret Spencer odlučivala je o tome koja će od njih biti raspoređena u koju ordinaciju ili odjel, a budući da je i među sestrama bilo onih bez kojih se ne može, kao i nesposobnih, liječnicima se isplatilo s njome biti u dobrim odnosima. Ona je mogla rasporediti nesposobnu instrumentarku da pomaže pri kompliciranoj operaciji vađenja bubrega, ili, ako joj je liječnik bio simpatičan, da mu pošalje najsposobniju sestru koja će mu pomoći pri jednostavnoj operaciji krajnika. Među brojnim predrasudama Margaret Spencer bila je i antipatija prema liječnicima i prema crncima. Kat Hunter bila je crna liječnica.

Kat nije bilo lako. Nitko nije ništa otvoreno niti činio niti govorio, međutim, predrasude su ipak činile svoje na toliko rafiniran način da ih je bilo nemoguće točno odrediti. Sestre koje je tražila nikada nisu bile slobodne, one koje je dobivala bile su na samoj granici nesposobnosti. Kat je primijetila da je često šalju da pregleda muške pacijente sa spolnim bolestima. Prvih par slučajeva prihvatila je kao nešto uobičajeno, ali kada je u jednome danu dobila šest takvih pacijenata, u njoj se pojavila sumnja.

Jednom je za ručkom upitala Paige: -Jesi li pregledavala puno muškaraca sa spolnim bolestima?

Paige se na trenutak zamisli. - Jednog, prošlog tjedna. Bio je to jedan bolnički tehničar.

Morat ću nešto poduzeti, pomisli Kat.

Sestra Spencer namjeravala se riješiti doktorice Hunter tako što će joj toliko zagorčati život da će ova morati dati otkaz, no pritom nije računala ni na Katinu predanost poslu niti na njezine sposobnosti. Malo-pomalo, Kat je pridobivala, ljude s kojima je radila. Imala je tu neku urođenu sposobnost da na osobe koje s njom rade, kao i na pacijente, ostavlja snažan dojam. Međutim, do pravog velikog pomaka došlo je zbog nečega što je u bolnici postalo poznato pod nazivom »slavni trik sa svinjskom krvi«.

Jednog dana, tijekom jutarnje vizite, Kat je radila sa starijim specijalizantom koji se zvao Dundas. Nalazili su se uz pacijenta koji je bio bez svijesti.

- Gospodin Levy doživio je prometnu nesreću - obavijesti Dundas mlade specijalizante. - Izgubio je puno krvi i potrebna mu je hitna transfuzija. Bolnici trenutačno nedostaje krvi. Ovaj čovjek ima obitelj, međutim oni odbijaju bilo kakvo davanje krvi. To je da čovjek poludi od bijesa.

Kat upita: - Gdje mu je obitelj?

- U čekaonici za posjetitelje - reče dr. Dundas.
- Bi li vam smetalo da popričam s njima? - upita Kat.
- Od toga neće biti nikakve koristi. Već sam razgovarao s njima.

Njihova je odluka neopoziva.

Po završetku vizite, Kat pođe u čekaonicu za posjetitelje. Ondje su bili pacijentova žena, te odrastao sin i kći. Sin je nosio židovsku kapicu i obrednu maramu.

- Gospođa Levy? - obrati se Kat ženi. Ona ustane. - Kako mi je muž? Hoće li ga doktor operirati?

- Hoće - reče Kat.

- Ali, ne tražite od nas da damo krv. Danas je to preopasno, uz AIDS i sve to...

- Gospođu Levy - reče Kat - davanjem krvi ne možete dobiti AIDS. Tu bolest nije moguće...

- Nemojte vi meni ništa govoriti o tome. Ja čitam novine. Znam kako to ide.

Kat ju je nekoliko trenutaka pomno promatrala. - To mi je jasno. No, dobro, sve je u redu, gospođu Levy. Bolnici trenutačno nedostaje krvi, ali riješili smo problem.

- Odlično.

- Vašem ćemo suprugu dati svinjsku krv. Majka i sin gledali su je razrogačenih očiju.

- Što?!?

- Svinjsku krv - reče Kat vedrim tonom. - Vjerojatno mu neće štetiti. - Ona se okrene i pođe u smjeru odjela.

- Čekajte malo - poviče za njom gospođa Levy. Kat se zaustavi. - Da?

- Ovaj, hmmm... možemo li se dogovoriti? Samo trenutak...

- Svakako.

Petnaest minuta kasnije, Kat je došla do dr. Dundasa. - Više se ne trebate brinuti o obitelji gospodina Levyja. Svi će biti sretni što mogu dati krv.

Ova je priča istoga trena postala bolničkom legendom. Liječnici i sestre koji su je dotada ignorirali sada su se otvoreno trudili da s njom razgovaraju.

Nekoliko dana kasnije Kat je ušla u apartman u kojem je ležao Tom Leonard, pacijent sa čirom na želucu. U tom trenutku upravo je jeo golem sendvič koji su mu donijeli iz obližnje prodavaonice delikatesa.

Kat priđe njegovu krevetu. - Što to radite?

On podigne pogled i nasmiješi joj se. - Za promjenu jedem nešto pristojno. Hoćete li mi se pridružiti? Imam više nego dovoljno svega.

Kat zvoncem pozove sestru.

- Izvolite, doktorice.

- Odmah iznesite ovu hranu. Gospodinu Leonardu propisana je stroga bolnička dijeta. Zar niste vidjeli što mu piše na listi?

- Jesam, ali uporno je zahtijevao...

- Iznesite to, molim vas.

- Hej! Čekajte malo! - pobuni se Leonard. - Ne mogu stalno jesti te bolničke bljuvotine!

- Jest ćete je želite li se riješiti čira. - Kat pogleda sestru.
- Iznesite to.
Trideset minuta kasnije Kat je pozvana u ravnateljev ured.
- Trebali ste me, doktore Wallace?
- Da. Sjednite. Tom Leonard je vaš pacijent, zar ne?
- Tako je. Danas sam ga zatekla kako za ručak jede topli sendvič od dimljene govedine, s krastavcima i krumpir-salatom, s puno jakih začina i...
- I oduzeli ste mu ga.
- Naravno.
Sjedeći u svom stolcu, Wallace se nagne prema naprijed.
- Doktorice, vjerojatno niste znali da je Tom Leonard član Upravnog vijeća ove bolnice. Želimo ga usrećiti. Je li vam jasno što vam želim reći?
Kat ga pogleda i nepopustljivo reče: - Nije, gospodine.
On se trgne. - Što?!?
- Mislim da ćemo Toma Leonarda usrećiti ako ga izliječimo. A neće ozdraviti ako si želudac razdere na komadiće.
Benjamin Wallace usiljeno se nasmiješi. - A zašto tu odluku ne bismo prepustili njemu?
Kat ustane. - Zato što sam ja njegova liječnica. Trebate li me još nešto?
- Aaa... ovaj... ne. To je sve. Kat izađe iz njegova ureda.
Benjamin Wallace ostao je zaprepašteno sjediti. Te liječnice!
Kat je bila na noćnome dežurstvu kad je zazvonio telefon: - Doktorice Hunter, mislim da bi bilo najbolje da dođete u 320.
- Odmah.
Pacijentica u sobi 320 bila je gospođa Molloy, žena osamdesetih godina koja je bolovala od raka i čiji izgledi za oporavak nisu bili nimalo dobri. Dok se približavala vratima njezine sobe, Kat je unutra čula povišene glasove i prepiranje. Ona uđe.
Gospođa Molloy bila je u krevetu, pod utjecajem velike doze sedativa, ali pri svijesti. S njom su bili sin i dvije kćeri.
Sin je govorio: - Predlažem da imovinu podijelimo na tri dijela.
- Ne! - reče jedna kći. - Za mamu smo se brinule Laurie i ja. Tko joj je kuhao, pospremao i prao? Nas dvije! I zato nam treba pripasti više novca i...
- Imam jednako njezine krvi koliko i vi! - poviče muškarac.
Gospođa Molloy bespomoćno je ležala u krevetu i slušala.
Kat je bila bijesna. - Oprostite - reče ona.
Jedna od žena je pogleda. - Dođite kasnije, sestro. Im-mo puno posla.
Kat razjareno reče: - Ovo je moja pacijentica. Svi zajedno imate deset sekundi da napustite sobu. Možete čekati u čekaonici za posjetitelje. A sada izlazite prije nego što pozovem nekoga iz osiguranja da vas izbaci.
Muškarac nešto zausti, no izraz Katinih očiju ga zaustavi. On se okrene svojim sestrama i slegne ramenima. -Možemo razgovarati i vani.
Kat ih je promatrala kako izlaze na hodnik. Potom se okrene prema gospođi Molloy i pogladi je po kosi. - Nisu mislili ništa loše - reče nježnim glasom i sjedne na krevet. Držala je staricu za ruku i promatrala je kako tone u san.

Svi mi umiremo, pomisli Kat. Možeš slobodno zaboraviti što je rekao Dylan Thomas. Pravo se umijeće sastoji u tome da u tu dobru noć uđemo blagi.

Kat je upravo obrađivala jednog pacijenta kad je na odjel po nju došao bolničar. - Čeka vas hitan poziv, doktorice.

Kat se namršti. - Hvala. - Ona se okrene pacijentu, čije je cijelo tijelo bilo u gipsu, dok su mu noge bile podignute i učvršćene utezima. - Odmah se vraćam.

U prostoriji za bolničarke, Kat se javi na telefon. - Molim?

- Bok, sestrice.

- Mike! - Bila je uzbuđena zbog toga što čuje njegov glas, no to uzbuđenje istog se trena pretvorilo u zabrinutost. - Mike, rekla sam ti da me ne zoveš u bolnicu. Imaš moj broj u stanu ako...

- Oprosti, ali ovo nije moglo čekati. Imam jedan mali problem.

Kat je znala što slijedi.

- Od jednog sam tipa posudio nešto novca za jedno poslovno ulaganje...

Kat se nije ni trudila da ga upita o kakvom je poslu riječ. - Koje je propalo.

- Da. A on sada traži svoj novac.

- Koliko, Mike?

- Pa, tako, ako bi mi mogla poslati pet tisuća...

- Molim?!?

Dežurna sestra sa zanimanjem je promatrala Kat.

Pet tisuća dolara. Kat stiša glas. - Nemam toliko. Mogu... mogu ti poslati pola sad, a pola za par tjedana. Može tako?

- Da, valjda može. Jako mi je žao što te ovako gnjavim, ali, znaš kako je.

Kat je vrlo dobro znala kako je to. Njezinu su bratu bile dvadeset i dvije godine i neprestano je bio u neakvim tajnovitim poslovima. Išao je uokolo s raznim ljudima i sam Bog je znao čime su se bavili, ali Kat je prema njemu osjećala veliku odgovornost. Za sve sam to kriva ja, pomisli Kat. Da nisam pobjegla od kuće i napustila ga... - Čuvaj se još većih neprilika, Mike. Volim te.

- I ja tebe, Kat.

Morat ću mu nekako pribaviti taj novac, razmišljala je Kat. Mike mi je sve na svijetu.

Dr. Isler radovao se tome što će ponovno raditi s Honey Taft. Oprostio joj je to što je prvi put pokazala neznanje, štoviše laskalo mu je to što prema njemu osjeća takvo strahopoštovanje. Ali sada, kad su ponovno bili u viziti, Honey se zaklanjala iza ostalih specijalizanata, nijednom ne nudeći odgovor na neko od njegovih pitanja.

Trideset minuta po završetku vizite, dr. Isler sjedio je u uredu Benjamina Wallacea.

- U čemu je problem? - upita ga Wallace.

- U doktorici Taft.

Wallace se iskreno iznenadi. - U doktorici Taft? Pa, ona ima najbolje preporuke koje sam ikada vidio.

- To me i zbunjuje - reče dr. Isler. - Dobio sam i neke informacije od nekih drugih specijalizanata. Postavlja pogrešne dijagnoze i radi ozbiljne propuste.

Jako bih volio znati što se tu, dovraga, događa.

- To mi nije jasno. Bila je na dobrom fakultetu.

- Možda bi bilo dobro da nazoveš njezinog dekana -predloži dr. Isler.

- To je Jim Pearson. Dobar čovjek. Nazvat ću ga.

Već za nekoliko minuta, Wallace je na vezi imao Jima Pearsona. Nakon ljubaznih uvodnih rečenica, Wallace reče: - Zovem te u vezi s Betty Lou Taft.

Nakon kraće stanke, Pearson reče: - Da?

- Čini se da s njom imamo određenih poteškoća, Jim. Primili smo je s tvojom fantastičnom preporukom.

- Da, dobro.

- Pred sobom upravo imam tvoj izvještaj. U njemu piše da je riječ o jednoj od najinteligentnijih studentica koje si ikada imao.

- Točno.

- I da će biti na čast liječničkome zvanju.

- Da.

- Jesi li ikada posumnjao u...?

- Apsolutno ne - reče dr. Pearson odlučno. - Nimalo. Vjerojatno je malo nervozna. Osjetljiva je i napeta, ali dajte li joj malo vremena, siguran sam da će sve biti u redu.

- Hvala ti na ovim informacijama. Svakako ćemo joj pružiti maksimalnu pomoć. Hvala.

- Nema na čemu. - Veza se prekinula. Jim Pearson sjedio je u svome uredu, mrzeći samoga sebe zbog onoga što je učinio.

Ali žena i djeca ipak su mi najvažniji.

8.

Joney Taft imala je tu nesreću da se rodi u nadprosječno uspješnoj obitelji. Njezin otac, muškarac lijepa izgleda, bio je osnivač i predsjednik velike kompjutorske tvrtke u Memphisu, u Tennesseeju, njezina dražesna majka bila je znanstvenica koja se bavila genetikom, dok su joj starije sestre blizanke bile jednako lijepe, pametne i ambiciozne kao i njihovi roditelji. Taftovi su bili među najistaknutijim obiteljima u Memphisu.

Honey je na svijet došla u nezgodnom trenutku, kad su joj sestre imale šest godina.

- Honey je bila naša mala nezgoda - govorila bi uvijek njezina majka prijateljima. - Namjeravala sam pobaciti, ali Fred se protivio. Sada mu je žao.

U čemu su njezine sestre bile nevjerojatne, Honey je bila obična. U čemu su one bile genijalne, ona je bila prosječna. Sestre su joj počele govoriti s devet mjeseci. Honey je prvu riječ rekla kad su joj bile gotovo dvije godine.

- Zovemo je »mutava« - govorio bi kroz smijeh njezin otac. - Honey je ružno pače obitelji Taft. Jedino mi se čini da se neće pretvoriti u labuda.

Nija bila riječ o tome da je Honey ružna, no nije bila ni lijepa. Izgled joj je bio posve običan, imala je mršavo, usko lice, sivoplavu kosu i tijelo nezavidna izgleda. Ono što je Honey imala bila je iznimno dobra, vedra narav, što se u obitelji natjecateljski orijentiranih uspješnih ljudi nije osobito cijenilo.

Otkako je znala za sebe, Honeyina je najveća želja bila zadovoljiti roditelje i sestre i navesti ih na to da je vole. Sav trud bio joj je uzaludan. Roditelji su joj bili prezauzeti poslom, a sestre pobjedama na izborima za ljepotice i dobivanjem stipendija. Ono što je dodatno pridonijelo njezinu jadu bila je pretjerana stidljivost. Svjesno ili ne, obitelj je u Honey usadila snažan osjećaj manje vrijednosti.

U srednjoj školi svi su je zvali Tapeta. Na plesove i zabave u školi dolazila je sama, te se, stojeći uza zid, osmjeivala i trudila da ne pokaže koliko se osjeća jadno, jer nikome nije željela kvariti zabavu. Kod kuće je promatrala kako po sestre dolaze najpopularniji dečki iz škole, a potom bi odlazila u svoju samotnu sobu i mučila se s domaćom zadaćom.

Pritom se trudila da ne plače.

Vikendima i tijekom školskih praznika Honey je zarađivala džeparac čuvanjem djece. Voljela je brinuti se o djeci, a ona su nju obožavala.

Kada nije radila, Honey bi izlazila i posve sama istraživala Memphis. Odlazila bi u Graceland, u kojem je nekoć živio Elvis Presley i šetala ulicom Beale, gdje je nastao blues. Provodila je sate i sate u muzeju Pink Palače i planetariju, u kojem se nalazio veliki, bučni model dinosaura. Posjećivala je i akvarij.

I uvijek je bila sama.

Honey nije ni slutila da će joj se život iz temelja promijeniti.

Honey je znala da velik broj djevojaka iz njezina razreda ima ljubavne veze. O njima su u školi neprestano pričale.

- Jesi li kada spavala s Rickyjem? On je najbolji...!
- Joe je doista opsjednut orgazmima...
- Sinoć sam bila vani s Tonyjem. Potpuno sam iscrpljena. Kakva je to životinja! Večeras opet idemo van...

Honey je samo stajala i slušala takve razgovore, puna gorke zavisti i ispunjena osjećajem da nikada neće doznati kakav je zapravo seks. Tko bi me uopće mogao poželjeti? pitala se Honey.

Jednog petka navečer u školi se održavao ples. Honey nije imala nikakvu namjeru poći na tu zabavu, ali otac joj je rekao: - Znaš, zabrinut sam. Tvoje mi sestre kažu da si »tapeta« i da ne ideš na ples zbog toga što ne možeš pronaći dječaka s kojim bi izašla.

Honey se zacrveni. - To nije istina - reče ona. - Imam s kime ići i idem na ples. - Samo da me ne pita s kime idem, molila se u sebi Honey.

Nije ju pitao.

Tako se Honey našla na školskome plesu, u svom uobičajnom kutu dvorane. Sjedila je i promatrala druge kako plešu i izvrsno se zabavljaju.

I tada se dogodilo čudo.

Roger Merton, kapetan nogometne momčadi i najpopularniji dečko u školi, bio je na plesnom podiju i svađao se sa svojom djevojkom. Bio je pod utjecajem alkohola.

- Ti si obični sebični pokvarenjak! - reče mu ona.

- A ti si glupa kuja!

- Jebi se.

- To mi nije potrebno, Sally. Mogu jebati nekog drugog. Koga god poželim.

- Samo naprijed! - Ona bijesno siđe s podija. Honey nije mogla ne čuti njihov razgovor. Merton je primijetio da ga gleda. - Što ti, dobijesa, buljiš? - Riječi su mu bile vrlo nerazgovijetne.

- Ništa - reče Honey.

- Pokazat ću ja toj kurvi! Misliš da joj neću pokazati?

- Ovaj... hoćeš.

- I te kako! Hajdemo nešto gucnuti. Honey je oklijevala. Bilo je očito da je Merton pijan. - Ali, ja...

- Super. Imam jednu bocu u autu.

- Mislím da ne bih...

On ju je već držao za ruku i vodio je prema izlazu. Pošla je za njim jer nije željela napraviti scenu i dovesti ga u neugodnu situaciju.

Kad su izašli, Honey se pokušala istrgnuti. - Roger, mislim da ovo nije tako pametno i...

- Koji je tebi vrag... Bojiš se?

- Ne, samo...

- Onda dobro. Dođi.

Odveo ju je do automobila i otvorio vrata. Honey je na trenutak zastala.

- Ulazi.

- Mogu ostati samo malo - reče Honey. Ušla je u automobil jer ga nije željela uzrujati. On sjedne pokraj nje.

- Pokazat ćemo mi toj glupači, zar ne? - On izvuče bocu whiskyja. - Izvoli.

Honey je u životu samo jednom kušala alkohol i njegov joj je okus bio odvratn. Ali nije željela povrijediti Rogera. Ona ga pogleda i protiv volje otpije mali gutljaj.

- Dobra si ti - reče on. - Nova si u školi, ha?

Honey je s njime u istoj grupi slušala tri predmeta. -Nisam - reče Honey. - Ja sam...

On se nagne prema njoj i stane se poigravati njezinim grudima.

Preneražena, Honey se odmakne.

- Hej! No, hajde. Zar mi ne želiš ugoditi? - reče on.

To je bila ta čarobna riječ. Honey je željela ugađati svima, a ako će to postići time što će mu dopustiti...

Na neudobnu stražnjem sjedalu Mertonova automobila Honey je prvi put imala spolni odnos, koji joj je otvorio cijeli jedan nov, nevjerojatan svijet. U seksu nije osobito uživala, ali to nije bilo važno. Važno je bilo da je Merton uživao. Štoviše, Honey nije mogla vjerovati koliko je uživao. Činilo joj se da ga to dovodi u ekstazu. Nikada dotad nije vidjela da itko u ičemu toliko uživa. Tako se, znači, ugađa muškarcima, pomislila je Honey.

Bilo je to pravo otkriće.

Honey nikako nije mogla prestati razmišljati o tom čudu koje joj se dogodilo. Ležala, je u krevetu i prisjećala se Mertonove krute muškosti u sebi, kako prodire sve brže i brže, a zatim i njegova stenjanja: - O, da, da... Isuse, fantastična si, Sally...

A Honey to nije čak ni zasmetalo. Ugodila je kapetanu nogometne momčadi! Najpopularnijem dečku u školi! A nisam čak ni znala što radim, pomisli Honey. Kad bih istinski naučila kako zadovoljiti muškarca...

Tada je Honey došla do drugog važnog otkrića.

Sljedećeg jutra Honey je otišla u Pleasure Chest, knjižaru s pornografskim izdanjima, u ulici Poplar i kupila šest knjiga o erotici. Kriomice donijevši kući, pročitala ih je u svojoj sobi. Bila je zapanjena onime što je ondje otkrila.

Gutala je stranice Mirisnog vrta i Kama Sutra, Tibetskog ljubavnog umijeća, Alkemije ekstaze, te se vraćala u knjižaru po nove stvari. Čitala je Geduna

Chopela i Kanchinathine nepoznate priče.

Proučavala je uzbudljive fotografske prikaze trideset i sedam poza za vođenje ljubavi i naučila značenje izraza polumjesec i krug, latica lotosa i dijelovi oblaka, kao i način dobivanja pjene.

Honey je postala stručnjak za osam vrsta oralnog seksa i šesnaest načina za postizanje užitka, kao i za ekstatičan užitek koji su izazivale nanizane biserne kuglice. Znala je kako muškarca naučiti da izvede karunu, kako bi pojačao svoj užitek. Barem teoretski.

Honey je imala osjećaj da je sada spremna svoje znanje pretočiti u praksu.

Nekoliko poglavlja Kama Sutra bilo je posvećeno afrodizijacima za uzbuđivanje muškaraca, ali budući da Honey nije imala pojma gdje bi mogla nabaviti Hedysarum gangeticum, biljku kshirika ili Xanthochymus pictorius, smislila je vlastite nadomjestke.

Kad je sljedećeg tjedna u školi vidjela Rogera Mertona, prišla mu je i rekla: - One mi je večeri bilo jako fino. Možemo li to ponoviti?

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se prisjeti tko je osoba s kojom razgovara. - Aaa. Svakako. Zašto ne? Moji su večeras vani. Možeš doći oko osam?

Kad je Honey te večeri došla k Mertonu, sa sobom je imala malu staklenku s javorovim sirupom.

- Čemu to služi? - upita je Merton.

- Pokazat ću ti - reče Honey. I pokazala mu je.

Sljedećeg je dana Merton svojim prijateljima u školi pričao o Honey.

- Nevjerojatna je - rekao im je. - Ne biste vjerovali što vam sve može raditi s malo zagrijanog slatkog sirupa!

Tog popodneva šestorica dječaka pitala su Honey hoće li izaći s njima. Otada je izlazila svake večeri. Dječaci su bili vrlo sretni, a zbog toga je i Honey bila vrlo sretna.

Njezini roditelji bili su oduševljeni nenadanom popularnošću svoje kćeri.

- Našoj je djevojčici trebalo malo duže da procvjeta - rekao je ponosno njezin otac - ali sada se pretvorila u pravu Tafticu!

Honey je iz matematike oduvijek imala loše ocjene i znala je da je završni test napisala vrlo loše. Nastavnik iz matematike, gospodin Janson, bio je neženja i živio je u blizini škole. Honey ga je jedne večeri posjetila. Otvorio joj je vrata i iznenađeno je pogledao.

- Honey! Što ti radiš ovdje?

- Potrebna mi je vaša pomoć - reče Honey. - Tata će me ubiti ne položim li vaš predmet. Ponijela sam nekoliko zadataka, pa sam vas htjela pitati bi li vam bilo teško da ih zajedno pogledamo.

Nekoliko je trenutaka oklijevao. - Ovo je poprilično neuobičajeno, ali... u redu.

Honey se svidjela gospodinu Jansonu. Nije bila poput drugih djevojaka koje su slušale njegov predmet. One su bile razuzdane i nezainteresirane, dok je Honey bila osjećajna i obzirna, uvijek puna želje da nekome na neki način udovolji. Žalio je samo zbog toga što nije nadarenija za matematiku.

Gospodin Janšon sjeo je pored Honey na sofu i počeo joj objašnjavati zakučaste tajne logaritama.

Honey logaritmi nisu zanimali. Dok je gospodin Janson govorio, Honey mu se sve više primicala. Počela mu je dahtati za vrat i u uho, i prije nego što se uspio snaći, gospodin Janson našao se na kauču otkopčanih hlača.

Zaprepašteno ju je gledao. - Što to radiš?

- Želim vas još otkako sam vas prvi put vidjela - reče Honey. Otvorivši torbicu, ona iz nje izvuče malu posudu s tučenim vrhnjem.

- Što je to?

- Pokazat ću vam...

Honey je iz matematike dobila peticu.

Honey nije bila popularna samo zbog posebnog pribora kojim se koristila. Stvar je bila u znanju koje je pokupila u svim tim drevnim knjigama o erotici koje je pročitala. Svoje je partnere oduševljavala tehnikama o kojima nisu ni sanjali, tehnikama koje su bile stare tisućama godina i odavno zaboravljene. Riječi ekstaza ona je pridodala jedno posve novo značenje.

Ocjene su joj se drastično popravile i odjednom je bila popularnija čak i od svojih sestara u vrijeme kad su išle u srednju školu. Mladići su Honey izvodili na večere u Private Eye i Bombay Bicycle Club, a izlazili su i u Ice Capades u Memphis Mallu. Mladići su je vodili na skijanje u Cedar Cliff i skakanje padobranom na aerodromu Landis.

Godine koje je provela na koledžu pokazale su se, s društvenog stajališta, jednako uspješnima. Jednom, za večerom, otac joj je rekao: - Ubrzo ćeš završiti college. Vrijeme je da razmišljaš o svojoj budućnosti. Znaš li što bi u životu željela raditi?

Bez imalo razmišljanja odgovorila je: - Želim biti medicinska sestra.

Očevo se liče zajapurilo. - Misliš, doktorica.

- Ne, tata. Samo...

- Ti si Taftica, a ne bilo tko. Ako te zanima medicina, bit ćeš doktorica. Jesmo li se razumjeli?

- Da, tata.

Honey je doista mislila ozbiljno kad mu je rekla da želi biti medicinska sestra. Voljela se brinuti o ljudima, pomagati im i njegovati ih. Užasavala ju je i sama pomisao na to da postane liječnicom, da odgovara za ljudske živote. Ali, znala je da ne smije razočarati oca. Ti si Taftica.

Honey nije imala dovoljno dobre ocjene da bi se upisala na medicinski fakultet, ali očeve veze i utjecaj bili su dovoljni. On je velikim sredstvima pomagao rad medicinskog fakulteta u Knoxvilleu, u Tennesseeju. Stoga se sastao s dr. Jimom Pearsonom, dekanom tog fakulteta.

- Tražite veliku uslugu - rekao mu je Pearson - ali reći ću vam što ćemo učiniti. Primit ću Honey uz uvjetan upis. Ako nakon šest mjeseci steknemo dojam da nije ispunila uvjete za nastavak studija, morat ćemo joj uskratiti nastavak školovanja.

- Pošteno. Iznenadit ćete se. Imao je pravo.

Honeyin otac dogovorio je da ona u Knoxvilleu živi kod njegova bratića, velečasnog Douglasa Liptona.

Douglas Lipton bio je svećenik Baptističke crkve. Bio je to muškarac šezdesetih godina, a supruga je od njega bila starija deset godina.

Bio je presretan zbog toga što će Honey živjeti kod njih.

- Ona je poput daška svježeg zraka - rekao je ženi.

Još nikada nije vidio nekoga tko bi imao toliku želju da nekome ugoditi.

Honey je studij išao poprilično dobro, međutim, nedostajalo joj je predanosti. Na fakultetu je bila samo zato da bi ugodila ocu.

Profesori su je voljeli. U njoj je bilo neke nepatvorene dobrote zbog koje su profesori željeli da uspije.

Ironično je bilo to što joj je osobito loše išla anatomija. Tijekom osmog tjedna nastave, profesor iz anatomije pozvao ju je u svoj ured. - Na žalost, morat ću vas srušiti - rekao joj je nesretnim glasom.

Ne mogu pasti, pomisli Honey. Ne mogu iznevjeriti oca. Što bi u ovakvoj situaciji predložio Boccaccio?

Honey se primakla profesoru. - Na ovaj sam fakultet došla zbog vas. Toliko sam toga čula o vama. - Prišla mu je još bliže. - Željela bih biti poput vas.

- I još bliže. - Postati liječnicom znači mi sve na svijetu. - Još bliže. - Molim vas, pomognite mi...

Sat kasnije, kad je izlazila iz njegova ureda, imala je odgovore na pitanja pripremljena za sljedeći ispit.

Prije nego što je diplomirala, Honey je zavela nekolicinu svojih profesora. U njoj je bilo neke bespomoćnosti zbog koje joj se nisu mogli oduprijeti. Svi su imali dojam da oni zavode nju i imali su osjećaj krivnje zbog toga što iskorištavaju njezinu nedužnost.

Dr. Jim Pearson podlegao joj je posljednji. Zanimanje su kod njega pobudile sve te priče koje je o njoj čuo. Pričalo se o njezinim nesvakidašnjim seksualnim vještinama. Jednog je dana pozvao Honey na razgovor o njezinim ocjenama. Ona je sa sobom donijela kutijicu šećera u prahu i prije nego što se spustila večer dr. Pearson je postao jednako ovisan kao i svi ostali. Honey je u njemu budila osjećaj mladosti i nezasićenosti. Imao je dojam da je kralj koji ju je pokorio i pretvorio u svoju ropkinju.

Pokušavao je ne misliti na svoju ženu i djecu.

Honey je iskreno voljela velečasnog Douglasa Liptona i uzrujavalo ju je to što mu je supruga takva hladna, odbojna žena koja ga neprestano kritizira. Honey ga je žalila. To nije zaslužio, razmišljala je Honey. Potrebna mu je utjeha.

Jednom, kad je gospođa Lipton bila u posjetu sestri u drugom gradu, Honey je usred noći ušla u svećenikovu spavaću sobu. Bila je gola. - Douglas... Oči su mu se naglo otvorile. - Honey? Je li ti dobro?

- Nije - reče ona. - Možemo li razgovarati?

- Naravno. - On ispruži ruku prema svjetiljci.

- Ne pali svjetlo. - Ona uđe u krevet pored njega.

- Što se dogodilo? Ne osjećaš se dobro?

- Zabrinuta sam.

- Zbog čega?

- Zbog tebe. Zaslužio si da te netko voli. Želim s tobom voditi ljubav.

Sada je već bio posve budan. - Bože moj! - reče on. - Pa ti si još dijete.

Ne misliš valjda ozbiljno.

- Mislim. Žena ti ne pruža nimalo ljubavi...

- Honey, ali to je nemoguće! Bilo bi najbolje da se odmah vratiš u svoju sobu i...

Osjećao je pritisak njezina golog tijela. - Honey, ne možemo... Ja sam...

Usne su mu bile pokrivene njezinim usnama, a tijelo njezinim tijelom.

Bio je posve omamljen. Ostatak noći provela je u njegovu krevetu.

U šest ujutro otvorila su se vrata spavaće sobe i na njima se pojavila gospođa Lipton. Stajala je na ulazu i nepomično ih promatrala, a zatim bez riječi izašla.

Dva sata kasnije velečasni Douglas Lipton ubio se u garaži.

Kad je čula što se dogodilo, Honey je bila izvan sebe, nikako ne vjerujući onome što je čula.

Kasnije je u kuću došao okružni šerif, koji je razgovarao s gospođom Lipton.

Kad je završio s razgovorom, potražio je Honey. - Iz poštovanja prema njegovoj obitelji, kao uzrok smrti velečasnog Douglasa Liptona navest ćemo »samoubojstvo iz nepoznatih razloga«, ali savjetovao bih ti da što prije odjebeš iz ovoga grada i da se više ne vraćaš.

Honey je otišla u bolnicu Embarcadero u San Franciscu.

Uz oduševljene preporuke dr. Jima Pearsona.

9.

Vrijeme je za Paige izgubilo svaki smisao. Nije imalo ni početka ni kraja, a dani i noći međusobno su se stapali u posve neprimjetnome ritmu. Bolnica joj je postala sve u životu. Svijet izvan nje bio je neki nepoznat, dalek planet.

Božić je došao i prošao i počela je nova godina. U vanjskome svijetu, američka je vojska oslobodila Kuvajt od iračke okupacije.

O Alfredu nije bilo ni traga ni glasa. Shvatit će da je pogriješio, mislila je Paige. Vratit će mi se.

Ranojutarnji anonimni telefonski pozivi prestali su jednako neočekivano kao što su i počeli. Paige je osjećala olakšanje zbog toga što je nisu snašli nikakvi zagonetni ili prijeteći događaji. Činilo joj se kao da je sve ono prije bio samo ružan san... osim, dakako, što to ipak nije bio san.

Svakodnevni raspored i dalje je bio bjesomučan. Nije bilo vremena za upoznavanje pacijenata. Bili su to jednostavno žučne kesice i rasprsnute jetre, napuknute bedrene kosti i slomljene kralježnice.

Bolnica je bila džungla prepuna mehaničkih zlođuha -respiratora, indikatora pulsa, CT-opreme, rendgenskih aparata. I svaki od njih imao je vlastiti prepoznatljivi zvuk. Bilo je tu zviždanja, zujanja i neprestanog metalnog brujanja razglasa, a svi ti zvukovi stapali su se u jedinstvenu, bučnu, suludu kakofoniju.

Druga godina specijalizacije donijela im je i promjenu u statusu. Specijalizantima su dodjeljivana zahtjevnija zaduženja, a stigla je i nova skupina specijalizanata, prema kojoj su ovi stariji iskazivali mješavinu prijezira i arogancije.

- Jadnici - rekla je Kat Paige. - Nemaju pojma što ih čeka.

- I prebrzo će to doznati.

Paige i Honey bile su sve zabrinutije za Kat. Gubila je na težini i doimala se deprimiranom. Usred kakva razgovora zatekli bi je kako gleda nekamo u prazno, intenzivno razmišljajući o nekom njima nepoznatom problemu. Povremeno bi primila zagonetan telefonski poziv, a nakon svakog takvog razgovora izgledalo je da je još više deprimirana.

Paige i Honey jednom su sjele za stol s namjerom da razgovaraju s njom.

- Je li sve u redu? - upita je Paige. - Znaš da te volimo i da bismo ti, ako postoji neki problem, rado pomogle.

- Hvala. Stvarno sam vam zahvalna na tome, ali jednostavno mi ne možete pomoći. Riječ je o novcu.

Honey je iznenađeno pogleda. - Za što ti je potreban novac? Nikada nikamo ne izlazimo. Nemamo vremena ni za kakve kupovine. Nemamo...

- Novac ne treba meni. Treba mome bratu. - Kat dotada nije spominjala da ima brata.

- Nisam znala da imaš brata - reče Paige.

- Živi u San Franciscu? - upita je Honey. Kat je oklijevala. - Ne. Ostao je na Istoku. U Detroitu. Jednog ćete ga dana morati upoznati.

- To bismo voljele. Čime se bavi?

- Bavi se nekom vrstom poduzetništva - reče Kat neodređeno. -

Trenutačno mu je sreća pomalo, okrenula leđa, ali Mike će se oporaviti. Uvijek se oporavi.

- Svim se srcem nadam da imam pravo, pomisli Kat.

Harry Bowman premjestio se u Embarcadero sa specijalizacije u Iowi. Bio je to uvijek dobro raspoložen, bezbrižan mladić koji se silno trudio da prema svima bude ljubazan.

Jednog je dana rekao Paige: - Sutra navečer priređujem nekakvu zabavicu. Ako ste ti, doktorica Hunter i doktorica Taft slobodne, mogle biste doći. Mislim da ćete se dobro zabaviti.

- Može - reče Paige. - Što ćemo donijeti? Bowman se nasmije. - Ne nosite ništa.

- Jesi li siguran? - upita Paige. - Bocu vina ili...

- Ništa od toga! Bit ćemo u mojem malom stanu.

Pokazalo se da je Bowmanov mali stan zapravo veliki deseterosobni apartman na najvišem katu zgrade, prepun antiknog namještaja.

Ušavši u stan, njih su tri zapanjeno zastale nasred dnevne sobe.

- Blagi Bože! - reče Kat. - Odakle ti sve ovo?

- Bio sam dovoljno pametan da imam pametnog oca -reče Bowman. - Ostavio mi je sav novac.

- I još radiš? - Zadivljeno ga upita Kat.

Bowman se nasmiješi. - Volim raditi kao liječnik.

Švedski se stol sastojao od kavijara Beluga Malossol, pate de campagnea, dimljenog škotskog lososa, otvorenih kamenica, rakova, cruditea s preljevom za salatu od luka i pjenušca Cristal.

Bowman je imao pravo. Njih su se tri odlično zabavile.

- Ne znam kako da ti se zahvalim - reče Paige Bowmanu kad su se spremale za odlazak.

- Jeste li slobodne u subotu? - upita on.

- Jesmo.

- Imam nekakav čamčić. Povest ću vas na malu vožnju.

- Zvuči super.

U četiri ujutro, Kat, koja je spavala u prostoriji za dežuranje, iz dubokog je sna probudio telefon. - Doktorice Hunter, Hitna 3... Doktorice Hunter, Hitna 3.

Kat skoči iz kreveta, boreći se s iscrpljenošću. Trljajući oči, ona se dizalom spusti do Hitne.

Na vratima ju je dočekaio bolničar. - Ondje je, na kolicima u kutu. Ima jake bolove.

Kat mu priđe. - Ja sam doktorica Hunter - reče ona pospanim glasom.

On zastenje. - Isuse, doktorice. Morate nešto poduzeti. Leđa me ubijaju.

Kat suspregne zijevanje. - Koliko dugo već osjećate bolove?

- Oko dva tjedna.

Kat ga zbunjeno pogleda. - Dva tjedna? Zašto niste došli ranije?
On se pokušava pomaknuti, te se prestrašeno trgne. - Da vam iskreno kažem, mrzim bolnice.
- Zašto ste onda došli sada?
Njegovo se lice razvedri. - Uskoro počinje veliki turnir u golfu i ako mi ne sredite leđa, neću moći uživati u natjecanju.
Kat duboko udahne. - Turnir u golfu.
- Da.
Svim se silama trudila da se suzdrži. - Reći ću vam što ćemo učiniti. Pođite kući. Popijte dva aspirina i ako vam ujutro ne bude bolje, nazovite me. – Ona se okrene i odjuri na hodnik, dok ju je on promatrao širom otvorenih usta.
Nekakav čamčić Harryja Bowmana bio je luksuzna, sedamnaest metara dugačka, motorna jahta.
- Dobro došli! - reče on dočekujući Paige, Kat i Honey u pristaništu.
Honey je s divljenjem promatrala jahtu.
- Preljepa je - reče Paige.
Tri sata plovili su zaljevom, uživajući u toplom, sunčanom danu. Bilo je to prvi put nakon više tjedana da se bilo tko od njih opustio.
Dok su bili usidreni ispred otoka Angel i jeli raskošan ručak, Kat reče: - Ovo je život! Nemojmo se vratiti na obalu.
- To si se dobro dosjetila - reče Honey. Sve u svemu, bio je to božanstven dan.
Kad su se vratili u pristanište, Paige je rekla: - Ne mogu ti reći koliko sam uživala.
- Bilo mi je drago. - Bowman je potapša po ruci. - Ponovit ćemo to. Bilo kada. Sve tri uvijek ste dobrodošle. Kakav divan čovjek, pomisli Paige.
Honey je voljela raditi u rodilištu. Bio je to odjel prepun novog života i nade, koji su se javljali u jednom neprekidnom radosnom obredu.
Žene koje su čekale prvo dijete bile su nervozne i prestrašene. One koje su već rađale jedva su čekale da sve bude gotovo.
Jedna od žena koja je upravo trebala roditi rekla je Honey: - Hvala Bogu! Ponovno ću si moći vidjeti nožne prste.
Da je vodila dnevnik, Paige bi petnaesti kolovoza u njemu označila kao pravi blagdan. Bio je to dan kad je u njezin život ušao Jimmy Ford.
Jimmy je bio bolničar koji je imao najvedriji osmijeh i najveseliju narav koju je Paige ikada vidjela. Bio je malen i mršav i izgledao je kao da mu je sedamnaest godina. Imao je dvadeset i pet godina i bolničkim je hodnicima prolazio poput kakva neobuzdano radosna orkana. Ništa mu nije bilo odviše teško.
Neprestano je za sve nešto obavljao. Nije imao nikakva osobitog poštovanja prema hijerarhijskoj strukturi i prema liječnicima, sestrama i portirima ponašao se posve jednako.
Jimmy Ford obožavao je pričati viceve.
- Jeste li čuli onaj o pacijentu kojemu je cijelo tijelo bilo u gipsu? Tip koji je ležao u krevetu do njega pitao ga je čime se bavi. A ovaj mu kaže:

»Radio sam kao čistač prozora na Empire State Buildingu«. Drugi tip pita:

»Kada ste dali otkaz?«

»Otprilike na pola puta do pločnika«.

Jimmy bi se potom nasmiješio i žurno odlazio nekome u pomoć.

Obožavao je Paige. - Jednog ću dana biti doktor. Želim biti poput tebe.

Donosio bi joj male darove - čokoladice, plišane životinjice. Uz svaki dar išao je i po jedan vic.

- U Houstonu čovjek zaustavi nekog prolaznika i upita ga »Kako se najbrže dolazi do bolnice?«. Ovaj odgovara: »Recite nešto loše o Texasu«.

Vicevi su bili očajni, ali Jimmy ih je pričao tako da su bili smiješni.

U bolnicu bi došao istovremeno s Paige i žurno bi joj prišao na svome motociklu.

- Pacijent pita: »Hoće li moja operacija biti opasna?«. A kirurg odgovara: »Neće. Za dvjesto dolara ne možemo vam pružiti opasnu operaciju«.

I potom bi nestao.

Kad god su istoga dana bile slobodne, Paige, Kat i Honey išle bi u istraživanje San Francisca. Tako su posjetile Nizozemski mlin i Japanski vrt. Bile su na Fisherman's Wharf i vozile se žičarom. Gledale su predstave u kazalištu Curran i večerale u Maharaniju u ulici Post. Svi konobari u tom restoranu bili su Indijci i, na veliko iznenađenje Kat i Honey, Paige im se obratila na hindiju.

- Hum Hindustani baht bahut ocho bolta hi. - Od tog trenutka restoran je bio njihov.

- Gdje si, zaboga, naučila indijski? - upitala ju je Honey.

- Hindi - reče Paige. Nekoliko je trenutaka oklijevala. - Paa... neko smo vrijeme živjeli u Indiji. Sve uspomene bile su još tako žive. Ona i Alfred bili su u Agri i promatrali Taj Mahal. Šah Džahan podignuo ga je za svoju ženu. Gradnja je trajala dvadeset godina, Alfrede.

Izgradit ću ti Taj Mahal. Svejedno mi je koliko će to trajati!

Ovo je Karen Turner. Moja supruga.

U tom trenutku ona začuje svoje ime i okrene se.

- Paige... - Kat je izgledala zabrinuto. - Je li ti dobro?

- Da. Dobro mi je.

Nemoguće radno vrijeme i dalje nije ostavljalo vremena za predah.

Došla je i prošla još jedna Stara godina i druga se godina pretvorila u treću, a da se ništa nije promijenilo. Vanjski svijet nije imao nikakva utjecaja na bolnicu. Ratovi, gladi i prirodne katastrofe u dalekim zemljama blijedjeli su u odnosu na pitanja života i smrti kojima su se u bolnici bavili dvadeset i četiri sata na dan.

Kad god bi se Kat i Paige susrele u nekom bolničkom hodniku, Kat bi se nasmiješila i rekla: - Dobro se zabavljaš?

- Kad si posljednji put spavala?

Kat uzdahne. - Tko bi se toga još sjećao?

Teturala su kroz duge dane i noći, trudeći se da održe korak sa zahtjevnim pritiscima s kojima su se neprestano suočavali, u malim stankama jedući sendviče i pijući hladnu kavu iz plastičnih šalica.

Seksualno zlostavljanje kao da je postalo stalnim dijelom Katina života. Neprestane aluzije nisu dolazile samo od liječnika, nego i od pacijenata, koji su je pokušavali pridobiti da uđe u njihov krevet. Dobivali su jednak odgovor kao i liječnici. Nema takva muškarca na svijetu kojem ću dopustiti da me dotakne.

U to je doista vjerovala.

Usred jednog napornog prijedpodneva ponovno ju je nazvao Mike.

- Bok, sestrice.

I Kat je znala što slijedi. Već mu je poslala sav ušteđeni novac, ali negdje duboko u sebi znala je da, koliko god mu poslala, to nikada neće biti dovoljno.

- Užasno mi je žao što te ovako gnjavim, Kat. Stvarno. Ali, upao sam u malu nepriliku. - Glas mu je bio napet.

- Mike... jesi li dobro?

- Da, da. Nije ništa ozbiljno. Dugujem novac nekome kome je potreban odmah, pa sam mislio...

- Vidjet ću što mogu učiniti - reče Kat izmučeno.

- Hvala. Na tebe uvijek mogu računati, zar ne? Volim te.

- I ja tebe, Mike.

Jednog je dana Kat rekla Paige i Honey: - Znate li što nam je svima potrebno?

- Mjesec dana spavanja?

- Godišnji odmor. Trebale bismo poći na odmor, šetati se po Champ Elvsee, razgledavati sve one skupe izloge.

- Tako je. Sve samo u prvoj klasi! - nasmije se Paige. - Cijele ćemo dane spavati, a cijele se noći zabavljati. Honey se nasmiješi. - Zvuči dobro.

- Za nekoliko mjeseci imat ćemo nešto vremena za odmor - primijeti Paige. - Bilo bi dobro da nešto isplaniramo i da sve tri nekamo otputujemo.

- Super ideja - reče Kat oduševljeno. - Svratimo u subotu u neku putničku agenciju.

Sljedeća tri dana uzbuđeno su planirale odmor.

- Umirem od želje da vidim London. Možda naletimo na kraljicu.

- Ja bih željela ići u Pariz. To je navodno najromantičniji grad na svijetu.

- Voljela bih se u Veneciji voziti u gondoli na mjesečini.

Možda ćemo na medeni mjesec otići u Veneciju, Paige, rekao joj je jednom Alfred. Bi li ti se to sviđalo?

O, da!

Pitala se je li Alfred odveo Karen na medeni mjesec u Veneciju.

U subotu ujutro njih su tri ušle u putničku agenciju Corniche u ulici Powell.

Službenica je bila ljubazna. - Kakvo vas putovanje zanima?

- Voljele bismo poći u Europu... London, Pariz, Veneciju...

- Lijepo. Imamo par povoljnih paket-aranžmana u kojima...

- Ne, ne, ne. - Paige pogleda Honey te se nasmiješi. - Trebamo prvu klasu.

- Tako je. Prvu klasu u avionima - složi se Kat.

- Prvorazredne hotele - pridoda Honey.

- No, dobro, mogu vam preporučiti Ritz u Londonu, Crillon u Parizu, Cipriani u Veneciji i...

Paige reče: - Možemo li dobiti kakve brošure? Pa ih možemo proučiti kod kuće i odlučiti se.

- Može - reče službenica.

Paige je proučavala jedan prospekt. - Preko vas mogu se rezervirati i jahte, zar ne?

- Da.

- Dobro. Možda ćemo unajmiti jahtu.

- Odlično. - Službenica prikupi pregršt brošura i preda ih Paige. - Kad se odlučite, samo me obavijestite i rado ću vam srediti sve rezervacije.

- Javit ćemo vam se - obeća Honey. Kad su izašle, Kat se nasmije i reče:

- Nema ničeg boljeg od sanjarenja o velikim stvarima, zar ne?

- Bez brige - utješi je Paige. - Jednog ćemo dana moći vidjeti sve što želimo.

10.

Seymour Wilson, šef stručnog osoblja u bolnici Embarcadero bio je frustriran čovjek koji je imao nemoguć posao. U bolnici je bilo previše pacijenata, premalo liječnika i bolničarki, a svaki je dan imao premalo sati. Osjećao se kao kapetan broda koji tone, koji uzalud trči uokolo pokušavajući zatvoriti rupe.

Glavna briga Dr. Wilsona trenutačno je bila Honey Taft. I dok je nekim liječnicima, činilo se, bila vrlo simpatična, pouzdani specijalizanti i sestre neprestano su ga izvještavali o tome da je doktorica Taft nesposobna za obavljanje povjerenog joj posla.

Wilson je na koncu otišao do Bena Wallacea. - Želio bih se riješiti jedne naše liječnice - rekao mu je. - Specijalizanti s kojima je u viziti kažu mi da je nesposobna.

Wallace se sjećao Honey. Bila je to djevojka s iznimno dobrim ocjenama i fantastičnim preporukama. - To ne mogu shvatiti - reče on. - Posrijedi mora biti neka pogreška. - Na trenutak se zamislio. - Znaš što ćemo, Seymoure... Tko ti je među osobljem najpodliji kućkin sin?

- Ted Allison.

- U redu. Sutra ujutro uputi Honey Taft neka ide u vizitu s dr. Allisonom. Njemu naloži da ti kasnije preda izvještaj. Ako on kaže da nema pojma ili da je nesposobna, ja ću je se riješiti.

- Pošteno - reče dr. Wilson. - Hvala, Ben.

Za ručkom je Honey ispričala Paige da joj je za sutra ujutro određena vizita s dr. Allisonom.

- Znam ga - reče Paige. - Na užasno je lošem glasu.

- To sam i ja čula - reče Honey zamišljeno. U tom trenutku, u drugom dijelu bolnice, Seymour Wilson razgovarao je s Tedom Allisonom. Allison je bio prekaljeni veteran sa stažem od dvadeset i pet godina. Kao liječnik služio je i u ratnoj mornarici i još se uvijek ponosio svojom praksom »prašenja tura« i disciplinom.

Seymour Wilson govorio mu je: - Pomno prati doktoricu Taft. Ako joj ne ide, leti van. Jasno?

- Jasno.

Veselio se tom zadatku. Poput Seymoura Wilsona, i Ted Allison prezirao je nesposobne liječnike. Osim toga, bio je čvrsto uvjeren da žene, žele li imati veze s medicinom, trebaju biti medicinske sestre. Ako je taj posao bio dovoljno dobar za Florence Nightingale, tada je dovoljno dobar i za sve ostale žene.

Sljedećeg jutra u šest sati, specijalizanti su se okupili na hodniku kako bi pošli u vizite. Skupinu su činili dr. Allison, njegov glavni pomoćnik Tom Benson, te petero specijalizanata, među kojima je bila i Honey Taft.

Allison pogleda Honey i pomisli: OK, mala, da vidimo što znaš. Potom se obrati cijeloj skupini. - Pođimo.

Prvi pacijent na Odjelu I bila je mlada djevojka koja je ležala u krevetu pokrivena debelim dekama. Kad je skupina došla do nje, još je spavala.

- Dobro - reče dr. Allison. - Sada svi pogledajte njezinu listu.

Specijalizanti stanu proučavati bolesničku listu. Dr. Allison obrati se Honey. - Pacijentica ima groznicu, hladno joj je, osjeća se slabo i loše, kašlje, ima anoreksiju, visoku temperaturu i upalu pluća. Kakva je vaša dijagnoza, doktorice Taft?

Honey je bez riječi stajala pored njega i mrštila se.

- Onda?

- Paa... - reče Honey zamišljeno - ja bih rekla da vjerojatno ima psitakozu - papagajsku groznicu.

Dr. Allison je iznenađeno pogleda. - Kako... zašto to mislite?

- Ima simptome karakteristične za psitakozu, a primijetila sam da na listi piše da povremeno radi u uredu prodavaonice kućnih ljubimaca. Psitakozu prenose zaražene papige.

Allison je polako kimao glavom. - Pa to je... vrlo dobro. Zna li kako se bolest liječi?

- Da. Deset dana terapije tetraciklinom, strogi boravak u krevetu i puno tekućine.

Dr. Allison obrati se skupini: - Jeste li svi čuli? Doktorica Taft ima pravo.

Prišli su sljedećem pacijentu.

Dr. Allison reče: - Pogledate li njegovu listu, vidjet ćete da ima mezotelijalne tumore, izljev krvi i osjeća premorenost. Kakva je dijagnoza?

Pun nade, jedan od specijalizanata reče: - Izgleda mi kao neki oblik upale pluća.

Javi se i drugi specijalizant. - Mogao bi biti rak.

Dr. Allison obrati se Honey. - Kakva je vaša dijagnoza, doktorice?

Honey se doimala zamišljenom. - Ovako na prvi pogled, rekla bih da je riječ o fibrilnoj pneumokoniozi, obliku trovanja azbestom. Na listi mu piše da radi u tvornici tepiha.

Ted Allison nije mogao prikriti divljenje. - Odlično! Odlično! Zna li slučajno i terapiju?

- Na žalost zasada na raspolaganju nemamo nikakvu posve određenu terapiju.

Kod daljnjih je slučajeva Honey pokazala još više dojmljivog znanja. U sljedeća dva sata dijagnosticirala je rijedak slučaj Reiterova sindroma, osteitis deformans, policitemiju i malariju.

Po završetku vizite, dr. Allison joj stisne ruku. - Doktorice, mene nije lako zadiviti, ali želim vam reći da je pred vama fantastična budućnost!

Honey se zarumeni. - Hvala vam, doktore Allison.

- A to namjeravam reći i Benu Wallaceu - doda on na odlasku.

Tom Benson, Allisonov glavni pomoćnik, pogleda Honey i nasmiješi se.
- Vidimo se za pola sata, srce.

Paige se trudila da izbjegava dr. Arthura Kanea zvanog »007«. Ali on je koristio svaku zgodu i tražio da mu asistira pri operacijama. I svaki put ponašao bi se sve agresivnije.

- Kako to misliš, nećeš izaći sa mnom? Znači da ti sigurno daje netko drugi.

Ili: - Možda i jesam malen, dušo, ali ne posvuda. Kužiš?

Užasavala se situacija u kojima je morala raditi s njim. Nebrojeno puta gledala je Kanea kako izvodi nepotrebne operacijske zahvate, odstranjujući zdrave organe.

Jednog dana, dok su Paige i Kane išli prema operacijskoj dvorani, Paige ga upita: - Što ćemo operirati, doktore?

- Operirat ćemo mu novčarku! - Vidjevši izraz njezina lica, on reče: - Samo se šalim, srce.

- Trebao bi raditi u mesnici - rekla je kasnije Paige bijesno u razgovoru s Kat. - Nema nikakva prava operirati ljude.

Nakon jedne osobito nespretno izvedene operacije jetre, dr. Kane okrene se prema Paige, odmahujući glavom. -Šteta, šteta. Ne znam hoće li se izvući.

Paige je jedva uspjela suzdržati bijes. Odlučila je porazgovarati s Tomom Changom.

- Netko bi trebao prijaviti doktora Kanea - reče Paige. - On jednostavno ubija svoje pacijente!

- Polako, polako...

- Ne mogu ništa polako! Nikako nije u redu da takvom čovjeku dopuštaju operiranje. Pa to je kažnjivo po svim zakonima. Trebalo bi ga izvesti pred Odbor za ispitivanje stručnosti.

- I što bismo time dobili? Trebala bi nagovoriti i druge liječnike da svjedoče protiv njega, a to nitko ne bi bio voljan učiniti. Ovo je jedna čvrsto povezana zajednica i svi mi u njoj moramo živjeti, Paige. Gotovo je nemoguće pridobiti liječnika da svjedoči protiv nekoga od svojih kolega. Svi smo tako ranjivi i svi smo si međusobno odviše potrebni. Smiri se. Vodim te iz bolnice i častim te ručkom.

Paige uzdahne. - U redu, ali cijeli je taj sustav užasan.

Za ručkom Paige upita: - Kako se snalazite ti i Sye?

Odgovorio joj je nakon nekoliko trenutaka razmišljanja. - Pa... imamo problema. Moj posao uništava nam brak. Ne znam što da radim.

- Sigurna sam da će na koncu sve biti u redu - reče Paige.

Chang gotovo srditim tonom reče: - Mora, jer inače... Paige ga pogleda.

- Ubio bih se da me napusti.

Sljedećeg je jutra Arthur Kane trebao izvesti operaciju bubrega. Šef kirurgije rekao je Paige: - Doktor Kane tražio je da mu asistirate u Operaciji 4.

Paige osjeti kako joj se usta suše. Užasavala se i same pomisli na njegovu blizinu.

Paige reče: - Ne biste li mogli naći nekog drugog tko bi...

- Čeka vas, doktorice. Paige uzdahne. - U redu.

Dok je Paige četkom pomno oprala ruke, operacija je već bila počela.

- Pomogni mi ovdje, dušo - reče joj Kane.

Pacijentov abdomen bio je pokriven jednom otopinom, a u području gornje desne četvrtine abdomena, neposredno ispod grudnog koša, bio je načinjen rez. Zasada je sve u redu, pomisli Paige.

- Skalpel!

Instrumentarka dr. Kaneu pruži skalpel.

On podigne pogled. - Uključite neku glazbu.

Trenutak kasnije začula se glazba s CD-a.

Dr. Kane i dalje je rezao. - Hajdemo malo živahnije.

- On pogleda Paige. - Uključi kauter, srce.

Srce. Škrugućući zubima, Paige uzme kauter - električni uređaj za ispaljivanje. Počela je ispaljivati arterije kako bi smanjila količinu krvi u abdomenu.

Operacija se odvijala dobro.

Hvala Bogu, pomisli Paige.

- Spužva.

Instrumentarka Kaneu doda spužvu.

- Dobro. Malo isišite. - Rezao je oko bubrega sve dok ga nije posve otkrio. - Tu je taj mali vrag - reče dr. Kane.

- Još isisati. - On forcepsom podigne bubreg. - Dobro. Idemo ga sada zašiti.

Barem je jednom sve završilo kako treba, no Paige je ipak nešto mučilo. Ona bolje pogleda bubreg. Izgledao je zdravo. Ona se namršti, pitajući se je li...

Dr. Kane već je počeo šivati pacijenta i Paige žurno pride rengenjskoj snimci koja je bila postavljena na osvijetljenom zidnom ormariću. Nakon što ju je nekoliko trenutaka proučavala, ona tiho reče: - O, Bože moj!

Rendgenska snimka bila je postavljena naopako. Dr. Kane izvadio je pogrešan bubreg.

Pola sata kasnije Paige je bila u uredu Bena Wallacea.

- Izvadio je zdravi bubreg i unutra ostavio bolesni! -Paigein je glas podrhtavao. - Treba ga strpati u zatvor!

Umirujućim glasom Benjamin Wallace reče: - Paige, slažem se s tobom da je ovaj slučaj vrijedan svakog žaljenja. Ali on to posve sigurno nije učinio namjerno.

Bila je to pogreška i...

- Pogreška? Pacijent će ostatak života provesti na dijalizi. Netko za to treba platiti!

- Vjeruj mi, sazvat ćemo Odbor za kolegijalnu procjenu stručnog rada.

Paige je znala što to znači: skupina liječnika razmotrit će što se dogodilo, ali to će učiniti u najvećoj mogućoj diskreciji. Informacije će biti uskraćene i javnosti i pacijentu.

- Doktore Wallace...

- Član si ove momčadi, Paige i moraš igrati momčadsku igru.

- On nema što raditi u ovoj bolnici. Ili bilo kojoj drugoj bolnici.

- Stvari moraš gledati malo šire. Da ga otpustimo, time bismo u javnosti izazvali negativne reakcije i tako naškodili cijeloj bolnici. Vjerojatno bi se protiv nas pokrenulo puno parnica zbog nesavjesnog obavljanja posla.

- A što je s pacijentima?

- Dobro ćemo paziti na doktora Kanea. - On se nagne prema stolu. - Dat ću ti jedan mali savjet. Kada kreneš u privatnu praksu trebat će ti dobra volja drugih liječnika koji će ti pisati preporuke. Bez toga nećeš stići nikamo, a stekneš li glas osobe koja se stalno zbog nečega buni i tužaka kolege liječnike, nećeš dobiti nikakve preporuke. To ti mogu praktički jamčiti.

Paige ustane. - Znači, nećete ništa poduzeti?

- Rekao sam ti, održat ćemo kolegijalnu procjenu stručnog rada.

- I to je sve?

- To je sve.

- To nije pošteno - reče Paige. Bila je u kantini i ručala s Kat i Honey.

Kat stane odmahivati glavom. - Nitko nije rekao da život mora biti pošten.

Paige prijede pogledom po antiseptičnoj prostoriji obloženoj bijelim pločicama. - Cijela me ova zgrada, deprimira. Svi su bolesni.

- Inače ne bi bili ovdje - podsjeti je Kat.

- Kako bi bilo da priredimo neku zabavu? - predloži Honey.

- Zabavu? O čemu ti to govoriš?

Honeyin glas odjednom je bio prepun oduševljenja. - Mogli bismo naručiti nešto pristojne hrane i pića i organizirati neku vrst proslave! Mislim da bi nam svima dobro došlo da se malo razvedrimo.

Paige se na trenutak zamisli. - Znaš što - reče potom - to uopće nije loša zamisao. Ja sam za!

- Dogovoreno. Ja ću se pobrinuti za sve - reče im Honey. - Fešta počinje sutra nakon vizite.

Arthur Kane presreo je Paige na hodniku. Glas mu je bio leden. - Bila si zločesta djevojčica. Netko bi te trebao naučiti držati jezik za zubima! - Potom je otišao.

Paige je s nevjericom gledala kako se udaljava. Wallace mu je rekao što sam mu ispričala. To nije smio učiniti. »Stekneš li glas osobe koja se stalno zbog nečega buni i tužaka kolege liječnike...« Bih li to učinila i u nekoj novoj prilici? Paige se zamisli. Naravno da bih!

Glas o planiranoj zabavi širio se brzo. Svi specijalizanti dali su novčani prilog. Iz restorana Ernie's naručen je raskošan jelovnik, a piće je dopremljeno iz obližnje prodavaonice. Početak zabave bio je zakazan za pet sati u liječničkom boravku. Hrana i piće došli su u pola pet. Bila je to prava gozba: pladnjevi plodova mora, s jastozima i škampima, mnoštvo raznovrsnih namaza, švedske mesne okruglice, vruća tjestenina, voće i deserti. Kad su Paige, Kat i Honey u pet i petnaest ušle u salon, u njemu je već bila masa nestrpljivih specijalizanata, stažista i bolničarki koji su jeli i izvrsno se zabavljali.

Paige reče Honey: - Ovo ti je bila fantastična zamisao!

Honey se nasmiješi. - Hvala.

U tom trenutku s razglasa se začuo poziv. - Doktor Finley i doktor Ketler u Hitnu. Odmah. - Dvojica liječnika, koja su upravo uživala u škampima, u tom se trenutku pogledaju, uzdahnu i žurno napuste prostoriju.

Tom Chang priđe Paige. - Ovo bismo trebali raditi svakog tjedna - reče on.

- Da. Ovo je...

Ponovno se oglasio zvučnik. - Doktor Chang... Soba 7... Doktor Chang... Soba 7.

Minutu kasnije: - Doktor Smythe... Hitna 2... Doktor Smythe... Hitna 2.

Zvučnik se nije gasio. Tijekom sljedećih trideset minuta gotovo da nije bilo liječnika i sestre koji nisu pozvani radi neke hitne intervencije. Honey je prva čula svoje ime, a potom su pozvane i Paige i Kat.

- Ne mogu vjerovati da se to može događati - reče Kat. - Znaš kako ljudi pričaju o tome da imaju anđela čuvara? E, pa, ja mislim da nas tri čuva sotona.

Te njezine riječi pokazale su se proročanskima.

Sljedećeg ponedjeljka ujutro, kad je Paige predala dužnost i ušla u svoj auto, primijetila je da su joj razrezane dvije gume. Buljila je u njih ne vjerujući svojim očima. Netko bi te trebao naučiti držati jezik za zubima!

Kad se vratila u stan, rekla je Kat i Honey: - Čuvajte se Arthura Kanea. Lud je.

11.

Kat je probudio telefon. Ne otvarajući oči, ona podigne slušalicu i prinese je uhu.

- Mmm... molim?

- Kat? Ovdje Mike.

Ona naglo sjedne, a srce joj počne snažno udarati. -Mike, jesi li dobro? - S druge strane linije čuo se smijeh.

- Nikad bolje, sestrice. Zhvaljujući tebi i tvojem prijatelju.

- Mojem prijatelju?

- Gospodinu Dinettu.

- Kome? - Omamljena od spavanja, Kat se pokušavala koncentrirati.

- Gospodinu Dinettu. Stvarno mi je spasio život. Kat nije imala pojma o čemu govori. - Mike...

- Znaš one tipove kojima sam bio dužan? Gospodin Dinetto skinuo mi ih je s vrata. Pravi je gospodin. I o tebi ima silno dobro mišljanje, Kat.

Kat je bila posve zaboravila svoj susret s Dinettom, ali sada joj se odjednom vratio u sjećanje: Gospodo, vi ne znate s kime razgovarate. Bilo bi vam bolje da ga poslušate. Ovo je gospodin Lou Dinetto.

Mike je nastavljao: - Šaljem ti nešto gotovine, Kat. Tvoj mi je prijatelj sredio sve da dobijem posao. Doista dobro zarađujem.

Tvoj prijatelj. Kat je bila nervozna. - Mike, slušaj me. Budi vrlo oprezan.

On se ponovno nasmije.

- Ne brini se za mene. Nisam li ti rekao da će sve biti i više nego dobro? E, pa, imao sam pravo.

- Čuvaj se, Mike. Nemoj... Veza se prekinula.

Kat nije mogla ponovno zaspati. Dinetto! Kako li je samo došao do Mikea i zbog čega mu pomaže?

Kad je sljedeće večeri izašla iz bolnice, na ulici, parkirana uz pločnik, čekala ju je velika crna limuzina. Pored automobila stajali su Sjena i Nosonja.

Dok je prolazila pored njih, Nosonja joj reče: - Uđite, doktorice. Gospodin Dinetto želi vas vidjeti.

Nekoliko trenutaka Kat ga je pomno promatrala. Izgledao je opasno, ali strah joj je zapravo ulijevao drugi muškarac, Sjena. U njegovoj mirnoći bilo je nečeg smrtonosnog. U drugačijim okolnostima Kat ni po koju cijenu ne bi ušla u automobil, ali Mikeov telefonski poziv posve ju je zbunio. I zabrinuo.

Odvezli su je u maleni stan negdje u rubnim dijelovima grada, a kad je ušla, Dinetto ju je ondje već čekao.

- Hvala vam što ste došli, doktorice Hunter - reče on. - Uistinu sam vam zahvalan. Jedan moj prijatelj doživio je malu nesreću. Volio bih da ga pogledate.

- Što radite s Mikeom? - upita odlučno Kat.

- Ništa - reče on nedužnim tonom. - Čuo sam da ima malih poteškoća, pa sam to sredio.

- Kako ste... Kako ste došli do njega? Mislim, kako ste znali da mi je to brat i...

Dinetto se nasmiješi. - U mom poslu, svi smo prijatelji. Međusobno si pomažemo. Mike se upetljao u posao s nekim nevaljalcima, pa sam mu pomogao. Trebali biste biti zahvalni.

- I jesam - reče Kat. - Doista sam vam zahvalna.

- Odlično! Znae za izreku »Ruka ruku miše«? Kat odlučno odmahne glavom. - Neću raditi ništa protuzakonito.

- Protuzakonito? - reče Dinetto. Doimao se povrijeđenim. - Ne bih ni tražio da učinite takvo što. Ovaj moj prijatelj doživio je nezgodicu, a mrzi bolnice. Hoćete li ga, molim vas, pogledati?

U što li se to upuštam, pitala se Kat. - U redu.

- Leži u spavaćoj sobi.

Dinettov prijatelj bio je gadno pretučen. Ležao je u nesvijesti.

- Što mu se to dogodilo? - upita Kat. Dinetto je pogleda i reče: - Pao je niz stube.

- Trebao bi biti u bolnici.

- Rekao sam vam, ne voli bolnice. Mogu vam pribaviti što god vam je potrebno od bolničke opreme. Imao sam jednog drugog doktora koji se brinuo za moje prijatelje, ali doživio je nesreću.

Kat se od tih riječi sledi. Željela je samo pobjeći iz tog stana i poći kući i više nikada ne čuti Dinettovo ime, ali u životu ništa nije besplatno. Quid pro quo. Kat svuče kaput i baci se na posao.

12.

Uoči početka četvrte godine specijalizacije, Paige je asistirala na stotinama operacija. To joj je već postalo rutinskim poslom. Znala je operacijske postupke za žučnu vrećicu, slezenu, jetru, slijepo crijevo i, što je bilo najuzbudljivije, srce. Ali, Paige se osjećala frustriranom zbog toga što sama ne izvodi operaciju. Što se dogodilo s onim geslom »Jednom gledaj, jednom izvedi, potom podučavaj druge«, pitala se ona.

Odgovor je dobila kad ju je jednom pozvao George Englund, šef kirurgije.

- Paige, za sutra ujutro, u pola osam, u Dvorani tri zakazana je operacija kile.

Ona zapiše termin. - U redu. Tko operira?

- Ti.

- Dobro. Ja... - Odjednom je shvatila značenje tih riječi. -Ja?

- Da. Nešto nije u redu?

Paigein osmijeh osvijetlio je cijelu prostoriju. - Ne, gospodine! Ja... ovaj... hvala!

- Spremna si za to. Mislim da pacijent može biti sretan što je dobio tebe. Zove se Walter Herzog. Nalazi se u sobi 314.

- Herzog. Soba 314. U redu. I Paige je već bila na hodniku.

Paige još nikada nije bila toliko uzbuđena. Moja prva operacija! Život jednog ljudskog bića bit će u mojim rukama. Što ako nisam spremna za to? Što ako pogriješim? Stvari mogu poći krivim putem. To je »Murphyjev zakon«. Potkraj tog njezinog unutarnjeg monologa, Paige je već zahvatila panika.

Otišavši u kantu, sjela je za stol sa šalicom crne kave. Sve će biti u redu, rekla je samoj sebi. Asistirala sam pri desecima operacija kile. To nije ništa. Može biti sretan što je dobio mene. Kad je popila kavu, već je bila dovoljno smirena da se vidi sa svojim prvim pacijentom.

Walter Herzog bio je muškarac šezdesetih godina, mršav, ćelav i vrlo nervozan. Kad je Paige, noseći buket cvijeća, ušla u njegovu sobu, bio je u krevetu i pritiskao prepone. Herzog podigne pogled.

- Sestro... Želio bih se vidjeti s doktorom. Paige priđe njegovu krevetu i preda mu cvijeće. - Ja sam doktorica. Ja ću vas operirati.

On pogleda cvijeće, a zatim nju. - Molim?!?

- Bez brige - pokuša ga umiriti Paige. - U dobrim ste rukama. - Ona pogleda njegovu bolesničku listu.

- Što piše? - upita je muškarac nervozno. Zbog čega mi je donijela cvijeće?

- Piše da će sve biti u redu.

On proguta slinu. - Vi ćete me doista operirati?

- Da.

- Izgledate užasno... užasno mlado.

Paige ga potapša po nadlaktici. - Još nisam izgubila nijednog pacijenta. - Ona pogledom obuhvati sobu. - Je li vam ovdje dobro? Mogu li vam donijeti štogod za čitanje? Kakvu knjigu ili časopis? Neki slatkiš?

Nervozno ju je slušao. - Ne, sve je u redu. - Zašto je tako ljubazna prema njemu? Možda mu nešto prešućuje?

- U tom slučaju, vidimo se ujutro - reče Paige veselo. Zapisala je nešto na komadić papira i potom mu ga pružila. - Ovo je moj broj kod kuće. Nazovite me budete li me noćas još trebali. Bit ću pored telefona.

Kad je Paige otišla, Walter Herzog bio je već užasno nervozan.

Nekoliko minuta kasnije, Jimmy je zatekao Paige u liječničkom boravku. On joj priđe sa širokim osmijehom na licu. - Čestitam! Čujem da sutra operiraš.

Novosti se brzo šire, pomisli Paige. - Da.

- Tko god da je pacijent, ima sreće - reče Jimmy. - Da se meni ikada išta dogodi, ti si jedina kojoj bih dopustio da me operira.

- Hvala, Jimmy.

Dakako, gdje je bio Jimmy, tu je uvijek bio i barem jedan vic.

- Jesi li čula onaj o čovjeku koji je imao neobične bolove u gležnjevima? Bio je odviše škrt da bi otišao liječniku, pa je prijatelju koji mu je jednom rekao da osjeća upravo iste takve bolove rekao: »Bilo bi najbolje da smjesta podeš liječniku. I reci mi točno što ti je rekao«. Sljedećeg dana doznaje da mu je prijatelj mrtav. Juri u bolnicu i obavlja pretrage koje plaća pet tisuća dolara. Svi nalazi su mu u redu. Zove udovicu svoga prijatelja i pita: »Je li Chester imao jake bolove prije nego što je umro?« »Nije«, odgovara mu ona. »Nije čak ni vidio kamion koji ga je udario!« I Jimmy se potom izgubi.

Paige je bila odviše uzbuđena da bi večerala. Cijelu večer provela je u vezanju kirurških čvorova na nogama stolova i svjetiljkama. Sada ću se lijepo naspavati, zaključila je Paige, pa ću ujutro biti svjež.

Cijeće noći bila je budna, nebrojeno puta u glavi prevrćući cijeli tijek operacije.

Postoje tri tipa hernija: reponibilna, koju je moguće smanjiti i vratiti u abdomen; nereponibilna, koju nije moguće smanjiti i kod koje adhezije sprečavaju vraćanje u abdomen; te najopasnija od njih, ukliještena hernija, kod koje je krvotok kroz kilu prekinut, što izaziva oštećenje crijeva. Walter Herzog imao je reponibilnu herniju.

U šest ujutro Paige je zaustavila automobil na bolničkom parkiralištu. Pored njezina mjesta za parkiranje stajao je novi crveni Ferrari. Paige se pitala tko mu je vlasnik. O kome god da je bila riječ, svakako je morao biti bogat.

U sedam sati Paige je već pomagala Walteru Herzogu svući pidžamu i navući plavi operacijski pokrivač. Medicinska sestra već mu je bila dala sredstvo za umirenje kako bi se opustio za vrijeme čekanja kolica kojima će ga odvesti do operacijske dvorane.

- Ovo mi je prva operacija - reče Walter Herzog.

I meni, pomisli Paige.

Kolica su stigla i Walter Herzog već je bio na putu prema operacijskoj dvorani broj 3. Paige je hodala pored njega, a srce joj je udaralo toliko snažno da se bojala da će ga on čuti.

Operacija 3 bila je jedna od većih dvorana, u kojoj je bilo moguće smjestiti monitor za srce, aparat srce-pluća, kao i cijeli niz drugih tehničkih pomagala.

Kad je Paige ušla u dvoranu, ondje je već bilo osoblje koje je pripremalo opremu. Bili su tu jedan stalni bolnički liječnik, anesteziolog, dvoje specijalizanata, instrumentarka i dvije pomoćne sestre.

Svi su je promatrali s iščekivanjem, željni vidjeti kako će izvesti svoju prvu operaciju.

Paige priđe operacijskom stolu. Walteru Herzogu prepone su već bile obrijane i premazane antiseptičnom otopinom. Sterilne tkanine bile su postavljene oko područja na kojem će se obavljati zahvat.

Herzog podigne pogled prema Paige i pospanim glasom reče: - Nećete me pustiti da umrem, zar ne?

Paige se nasmiješi. - Molim? Pa da si pokvarim savršeni dosje?

Ona pogleda anesteziologa, koji će pacijentu dati epiduralnu anesteziju, i tako mu blokirati donji dio kičme.

Operacija je otpočela.

- Skalpel.

Upravo u trenutku kad se Paige spremala napraviti prvi rez u koži, jedna od sestara nešto joj je rekla.

- Molim?

- Želite li neku glazbu, doktorice?

Bilo je to prvi put da je netko to pita. Paige se nasmiješi. - Aha... Može... Jimmy Buffet.

U trenutku kad je načinila prvi rez, njezine je nervoze nestalo. Činilo joj se kao da to radi cijeli život. Vješto je rezala prve slojeve masnog tkiva i mišića, otvarajući put prema kili. Cijelo to vrijeme registrirala je dobro poznatu litaniju koja je odzvanjala prostorijom.

- Spužva...

- Molim kauter...

- Izvolite.

- Izgleda da smo došli upravo na vrijeme...

- Hvataljka...

- Isižite, molim...

Paige je bila posve koncentrirana na to što radi. Lociraj hernijsku vrećicu... oslobodi je... vrati sadržaj u trbušnu šupljinu... zašij donji dio vrećice... odreži preostali dio... ingvinalni otvor... zašij ranu...

Sat i dvadeset minuta nakon prvog reza operacija je bila završena.

Paige se trebala osjećati iscrpljenom, međutim ona je bila neobuzdano vesela.

Nakon što je Walter Herzog zašiven, instrumentarka se obrati Paige. - Doktorice Taylor...

Paige podigne pogled. - Da?

Sestra joj se nasmiješi. - Predивно ste to obavili, doktorice.

Bila je nedjelja i sve tri liječnice imale su slobodan dan.

- Što ćemo danas?

Paige je imala ideju. - Dan je savršen. Kako bi bilo da se odvezemo do Tree Parka? Mogli bismo ponijeti nešto hrane i organizirati mali piknik.

- Zvuči zgodno - reče Honey.

- Ja sam za! - složi se Kat.

U tom trenutku zazvonio je telefon. Njih su ga tri nijemo promatrale.

- Isuse! - reče Kat. - Mislila sam da nas je Lincoln oslobodio. Ne javljajte se. Danas imamo slobodan dan.

- Nemamo slobodne dane - podsjeti je Paige.

Kat pride telefonu i podigne slušalicu. - Doktorica Hunter. - Nekoliko je trenutaka slušala, a potom pružila slušalicu Paige. - Za vas je, doktorice Taylor.

Paige rezignirano reče: - Aha. - Zatim uzme slušalicu. - Doktorica Taylor... Bok, Tom... Molim?... Ne upravo sam krenula van... A, tako... U redu. Dolazim za petnaest minuta. - Ona spusti slušalicu. To bi bilo sve od piknika, pomisli.

- Loše vijesti? - upita je Honey.

- Da, samo što nismo izgubili jednog pacijenta. Pokušat ću se vratiti do večere.

Stigavši do bolnice, Paige se odvezla na parkiralište za liječnike i parkirala do novog jarkocrvenog Ferrarija. Baš me zanima koliko je operacija bilo potrebno za ovakav auto.

Dvadeset minuta kasnije Paige je ušla u čekaonicu za posjetitelje. Neki muškarac u tamnome odijelu sjedio je na stolcu i gledao kroz prozor.

- Gospodin Newton? On ustane. - Da.

- Ja sam doktorica Taylor. Upravo sam bila s vašim sinčićem. Doveden je s bolovima u trbuhu.

- Da, ja ću ga odvesti kući.

- Bojim se da to neće biti moguće. Peteru je prsnula slezena. Potrebna mu je hitna transfuzija i operacija, inače će umrijeti.

Gospodin Newton odmahne glavom. - Mi smo Jehovini svjedoci. Gospodin mu neće dopustiti da umre, a ja neću dopustiti da se okalja tuđom krvi. U bolnicu ga je dovela moja žena. Za to će biti kažnjena.

- Gospodine Newton, čini mi se da ne razumijete koliko je situacija ozbiljna. Ako ga odmah ne podvrgnemo operaciji, vaš će sin umrijeti.

Čovjek je pogleda i nasmiješi se. - Ne znate Božje pute, zar ne?

Paige je bila bijesna. - Možda i ne znam puno o Božjim putima, ali znam puno o rasprsnutoj slezeni. - Ona izvadi list papira. - Sin vam je maloljetan, to znači da ćete morati dati pismeni pristanak. - Ona mu ga pruži.

- A ako ga ne potpišem?

- Pa... tada ga ne možemo operirati. On kimne. - Mislite li da je vaša moć jača od Božje? Paige ga je netremice promatrala. - Nećete potpisati, zar ne?

- Neću. Mojem će sinu pomoći jedna sila koja je jača od vaše. Vidjet ćete.

Kad se Paige vratila na odjel, šestogodišnji Peter već je bio u nesvijesti.

- Neće se izvući - reče joj Chang. - Izgubio je previše krvi. Što ćemo?

Paige je donijela odluku. - Vodite ga u Operaciju 1. Odmah.

Chang je iznenađeno pogleda. - Otac mu se predomislio?

Paige kimne. - Da. Predomislio se. Idemo!

- Bravo! Razgovarao sam s njime sat vremena i nismo se ni pomaknuli s mjesta. Rekao je da će se za to pobrinuti Bog.

- Bog se doista i brine - umiri ga Paige.

Poslije dva sata i dvije litre svježe krvi, operacija je uspješno završena. Sve dječakove bitne životne funkcije bile su stabilne.

Paige mu je nježno gladila čelo. - Lijepo će se oporaviti.

U tom trenutku u operacijsku dvoranu žurno uđe bolničar. - Doktorice Taylor? Doktor Wallace želi vas odmah vidjeti u svom uredu.

Benjamin Wallace bio je toliko bijesan da nije mogao kontrolirati glas. - Kako si mogla učiniti nešto tako nečuveno? Dala si mu transfuziju i operirala ga bez odobrenja? Prekršila si zakon!

- Spasila sam dječaku život!

Wallace duboko udahne. - Trebala si pribaviti sudski nalog.

- Nije bilo vremena - reče Paige. - Još deset minuta i umro bi nam. Bog je bio zauzet na nekom drugom mjestu. Wallace je hodao od zida do zida. - Što ćemo sada?

- Pribaviti sudski nalog.

- Čemu? Već si obavila operaciju.

- Datum na nalogu promijenit ću u dan ranije. Nitko nikada neće znati kakav je bio stvarni redoslijed.

Wallace je pogleda i počne ubrzano disati. - Isuse! - reče i rupčićem obriše čelo. - To bi me moglo stajati ravnateljske funkcije.

Paige ga je nekoliko trenutaka samo promatrala. Potom se okrene i pođe prema vratima.

- Paige...?

Ona se zaustavi. - Da?

- Više nikada nećeš učiniti nešto ovakvo, zar ne?

- Samo ako budem morala - obeća mu Paige.

13.

Sve bolnice imaju problema s krađama lijekova. Prema zakonu, za svako opojno sredstvo podignuto iz bolničke ljekarne potreban je potpis, no bez obzira na to koliko se pazi na sigurnost, ovisnici o drogama gotovo uvijek pronađu neki način na koji će zaobići osiguranje.

Bolnica Embarcadero suočavala se s velikim problemom. Margaret Spencer otišla je na razgovor Benu Wallaceu.

- Ne znam što da radim, doktore. Fentanil nam neprestano nestaje.

Fentanil je vrlo jak narkotik koji se koristi pri anesteziji.

- Koliko ga nedostaje?

- Puno. Da je riječ o tek nekoliko bočica, to bi se moglo objasniti nekim nedužnim razlozima, ali to se sada već događa redovito. Svaki tjedan nestaje više od deset bočica.

- Imate li ikakvu predodžbu o tome tko bi ga mogao uzimati?

- Nemam, gospodine. Razgovarala sam s ljudima iz osiguranja. Nemaju pojma tko bi to mogao raditi.

- Tko ima pristup ljekarni?

- U tome i jest problem. Većina anesteziologa ima poprilično slobodan pristup, kao i većina sestara i kirurga.

Wallace je izgledao zamišljeno. - Hvala vam što ste me došli upozoriti. Pobrinut ću se za to.

- Hvala vam, doktore. - Sestra Spencer izađe iz ureda.

To mi sada baš nije potrebno, pomisli Wallace ljutito. Uskoro se trebao održati sastanak Upravnog odbora bolnice, a već je ionako bilo dovoljno problema koje je trebalo riješiti. Ben Wallace bio je i te kako svjestan statističkih pokazatelja. Više od deset posto liječnika u Sjedinjenim Državama postajalo je, prije ili kasnije, ovisno ili o drogi ili o alkoholu. Dostupnost lijekova bila je pravo iskušenje. Liječniku je bilo lako otvoriti ormarić, uzeti željeno sredstvo i ubrizgati si ga pomoću podveza i šprice. Ponekom ovisniku fix je potreban čak i svaka dva sata.

Sada se to događalo i u ovoj bolnici. Nešto je trebalo poduzeti prije sastanka Upravnog odbora. Novi minus u mojem dosjeu.

Ben Wallace nije bio siguran u koga bi mogao imati toliko povjerenja da od njega zatraži pomoć u otkrivanju krivca. Morao je biti oprezan. Bio je posve siguran da dr. Taylor i dr. Hunter nisu umiješane u taj slučaj i nakon dugog razmišljanja odlučio ih je iskoristiti.

U svoj je ured pozvao obje liječnice. - Zamolit ću vas za jednu uslugu - rekao im je i zatim im opisao okolnosti pod kojima nestaje fentanil. - Želio bih da dobro gledate oko sebe. Ako netko od liječnika s kojima radite usred operacije mora na trenutak izaći iz dvorane, ili pokazuje neke druge znakove ovisnosti, želio bih da me o tome izvijestite. Pokušavajte uočiti bilo kakve promjene u ponašanju - depresije ili nagle promjene raspoloženja - ili tromost,

zanemarivanje dužnosti... Bio bih vam vrlo zahvalan kad biste to držale u strogoj tajnosti.

Kad su izašle iz njegova ureda, Kat reče: - Ovo je tako velika bolnica. Trebat ćemo Sherlocka Holmesa.

- Ne, nećemo - reče Paige nesretnim glasom. - Znam koga tražimo.

Mitch Campbell bio je jedan od liječnika koje je Paige najviše voljela. Doktor Campbell bio je simpatičan sjedokosi muškarac pedesetih godina, uvijek dobro raspoložen i jedan od najboljih kirurga u bolnici. Paige je u zadnje vrijeme primjećivala da na svaku operaciju kasni po nekoliko minuta i da se kod njega pojavilo primjetno drhtanje ruku. Tražio je da mu Paige asistira kad god je to bilo moguće i obično joj je prepuštao da obavi glavni dio zahvata. Usred operacije ruke bi mu se počele tresti i tada bi joj pružio skalpel.

- Ne osjećam se dobro - promrmljao bi. - Hoćeš li, molim te, preuzeti? I potom bi izašao iz dvorane.

Paige je bila zabrinuta i često se pitala što bi mu moglo biti. Sada joj je bilo jasno. Bila je u dilemi: nije znala što bi trebala učiniti. Znala, je da će, izvijesti li o tome Wallacea, dr. Campbell dobiti otkaz ili, još gore, da će mu karijera biti upropaštena. S druge strane, ne učini li ništa, u opasnost će dovesti živote pacijenata. Možda bih mogla razgovarati s njime, pomisli Paige. Reći mu ono što znam i od njega ustrajno zahtijevati da pode na liječenje.

O tome je razgovarala s Kat.

- Stvar je problematična - složi se Kat. - Dobar je i kao čovjek i kao liječnik. Prijaviš li ga, gotov je, ne prijaviš li ga morat ćeš razmišljati o mogućim štetnim posljedicama. Što misliš što će se dogoditi suočiš li ga s činjenicama?

- Vjerojatno će poricati, Kat. To je uobičajena reakcija.

- Da. To je teška odluka.

Za sljedeći dan Paige je imala zakazanu operaciju s dr. Campbellom. Nadam se da sam se prevarila, molila se u sebi Paige. Samo da ne zakasni i samo da za vrijeme operacije ne izađe.

Campbell je kasnio petnaest minuta, a usred operacije rekao joj je: - Hoćeš li, molim te, preuzeti, Paige? Odmah se vraćam.

Moram razgovarati s njim, odluči Paige. Ne mogu mu uništiti karijeru.

Sljedećeg jutra, u trenutku kad su Paige i Honey automobilom došle na liječničko parkiralište, Harry Bowman zaustavio se pored njih u crvenom Ferrariju.

- Kakav predivan auto - reče Honey. - Koliko takva stvar košta?

Bowman se nasmije. - Ako moraš pitati, znači da si ga ne možeš priuštiti.

Ali, Paige ga nije slušala. Gledala je auto i razmišljala o stanu na najvišem dijelu zgrade, raskošnim zabavama i jahti. Bio sam dovoljno pametan da imam pametnog oca. Ostavio mi je sav novac. Unatoč tome, Bowman je radio u gradskoj bolnici. Zašto?

Deset minuta kasnije Paige je već bila u kadrovskom uredu i razgovarala s Karen, tajnicom zaduženom za dosjee.

- Hoćeš li mi, molim te, učiniti jednu uslugu, Karen? Među nama, Harry Bowman me pozvao da izađem s njim, a imam osjećaj da je oženjen. Možeš li mi dopustiti da samo malo zavirim u njegov dosje?

- Svakako. Ti uspaljeni gadovi. Nikada im nije dosta, zar ne? I te kako ću ti dopustiti da mu pogledaš dosje. - Ona ode do ormara i pronađe što je tražila, te Paige pruži nekoliko papira.

Paige ih na brzinu preleti. U prijavi dr. Harryja Bowmana pisalo je da je diplomirao na nekom malom sveučilištu na Srednjem zapadu i, prema dokumentima, tijekom cijelog studija radio je kako bi mogao podmirivati troškove. Bio je anesteziolog.

Otac mu je bio brijač.

Honey Taft bila je zagonetka za većinu liječnika u bolnici Embarcadero. Tijekom jutarnjih vizita doimala se posve nesigurnom. Ali, u popodnevnim vizitama činilo se kao da je riječ o nekoj drugoj osobi. Pokazivala je iznenađujuće poznavanje svakog pacijenta, a dijagnoze su joj bile oštroumne i djelotvorne.

Jedan od starijih specijalizanata jednom je o njoj razgovarao sa svojim kolegom.

- Vrag me odnio ako mi je to jasno - rekao je. - Ujutro se samo gomilaju prigovori na rad doktorice Taft. Neprestano griješi. Znaš onaj vic o sestri koja sve pogrešno shvaća? Doktor se žali kako joj je rekao da pacijentu u sobi broj četiri da tri tablete, a ona je pacijentu u sobi tri dala četiri tablete. Dok to priča, doktor ugleda upravo tu sestru kako hodnikom juri za golim pacijentom, noseći posudu s vrućom vodom. Doktor kaže: »Pogledajte samo ovo! Rekao sam joj da mu upiše paritet, a ona mu valjda želi opariti pišu!«

Njegov se kolega nasmije.

- Eto, takva je doktorica Taft. Ali, popodne je apsolutno genijalna. Dijagnoze su joj točne, bilješke savršene, a pronicljiva je poput samoga vraga. Kao da pije neku čudotvornu tabletu koja djeluje samo popodne. - On se počeo po glavi. - Nikako mi nije jasno u čemu je stvar.

Dr. Nathan Ritter bio je pedantan čovjek koji se i u životu i na poslu čvrsto pridržavao pravila. Iako mu je nedostajala iskra genijalnosti, bio je sposoban i predan radu, a iste takve odlike očekivao je i od onih koji su s njime radili.

Honey je imala nesreću da bude dodijeljena njegovoj ekipi.

Prvi na redu bio je odjel s dvanaest pacijenata. Jedan od njih upravo je dovršavao doručak. Ritter pogleda listu na njegovu krevet. - Doktorice Taft, na listi piše da je ovo vaš pacijent.

- Honey kimne. - Da.

Danas treba ići na bronhoskopiju.

Honey kimne. - Tako je.

- I dopuštate mu da jede? - ljutito upita dr. Ritter. - Prije bronhoskopije?

Honey reče: - Jadnik nije jeo ništa još od...

Nathan Ritter obrati se svome pomoćniku. - Odgodite bronhoskopiju. Potom je htio nešto reći Honey, ali se ipak suzdržao. - Idemo dalje.

Sljedeći pacijent bio je neki Portorikanac kojeg je mučio težak kašalj.
Dr. Ritter ga pregleda. - Čiji je ovo pacijent?
- Moj - reče Honey.
On se namršti. - Njegova se infekcija već trebala raščistiti. - On pogleda listu. - Dajete mu pedeset miligrama ampicilina četiri puta na dan?
- Točno.
- Nije točno. To je krivo! Trebao bi dobivati pet stotina miligrama četiri puta na dan. Izostavili ste jednu nulu.
- Žao mi je, ja sam...
- Nije nikakvo čudo da se pacijentovo stanje nimalo ne popravlja! Želim da se to odmah promijeni.
- Da, doktore.
Kad su došli do još jednog Honeyinog pacijenta, dr. Ritter nervozno reče: - Ovaj pacijent ide na kolonoskopiju. Gdje mu je radiološki nalaz?
- Radiološki nalaz? Oh, na žalost izgleda da sam ga zaboravila zatražiti. Ritter joj uputi dug, sumnjičav pogled.
Od tog je trenutka cijelo prijepodne krenulo nizbrdo.
Sljedeći pacijent kojem su došli bio je u suzama i stenjao od boli. - Užasno me boli, što mi je?
- Ne znamo - reče Honey.
Dr. Ritter je bijesno pogleda. - Doktorice Taft, možemo li načas porazgovarati na hodniku?
Kad su izašli iz sobe, on joj reče: - Nikada, ali doista nikada, ne govorite pacijentu da nešto ne znate. Vi ste osoba kojoj se oni obraćaju za pomoć!
A ako ne znate odgovor izmislite ga. Je li vam to jasno?
- Čini mi se da nije u redu...
- Nisam vas pitao čini li vam se da je to u redu. Samo radite onako kako vam se kaže.
Pregledali su pacijenta sa želučanom kilom, pacijenta koji je bolovao od hepatitisa, pacijenta s Alzheimerovom bolešću i još dvadesetak drugih pacijenata. Čim je vizita završila, dr. Ritter otišao je do Benjamina Wallacea.
- Imamo problema - reče Ritter.
- O čemu je riječ, Nathane?
- O jednoj od specijalizantica. Honey Taft. Ponovno! - Što je s njom?
- Ona je prava katastrofa.
- Ali imala je tako savršenu preporuku.
- Ben, bilo bi bolje da je se riješiš prije nego bolnicu uvali u istinske nevolje, prije nego što nam ubije kojeg pacijenta.
Wallace je nekoliko trenutaka razmišljao i potom donio odluku. - Dobro. Letjet će van.
Paige je veći dio prijepodneva imala posla na kirurgiji. Čim je uhvatila slobodan trenutak, otišla je do dr. Wallacea kako bi mu iznijela svoje sumnje u vezi s Harryjem Bowmanom.
- Bowman? Jesi li sigurna? Mislim... Nisam vidio nikakve znakove ovisnosti.

- On ne uživa drogu - objasni Paige. - On je prodaje. Od specijalizantske plaće živi poput milijunaša.

Ben Wallace kimne glavom. - U redu. Provjerit ću to. Hvala, Paige.

Wallace je potom pozvao Brucea Andersona, šefa bolničkog osiguranja. - Moguće je da smo otkrili osobu koja krade narkotike - reče mu Wallace. - Molim te da dobro paziš na doktora Harryja Bowmana.

- Bowmana? - Anderson pokuša prikriti iznenađenost. Dr. Bowman neprestano je čuvarima davao kubanske cigare i slične sitne darove. Svi su ga obožavali.

- Uđe li u ljekarnu, pri izlasku ga pretražite.

- Razumijem, gospodine.

Harry Bowman uputio se u bolničku ljekarnu. Morao je riješiti narudžbe. Brojne narudžbe. Sve je počelo kao sretna slučajnost. Tada je još radio u jednoj maloj bolnici u Amesu, u Iowi i borio se za preživljavanje na maloj specijalizantskoj plaći. Ukus mu je bio željan pjenušca, dok mu je plaća dozvoljavala samo pivo. A onda mu se osmjehnula sreća.

Jednog jutra nazvao ga je pacijent koji je nedavno izašao iz bolnice.

- Doktore, imam užasne bolove. Morate mi nešto dati.

- Želite li se vratiti u bolnicu?

- Ne želim izlaziti iz kuće. Ne biste li mi mogli nešto donijeti?

Bowman je razmišljao. - Dobro. Navratit ću do vas kad se budem vraćao kući.

Kad je došao u pacijentovu kuću, sa sobom je imao bočicu fentanila.

Pacijent ju je ščepao čim ju je ugledao. - Pa to je predivno! - rekao mu je. Potom je izvadio pregršt novčanica. - Izvolite.

Bowman ga je iznenađeno pogledao. - To mi ne trebate plaćati.

- Što je vama, zar se šalite? Ovo je poput zlata. Imam puno prijatelja koji će vam za ovo dati pravo malo bogatstvo.

Tako je sve počelo. Dva mjeseca kasnije, Harry Bowman već je zarađivao više novca nego što je mislio da je to uopće moguće. Na nesreću, ravnatelj bolnice naslutio je što se događa. Bojeći se skandala u javnosti, rekao je Harryju da se, napusti li bolnicu u tišini, u njegovu dosjeu neće naći ni riječ o cijelome slučaju.

Drago mi je što sam otišao, pomisli Bowman. U San Franciscu tržište je znatno veće.

Došao je u ljekarnu. Ispred nje stajao je Bruce Anderson. Bowman mu kimne glavom. - Bok, Bruce.

- Dobar dan, doktore Bowman.

Pet minuta kasnije, kad je Bowman izašao iz ljekarne, Anderson mu reče: - Oprostite, morat ću vas pretražiti.

Harry Bowman ga je preneraženo gledao. - Pretražiti me? O čemu ti to govoriš, Bruce?

- Žao mi je, doktore. Imamo nalog da pretresemo svakoga tko uđe u ljekarnu - slaže Anderson.

Bowman je bio ogorčen. - Još nikada nisam čuo za takvo što! Apsolutno odbijam pretres!

- U tom slučaju, morat ću vas zamoliti da sa mnom pođete u ured dr. Wallacea.

- Može. On će biti jako ljut kad dozna za ovo. Bowman bijesno uleti u Wallaceov ured. - Što se to događa, Bene? Ovaj me čovjek htio pretresti, za ime Božje!

- A ti si to odbio?

- Apsolutno.

- U redu. - Wallace posegne za telefonom. - Tada ću dopustiti da to obavi policija, ako ti je tako draže. - On počne okretati broj.

Bowmana obuzme panika. - Čekaj malo! To uopće nije potrebno. - Lice mu se odjednom razvedrilo. - Ah! Sada mi je jasno o čemu je riječ! - On posegne u džep i izvadi bočicu fentanila. - Uzeo sam ovo za operaciju i...

Wallace tiho reče: - Isprazni džepove.

Dva sata kasnije, Ured za suzbijanje korištenja narkotika u San Franciscu imao je potpisano priznanje i imena ljudi kojima je Bowman prodavao drogu.

Kad je čula novosti, Paige je otišla Mitchu Campbellu. On je sjedio u svome uredu i odmarao se. Kad je Paige ušla, ruke su mu bile na radnome stolu i ona je jasno vidjela kako podrhtavaju.

Campbell hitro premjesti ruke u krilo. - Zdravo, Paige. Kako si?

- Dobro, Mitch. Htjela sam o nečemu porazgovarati s tobom.

- Sjedni.

Ona sjedne nasuprot njemu. - Koliko dugo imaš Parkinsonovu?

On za nijansu problijedi. - Molim?!?

- U tome je stvar, zar ne? To cijelo vrijeme pokušavaš prikriti.

Uslijedila je mučna tišina. - Ja... ovaj... da. Ali... ne mogu odustati od liječničkog poziva. Ja... jednostavno ne mogu prestati raditi. To mi je sav život.

Paige se nagne prema naprijed i ozbiljnim tonom reče: - Ne trebaš prestati raditi kao liječnik, ali ne bi trebao operirati.

Odjednom je izgledao staro. - Znam. Namjeravao sam prestati prošle godine. - Potom se usiljeno nasmiješi. - Sad ću, izgleda, morati prestati, zar ne? Ti ćeš reći dr. Wallaceu.

- Neću - reče Paige blagim glasom. - Ti ćeš reći dr. Wallaceu.

Paige je ručala u kantini kad joj se za stolom pridružio Tom Chang.

- Čuo sam što se dogodilo - reče on. - Bowman! Nevjerojatno. Lijepo si to obavila.

Ona odmahne glavom. - Zamalo sam prijavila pogrešnog čovjeka.

Chang je sjedio bez riječi.

- Je li sve u redu, Tom?

- Želiš li odgovor »Sve je u redu« ili želiš istinu?

- Prijatelji smo. Želim istinu.

- Brak mi je otišao kvragu. - Oči su mu odjednom bile pune suza. - Sye me napustila. Vratila se kući.

- Tako mi je žao.

- Ona nije kriva. To više nije bio brak. Rekla mi je da sam oženjen za bolnicu i imala je pravo. Cijeli svoj život provodim ovdje, brinući se za neke nepoznate ljude, umjesto da budem s osobama koje volim.

- Vratit će se. Sve će na koncu biti u redu - reče Paige, pokušavajući ga utješiti.

- Ne. Ovoga puta neće.

- Jeste li razmišljali o kakvom bračnom savjetovalištu ili...

- Ona to odbija.

- Žao mi je, Tom. Ako postoji bilo što čime ti mogu... - U tom trenutku sa zvučnika se začulo njezino ime.

- Doktorice Taylor, soba 410...

Paige odjednom osjeti bolan strah. - Moram ići - reče Tomu. Soba 410. U njoj je bio Sam Bernstein, jedan od njoj najdražih pacijenata, ugodan muškarac sedamdesetih godina. U bolnicu j dopremljen s rakom želuca koji nije bilo moguće operirati. Brojni pacijenti bez prestanka su se na nešto žalili, međutim Sam Bernstein bio je iznimka. Paige se divila njegovoj hrabrosti i dostojanstvu. Imao je ženu i dvojicu odraslih sinova koji su ga redovito posjećivali i Paige je s vremenom zavoljela i njih.

Bernstein je bio priključen na aparat za održavanje životnih funkcija, na kojem je bio komadić papira s napomenom »NO« - »Ne oživljavati« - u slučaju da mu srce prestane raditi.

Kad je Paige. ušla u njegovu sobu, pored kreveta je zatekla bolničarku. Ona podigne pogled prema Paige. - Preminuo je, doktorice. Nisam pokrenula postupak hitne... jer... - Njezin se glas izgubi.

- Imali ste pravo - reče Paige polako. - Hvala.

- Mogu li što...?

- Ne. Ja ću sve srediti. - Paige je stajala pored kreveta i promatrala tijelo koje je nekoć pripadalo živom, nasmijanom ljudskom biću, čovjeku koji je imao obitelj i prijatelje, osobi koja je život provela u napornome radu i brizi za voljene osobe. A sada...

Ona priđe ladici u kojoj je držao stvari. U njoj se nalazio jeftin ručni sat, nekoliko ključeva, petnaest dolara, zubalo i pismo naslovljeno na njegovu ženu. Sve što je ostalo od ljudskog života.

Paige se nije uspijevala osloboditi osjećaja potištenosti koji ju je obuzeo. - Bio je to tako drag čovjek. Zašto...?

Kat reče: - Paige, ne možeš si dopustiti da razviješ emocionalnu povezanost s pacijentima. To će te uništiti.

- Znam. U pravu si, Kat. Jednostavno... to sve završi tako brzo, zar ne? Još smo jutros razgovarali. Sutra će biti pokopan.

- Ne misliš valjda ići na pokop?

- Ne.

Pogreb se održavao na groblju Vječni brežuljci.

Židovska vjera zahtijeva da se pokop obavi što je prije moguće, dok se službeni obred obično zakazuje za dan kasnije.

Tijelo Sama Bernsteina bilo je odjeveno u takhrikhim, bijeli ogrtač i omotano talitom. Pored groba okupila se obitelj. Rabin je pjevao: - Hamakom y'nathaim etkhem b'tokh sh'ar availai tziyon veeyerushalayim.

Muškarac koji je stajao pored Paige primijetio je njezino iznenađeno lice, te joj je stoga preveo: - I neka te Gospodin utješi svim ožalošćenima Siona i Jeruzalema.

Na njezino veliko iznenađenje, članovi obitelji stali su trgati odjeću koju su nosili, pjevajući: - Baruch ata adonai elohainu melech haolam dayan haemet.

- Što...?

- Na taj se način iskazuje poštovanje - prošapće muškarac. - Od praha si nastao, u prah si se vratio, ali duša se vraća Bogu koji ju je dao.

Pogreb je bio završen.

Sljedećeg je jutra Kat u hodniku naletjela na Honey. Doimala se nervoznom.

- Nešto nije u redu? - upita je Kat.

- Doktor Wallace pozvao me u svoj ured. Zamolio me da dođem u dva.

- Znaš li zašto te zove?

- Mislim da sam neki dan zabrljala u viziti. Dr. Ritter je pravo čudovište.

- Moguće - reče Kat. - Ali, sigurna sam da će sve biti u redu.

- Nadam se. Samo imam nekakav loš predosjećaj.

Točno u dva sata ušla je u ured Benjamina Wallacea, u torbici noseći malu staklenku s medom. Ravnateljeva tajnica je bila na ručku. Vrata ureda dr. Wallacea bila su otvorena. - Uđite, doktorice Taft - pozove je on.

Honey ude u njegov ured.

- Zatvorite vrata, molim vas. Honey zatvori vrata.

- Sjednite.

Honey sjedne nasuprot njemu. Gotovo se tresla.

Benjamin je pogleda i pomisli: Skoro kao da nogom udaraš nekog psića. Ali što se mora, mora se. - Bojim se da za vas imam loše vijesti - reče on.

Sat kasnije Honey i Kat susrele su se u solariju. Nasmiješena lica, Honey se spusti u naslonjač pokraj Kat.

- Jesi li bila kod doktora Wallacea? - upita je Kat.

- O, da. Dugo smo razgovarali. Jesi li znala da ga je u rujnu napustila žena? Bili su u braku petnaest godina. On ima dvoje odrasle djece iz prvog braka, ali ih gotovo uopće ne vida. Jadnik je tako osamljen.

Knjiga druga

14.

Najednom došla je Stara godina. Paige, Kat i Honey dočekale su 1994. godinu u bolnici Embarcadero. Činilo im se da im se u životu nije promijenilo ništa osim imena pacijenata.

Dok je prolazila parkiralištem, Paige se prisjetila Harryja Bowmana i njegova crvenog Ferrarija. Koliko je života razoreno otrovom koji je prodavao Harry Bowman? pitala se. Droga je tako privlačna. I, na koncu, tako smrtonosna.

Jimmy Ford pojavio se s malim buketom cvijeća za Paige.

- Čemu to, Jimmy?

On se zarumeni. - Jednostavno sam ti to htio dati. Znaš li da se ženim?

- Ne! Pa to je divno. Tko je ta sretnica?

- Zove se Betsy. Radi u jednom butiku. Imat ćemo najmanje šestero djece. Prva djevojčica zvat će se Paige. Nadam se da ti to neće smetati.

- Smetati? Polaskana sam.

Njemu je bilo neugodno. - Jesi li čula onaj o doktoru koji je pacijentu dao još dva tjedna života? »Nemogu vam platiti baš odmah,« reče čovjek. »U redu, dajem vam još dva tjedna.«

I Jimmy nestane.

Paige je bila zabrinuta za Toma Changa. Kod njega je dolazilo do vrlo naglih promjena raspoloženja, u rasponu od euforije do duboke depresije.

Jednog je jutra u razgovoru s Paige rekao: - Je li ti jasno da bi većina ljudi ovdje bez nas umrla? Mi imamo moć da im izliječimo tijela i ponovno ih sastavimo.

A sljedećeg jutra: - Svi se mi samo zavaravamo, Paige. Naši bi pacijenti brže ozdravili bez nas. Mi smo samo licemjeri koji se pretvaraju da imaju odgovor na sve. E, pa, nije tako.

Paige ga je nekoliko trenutaka pomno promatrala. -Kakve su novosti od Sye?

- Jučer smo razgovarali. Ne želi se vratiti. Nastavit će s postupkom za razvod.

Paige mu položi ruku na rame. - Tako mi je žao, Tom.

On slegne ramenima. - Zašto? Mene to više ne muči. Više me ne muči.

Pronaći ću neku drugu ženu. - On se usiljeno nasmiješi. Vidjet ćeš.

U tom razgovoru bilo je nečeg nestvarnog.

Te je večeri Paige rekla Kat: - Zabrinuta sam za Toma Changa. Jesi li u zadnje vrijeme razgovarala s njim?

- Jesam.

- Je li ti se činio normalnim?

- Meni se nijedan muškarac ne čini normalnim - reče Kat.

Paige je i dalje bila zabrinuta. - Pozovimo ga sutra na večeru.

- Može.

Kad je sljedećeg jutra došla u bolnicu, Paige je ondje dočekala vijest da je domar pronašao tijelo Toma Changa u podrumu, u skladištu opreme. Umro je od prevelike količine tableta za spavanje.

Paige je bila na rubu histerije. - Mogla sam ga spasiti - jecala je. - Cijelo ovo vrijeme tražio je pomoć, a ja ga nisam slušala.

Kat odlučnim glasom reče: - Nikako mu nisi mogla pomoći, Paige. Ti nisi bila ni problem ni rješenje. Nije želio živjeti bez svoje žene i djeteta. Vrlo jednostavno.

Paige obriše suze. - Prokleta bolnica! - reče. - Da nema ove napetosti i ovakvog radnog vremena, žena ga nikada ne bi napustila.

- Ali, napustila ga je - reče Kat blagim tonom. - To je gotova stvar.

Paige nikada dotad nije bila na kineskome pogrebu. Bio je to nevjerojatan spektakl. Započeo je rano ujutro u mrtvačnici u ulici Green, u Kineskoj četvrti, ispred koje se počela okupljati masa ljudi. Potom je formirana povorka, u kojoj je bila i limena glazba, a na njezinu čelu dvojica su muškaraca nosila veliku fotografiju Toma Changa.

Povorka je krenula ulicama San Francisca uz glasnu glazbu. Kola s tijelom pokojnika nalazila su se na začelju povorke. Većina sudionika obreda išla je pješice, ali starije osobe vozile su se u automobilima.

Paige se činilo da povorka nasumično luta gradom. Bila je posve zbunjena. - Kamo to idu? - upitala je jednog od sudionika pogreba.

Lagano se naklonivši, on joj reče: - Naš je običaj preminulu osobu voditi pored nekih mjesta koja su u njezinu životu imala određeno značenje... pored restorana u kojima je jela, prodavaonica u kojima je kupovala, mjesta na koja je dolazila...

- Tako...

Povorka se zaustavila ispred bolnice Embarcadero. Muškarac s kojim je razgovarala sada joj reče: - Ovdje je Tom Chang radio. Ovdje je pronašao svoju sreću.

Krivo, pomisli Paige. Ovdje je izgubio sreću.

Jednog jutra Paige je u ulici Market ugledala Alfreda Turnera. Srce joj je počelo snažno udarati. Cijelo vrijeme nikako ga nije uspijevala istisnuti iz misli. Počeo je prelaziti ulicu u trenutku kad se promijenilo svjetlo na semaforu. Dok je Paige došla do ugla, na semaforu je već bilo crveno. Ne obazirući se, potrčala je na drugu stranu ulice, uopće ne primjećujući trubljenje i bijesne povike vozača.

Prešavši ulicu, Paige potrči za njim. Uхватила ga je za rukav. - Alfrede...

Muškarac se okrene prema njoj. - Molim? Bio je to neki posve nepoznat čovjek.

Sada, kad su na specijalizaciji bile već četvrtu godinu, Paige i Kat redovito su izvodile operacijske zahvate.

Kat je radila s liječnicima na neurokirurgiji i nikako se nije prestajala diviti čudu stotina milijardi složenih digitalnih računala zvanih neuronima koji su živjeli unutar lubanje. Taj joj je posao bio vrlo uzbudljiv.

Kat je silno poštovala većinu liječnika s kojima je radila. Bili su to izvrsni, vrlo vješti kirurzi. Postojala je i nekolicina liječnika koji su joj zadavali

muke. Pokušavali su ugovarati sastanke s njom, a što je ona više odbijala takve izlaske, to im je postajala većim izazovom.

Jednom je čula jednog od njih kako mrmlja: - Evo naše djevice s pojasom nevinosti.

Pri jednoj operaciji mozga asistirala je dr. Kibleru. U moždanoj kori načinjen je mali otvor i dr. Kibler je uveo gumenu kanilu u lijevi stražnji ventrikul, šupljinu u središtu lijeve polovice mozga, dok je Kat držala otvor pomoću malenog retraktora. Svu koncentraciju usmjerila je na ono što se događa pred njom.

Dr. Kibler je pogleda i, nastavljajući posao, upita: - Jesi li čula onaj o pijancu koji dotetura u bar i reče: »Daj mi piće, brzo!«. »Ne mogu«, reče mu konobar. »Već ste pijani«.

Bušilica je prodirala sve dublje.

- »Ako mi ne daš piće, ubit ću se« Kanilom je iz ventrikula potekla cerebrospinalna tekućina.

- »Reći ću vam što ćemo učiniti,« reče mu konobar. »Postoje tri stvari koje želim. Vi mi ispunite te tri želje i dobit ćete bocu«.

Dok je nastavljao priču, u ventrikul je uštrcano petnaest mililitara zraka i načinjene su rengenke snimke s prednje, stražnje i obiju bočnih strana.

- »Vidite li onog igrača footballa koji sjedi u kutu? Ne mogu ga nikako pomaknuti s mjesta. Želim da ga izbacite iz bara. Nadalje, u uredu imam kućnog ljubimca krokodila koji ima pokvareni zub. Toliko je zločest da mu veterinar ne može ni prići. I konačno, muči me jedna doktorica iz Ministarstva zdravstva koja mi pokušava zatvoriti bar. Poševite je i dobivate bocu«.

Instrumentarka je isisavanjem smanjivala količinu krvi u području zahvata.

- »Pijanac izbací sportaša i uđe u ured u kojem se nalazio krokodil. Petnaest minuta kasnije izlazi van, sav u krvi, poderane odjeće, i pita: Gdje je ta doktorica s pokvarenim zubom?«

Dr. Kibler tresao se od smijeha. - Kužiš? Poševio je krokodila umjesto doktorice. To mu je vjerojatno bilo ugodnije!

Kat je stajala pored njega, bijesna, želeći ga udariti.

Po završetku operacije, Kat je otišla u prostoriju za dežuranje, pokušavajući se osloboditi bijesa. Neću dopustiti tim gadovima da me dotuku. Neću.

S vremena na vrijeme Paige bi izašla s pokojim liječnikom iz bolnice, ali odbijala je svaku vrst romantične veze s bilo kime od njih. Alfred Turner povrijedio ju je odviše duboko i bila je odlučna u nakani da više nikada ne doživi takvo što.

Većinu dana i noći provodila je u bolnici. Radno je vrijeme bilo ubitačno, no Paige je radila na općoj kirurgiji i u tome je uživala.

Jednog jutra pozvao ju je George Englund, šef kirurgije.

- Ove godine počinješ sa specijalizacijom. Kardiovaskularna kirurgija. Ona kimne glavom. - Tako je.

- E, pa, imam pravu poslasticu za tebe. Jesi li čula za doktora Barkera? Paige ga iznenađeno pogleda. - Doktora Lawrencea Barkera?

- Da.

- Naravno.

Svi su čuli za Lawrencea Barkera. On je bio jedan od najglasovitijih kardiovaskularnih kirurga na svijetu.

- No, dobro, prošlog se tjedna vratio iz Saudijske Arabije, gdje je operirao kralja. Doktor Barker moj je dugogodišnji prijatelj i pristao je na to da kod nas radi tri dana u tjednu. Pro bono.

- Pa to je fantastično! - usklikne Paige.

- Bit ćeš u njegovoj ekipi.

Nekoliko trenutaka Paige nije mogla doći do riječi. -Ja... ne znam što bih rekla. Jako sam zahvalna.

- Ovo će ti biti odlična prilika. Od njega možeš puno naučiti.

- Svakako. Hvala, George. Uistinu sam ti zahvalna na ovome.

- Sutra ujutro u šest ići ćeš s njim u vizitu.

- Radujem se tome.

Rečenicom »Radujem se tome« nije ni približno opisala svoje osjećaje. Paige je sanjala o tome da radi s nekim poput dr. Lawrencea Barkera. Kako to misliš - »s nekim poput dr. Lawrencea Barkera«?

Postoji samo jedan dr. Lawrence Barker.

Nikada ga nije vidjela ni na fotografiji, ali mogla si je jasno predočiti kako izgleda. Bit će visok i zgodan, imat će srebrnu kosu i vitke, nježne ruke. Srdačan i ljubazan muškarac. Blisko ćemo surađivati, razmišljala je Paige, i dat ću sve od sebe da mu postanem apsolutno neophodna. Pitam se je li oženjen?

Te je noći Paige usnula erotski san o dr. Barkeru. Izvodili su neku operaciju posve goli. Usred operacije dr. Barker je rekao: - Želim te. - Sestra je s operacijskog stola skinula pacijenta i dr. Barker je podignuo Paige, plegnuo je na stol i s njom vodio ljubav.

U trenutku kad se probudila, Paige je padala s kreveta.

U šest sati sljedećeg jutra Paige je nervozno čekala vizitu u hodniku na prvome katu zajedno s Joelom Philipsom, starijim specijalizantom i petero drugih specijalizanata, kad je prema njima pojurio nizak muškarac mrzovoljna izraza lica. Hodao je nagnut prema naprijed, kao da se bori protiv snažnog vjetra.

Primaknuo se skupini. - Što vi tu, dovraga, čekate? Idemo!

Paige je trebalo nakoliko trenutaka da se pribere. Potom se požurila da bi uhvatila korak s ostalima. Dok su žustro koračali hodnikom, dr. Barker odsječnim tonom reče: -Svakog dana morat ćete se brinuti za tridesetero do trideset i petero pacijenata. Od vas ću očekivati detaljne bilješke o svakom od njih. Jasno?

Svi su uglas promrmljali: - Jasno, gospodine.

Stigli su do prvog odjela. Dr. Barker priđe pacijentu u krevetu. Bio je to muškarac četrdesetih godina. Barkerovo osorno i odbojno držanje odjednom je doživjelo veliku promjenu. Nježno je dodirnuo pacijenta po ramenu i nasmiješio mu se. - Dobro jutro. Ja sam doktor Barker.

- Dobro jutro, doktore.

- Kako se danas osjećate?

- Imam bolove u grudima.

Dr. Barker pogleda njegovu listu i obrati se dr. Philipsu.

- Što pokazuju rendgenske snimke?

- Nema promjena. Lijepo se oporavlja.

- Ponovimo CBC.

Dr. Philips zabilježi njegovu uputu.

Dr. Barker potapša muškarca po ruci i nasmiješi se. -Sve je u redu. Za tjedan dana izlazite. - On se okrene specijalizantima i oštro reče: - Idemo! Čeka nas još puno pacijenata.

Bože moj! pomisli Paige. Kakav dr. Jekyll i Mr. Hide!

Sljedeći pacijent bila je debela žena kojoj je ugrađen pacemaker. Dr. Barker prouči njezinu listu. - Dobro jutro, gospodo Shelbv. - Glas mu je bio pun umirujućih tonova.

- Ja sam dr. Barker.

- Koliko ćete me još držati ovdje?

- Toliko ste šarmantni da bih vas ja ovdje rado zadržao zauvijek, ali kod kuće imam ženu.

Gospođa Shelby se stane smijati. - Vaša je žena prava sretnica.

Barker joj ponovno počne proučavati listu. - Sve mi se čini da samo što niste spremni za polazak kući.

- Odlično.

- Navratit ću do vas poslijepodne.

Lawrence Barker okrene se specijalizantima. - Idemo dalje.

Poslušno su pošli za njim do poluapartmana u kojem je ležao dječak iz Gvatemale, okružen svojom obitelji koja je bila u iščekivanju.

- Dobro jutro - reče dr. Barker srdačno. Nekoliko trenutaka proučavao je pacijentovu listu. - Kako se danas osjećáš?

- Osjećam se dobro, doktore.

Dr. Barker obrati se Philipsu. - Ima li kakvih promjena s elektrolitima?

- Nema, doktore.

- To su dobre novosti. On potapša dječakovu ruku. -Samo se drži, Juan.

Njegova majka zabrinuto upita: - Hoće li moj sin ozdraviti?

Dr. Barker se nasmiješi. - Učinit ćemo sve što možemo da ozdravi.

- Hvala, doktore.

Dr. Barker izađe na hodnik, svi ostali pođu za njim. On se zaustavi. - Pacijent ima miokardijopatiju, neredovito grozničavo drhtanje, glavobolju i lokalizirane edeme. Može li mi netko od vas genijalaca reći koji je najčešći uzrok ove bolesti?

Uslijedila je tišina. Potom Paige oklijevajući reče: - Mislim da je riječ o kongenitalnoj... nasljednoj bolesti.

Dr. Barker je pogleda i ohrabri je kimanjem glave.

Zadovoljna, Paige nastavi. - Bolest preskače... samo malo... -

Pokušavala se prisjetiti. - Preskače po jednu generaciju, a prenosi se majčinim genima.

- Kad je dovršila rečenicu, bila je sva zajapurena i ponosna.

Dr. Barker gledao ju je nekoliko trenutaka bez riječi. -Konjski drek! To je Chagasova bolest. Od nje obolijevaju ljudi iz južnoameričkih zemalja. - On s prijezirom pogleda Paige. - ..Isuse! Tko je vama rekao da ste liječnica?

Lice joj je bilo plamenocrveno.

Preostali dio vizite prošao joj je kao u magli. Obišli su još dvadeset i četvero pacijenata i Paige se činilo da ju je dr. Barker tijekom cijelog jutra pokušavao poniziti. Sva je pitanja upućivao njoj, ispitujući je i iskušavajući. Kada bi imala pravo, nijednom je nije pohvalio. Kada je imala krivo, vikao je na nju. U jednom trenutku, kad je Paige pogriješila, Barker je zagrmio: - Ne bih vam dopustio ni da mi operirate psa!

Kad je vizita konačno završila, dr. Philips, stariji specijalizant, reče: - U vizitu ćemo ponovno krenuti u dva sata. Ponesite notese, pišite bilješke za svakog pacijenta i ništa ne izostavljajte.

On sažalno pogleda Paige, nešto zausti, a zatim se okrene i pođe za dr. Barkerom.

Paige pomisli: Više nikada ne želim vidjeti tog gada.

Sljedeće je noći Paige bik dežurna. Trčala je od jedne do druge krizne situacije, mahnito se pokušavajući suprotstaviti pravoj poplavi nesreća koje su preplavile ambulante za hitan prijam.

U jedan u noći napokon je zaspala. Nije čula zvuk sirene koja je zloslutno zavijala dok su se kola hitne pomoći uz škripu guma zaustavljala pred ulazom u bolnicu. Dvojica bolničara širom su otvorila stražnja vrata vozila, prebacila onesviještenog pacijenta s nosila na kolica i s njim potrčala kroz ulaz u Hitnu 1.

Bolničko osoblje već je bilo primilo poruku radiovezom. Jedna je bolničarka trčala pored pacijenta, dok je druga čekala na početku prilazne rampe. Šezdeset sekundi kasnije pacijent je prebačen s kolica na stol.

Bio je to neki mladić, toliko prekriven krvlju da je bilo teško odrediti kako zapravo izgleda.

Sestra se baci na posao i velikim škarama počne rezati njegovu rastrganu odjeću.

- Izgleda da je sve slomljeno.
- Krvari poput zaklane svinje.
- Ne osjećam mu puls.
- Tko je dežuran?
- Doktorica Taylor.
- Pozovi je. Ako se požuri, možda ga još zatekne živog. Paige je probudio telefon.

- Mmm... molim...

- Hitan slučaj u Hitnoj 1, doktorice. Nisam sigurna hoće li preživjeti.

Paige se uspravi. - U redu. Dolazim.

Ona pogleda na ručni sat. Pola dva u noći. S mukom izašavši iz kreveta, pođe prema dizalu.

Nekoliko trenutaka kasnije, već je ulazila u Hitnu 1. U središtu prostorije, na stolu, ležao je krvlju prekriveni pacijent.

- Što smo dobili? - upita Paige.

- Nesreća na motociklu. Udario ga je autobus. Nije nosio kacigu.

Paige priđe onesviještenom pacijentu i čak i prije nego što mu je ugledala lice, nekako je znala o kome je riječ.

Odjednom je bila posve budna. - Stavite mu tri intravenozne linije! - naloži Paige. - Priključite ga na kisik. Neka nam odmah pošalju nešto krvi. Zovite Arhivu da vam kažu krvnu grupu.

Sestra je iznenađeno pogleda. - Poznajete ga?

- Da. - Morala se prisiliti da izgovori te riječi. - Zove se Jimmy Ford.

Paige mu prstima prijeđe po tjemenu. - Ima teške edeme. Odmah trebamo skeniranje glave i rengen. Ovdje ćemo se malo više potruditi. Želim ga živog!

- Da, doktorice.

Paige se sljedeća dva sata brinula za to da se za Jimmyja Forda učini sve što je bilo moguće. Rengenske su snimke pokazale napuklu lubanju, kontuzije mozga, slomljenu nadlaktičnu kost i brojne površinske razderotine. No, sve to morat će čekati dok mu se stanje stabilizira.

U pola četiri ujutro Paige je zaključila da zasada više ne može ništa učiniti. Disao je bolje, a i puls mu je bio snažniji. Ona pogleda onesviještenu pojavu na krevetu. Imat ćemo najmanje šestero djece. Prva djevojčica zvat će se Paige. Nadam se da ti to neće smetati.

Pozovite me bude li i najmanjih promjena - reče Paige.

- Bez brige, doktorice - reče jedna od bolničarki. - Pazit ćemo na njega.

Paige se vrati u prostoriju za dežuranje. Bila je iscrpljena, ali i odviše zabrinuta za Jimmyja da bi mogla ponovno zaspati.

Telefon ponovno zazvoni. Jedva je skupila snage da se javi. - Molim?

- Doktorice, bilo bi najbolje da dođete na drugi kat. Odmah. Mislim da jedan od pacijenata doktora Barkera ima srčani udar.

- Stižem - reče Paige. Jedan od pacijenata doktora Barkera. Paige duboko udahne, teturajući ustane iz kreveta, umije lice hladnom vodom i žurno pođe na drugi kat. Ispred apartmana čekala ju je bolničarka. - Riječ je o gospođi Hearn. Izgleda da ima još jedan srčani napadaj.

Paige uđe u sobu.

Gospođa Hearn bila je žena pedesetih godina. Na licu su joj se još uvijek vidjeli tragovi nekadašnje ljepote, no tijelo joj je bilo debelo i podbuhlo.

Držala se za grudi i stenjala. - Umirem - govorila je. - Umirem. Ne mogu disati.

- Sve će biti u redu - reče Paige umirujućim tonom. Potom se obrati bolničarki. - Jeste li načinili EKG?

- Ne dopušta mi ni da je dodirnem. Kaže da je prenerвозna.

- Moramo načiniti EKG - reče Paige pacijentici.

- Ne! Ne želim umrijeti. Molim vas, nemojte me pustiti da umrem...

Paige reče sestri: - Nazovite doktora Barkera. Zamolite ga da odmah dođe.

Sestra žurno izađe.

Paige stavi stetoskop na grudi gospođe Hearn. Pozorno je slušala. Puls se činio normalnim, ali Paige si nije mogla priuštiti nikakav rizik.

- Doktor Barker doći će za nekoliko minuta - reče ona gospođi Hearn. - Pokušajte se opustiti.

- Još mi nikada nije bilo ovako loše. Osjećam takav pritisak u grudima. Molim vas, ne napuštajte me.

- Neću vas napustiti - obeća joj Paige.

Dok je čekala dolazak doktora Barkera, Paige je nazvala intenzivnu njegu. Stanje Jimmyja Forda nije se promijenilo. Još je uvijek bio u komi.

Trideset minuta kasnije pojavio se doktor Barker. Bilo je očito da se odijevao u velikoj brzini. - Što se događa? - upita on.

Paige reče: - Mislim da gospođa Hearn ima još jedan srčani udar.

Doktor Barker priđe njezinu krevetu. - Jeste li joj načinili EKG?

- Ne dopušta nam.

- Puls?

- Normalan. Nema groznice.

Doktor Barker prisloni stetoskop na leđa gospođe Hearn. - Duboko udahnite. Ona ga poslušala.

- Ponovno.

U tom trenutku gospođa Hearn glasno se podrigne. -Oprostite. - Ona se nasmiješi. - Oh, sada mi je bolje.

On ju je nekoliko trenutaka pomno promatrao. - Što ste jeli za večeru, gospođo Hearn?

- Hamburger.

- Samo hamburger? To je sve? Jedan?

- Dva.

- Još nešto?

- Pa, ovaj, znate... luk i pomfrit.

- A što ste pili?

- Čokoladni frap.

Doktor Barker pogleda pacijenticu. - S vašim je srcem sve u redu. Treba nas zabrinuti vaš apetit. - On se obrati Paige. - To što vidite klasičan je slučaj žgaravice. Molim vas, izađite sa mnom na hodnik.

Kad su izašli iz sobe, on drekne: - Koga su vas to vraga učili na medicinskom fakultetu? Zar ne znate ni razliku između žgaravice i srčanog udara?

- Mislila sam...

- Problem je u tome što niste mislili! Probudite li me još jednom usred noći zbog žgaravice, dobit ćete svoje. Je li vam to jasno?

Paige je ostala nepomično stajati, smrknuta lica.

- Dajte joj antacid, doktorice - reče Lawrence Barker podrugljivo - i vidjet ćete da će ozdraviti. Vidimo se u šest u viziti.

Paige ga je promatrala kako bijesno odlazi.

Teturavim se korakom vrativši u krevet u prostoriji za dežuranje, Paige pomisli: Ubit ću Lawrencea Barkera. Učinit ću to polako. Bit će jako bolestan. Imat će desetak cjevčica u tijelu. Molit će me da ga riješim tih muka, ali ja to neću učiniti. Pustit ću ga da se muči, a onda, kad mu bude bolje... tada ću ga ubiti!

15.

Paige je bila u jutarnjoj viziti sa Zvijeri, kako je potajno zvala doktora Barkera. Asistirala mu je na tri kardiotorakalne operacije i, unatoč ogorčenju koje je prema njemu osjećala, nije mogla ne diviti se njegovu nevjerojatnom umijeću. Sa strahopoštovanjem je gledala kako otvara pacijenta, kako spretno nadomješta staro srce doniranim srcem i kako zatvara pacijenta. Operacija je trajala manje od pet sati.

Za nekoliko tjedana, razmišljala je Paige, ovaj će se pacijent moći vratiti uobičajenom načinu života. Nije ni čudo što kirurzi misle da su božanstva.

Vraćaju mrtve u život.

Nebrojeno puta Paige je promatrala kako se srce zaustavlja i pretvara u nepokretan komad mišića. A onda bi se dogodilo čudo i beživotni organ počeo bi ponovno kucati i potiskivati krv tijelom koje je dotada umiralo.

Jednog je jutra bila zakazana operacija u kojoj je nekom pacijentu trebalo ugraditi intraaortalni balon. Paige je bila u operacijskoj dvorani, gdje je asistirala doktoru Barkeru. U trenutku kad su trebali početi, dr. Barker oštrim tonom reče: - Hajde!

Paige ga pogleda. - Molim?!?

- Postupak je vrlo jednostavan. Mislite li da to možete izvesti? - U njegovu glasu bilo je prijezira.

- Da - reče Paige kratko.

- No, onda, hajdemo!

Svaka njegova riječ u njoj je izazivala još veći bijes.

Barker je promatrao kako Paige stručno stavlja cjevčicu u pacijentovu arteriju i provlači je u srce. Učinila je to besprijekorno. Barker je stajao pokraj nje, ne govoreći ni riječi.

Dovraga s njim, pomisli Paige. što god da učinim, nikada ga neću zadovoljiti.

Paige kroz cjevčicu uštrca radioaktivni kontrast. Potom su na monitoru promatrali kako boja ulazi u koronarne arterije. Obrisi su se pojavljivali na fluoroskopskome zaslonu, pokazujući stupanj začepljenosti i položaj čepova u arteriji, dok je automatska filmska kamera neprestano bilježila promjene na rengenkim snimkama.

Stariji specijalizant pogleda Paige i nasmiješi joj se. - Lijepo obavljeno.

- Hvala. - Paige se okrene dr. Barkeru.

- Vraški presporo - progundā on i potom izađe.

Paige je sa zahvalnošću dočekivala dane kada dr. Barker nije bio u bolnici, kada je radio u svojoj privatnoj ordinaciji. Jednom je rekla Kat: - Kad ga jedan dan nema, osjećam se kao da sam se tjedan dana odmarala negdje u prirodi.

- Istinski ga mrziš, ha?

- Kao liječnik je genijalan, ali kao čovjek posve jadan. Jesi li kada primijetila kako poneki ljudi odgovaraju imenu koje nose? Ne prestane li doktor Barker lajati na ljude, doživjet će infarkt.

- Trebala bi vidjeti kojeg od ljepotana koje ja moram podnositi. - Kat se nasmije. - Svi misle da su Božji dar za picice. Ne bi li bilo predivno kad na svijetu uopće ne bi bilo muškaraca?!

Paige je pogleda, ali ne reče ništa.

Paige i Kat pošle su pogledati kako je Jimmyju Fordu. Još je uvijek bio u komi. Nisu mu mogle nikako pomoći.

Kat uzdahne. - Prokletstvo! Zašto se to događa dobrim ljudima?

- To bih i ja voljela znati.

- Misliš li da će se izvući?

Paige je oklijevala. - Učinili smo sve što smo mogli. Sada je sve u Božjim rukama.

- Čudno. Mislila sam da smo mi taj Bog.

Sutradan, kad je Paige bila zadužena za popodnevnu vizitu, na hodniku ju je zaustavio Kaplan, stariji specijalizant.

- Danas imaš sretan dan. - On se naceri. - Vodiš u obilazak novog studenta medicine.

- Doista?

- Da, dolazi ti IN.

- IN?

- Idiotski nećak. Žena doktora Wallacea ima nećaka koji želi postati liječnik. Izbacili su ga s posljednja dva faksa. Svi smo ga morali trpjeti. Danas si ti na redu.

Paige proštenje: - Nemam vremena za to. Do grla sam...

- Ne možeš birati. Budi dobra djevojčica, pa će ti doktor Wallace dati izviđačku značku. - Kaplan pode dalje.

Paige uzdahne i priđe skupini novih specijalizanata koji su čekali početak vizite. Gdje je IN? Ona pogleda na sat. Već je kasnio tri minute. Dajem mu još minutu, odluči Paige, a potom neka se nosi... U tom ga je trenutku ugledala. Bio je to visok, mršav muškarac koji je žurno koračao hodnikom prema njoj.

Prišavši joj, sav bez daha, on reče: - Oprostite. Doktor Wallace zamolio me da...

- Kasnite - reče Paige otresito.

- Znam. Žao mi je. Zadržali su me u...

- Nije važno. Kako se zovete?

- Jason. Jason Curtis. - Na sebi je imao sportski sako.

- Gdje vam je bijela kuta?

- Bijela kuta?

- Zar vam nitko nije rekao da u vizitama trebate nositi bijelu kutu?

Doimao se posve smetenim. - Ne. Na žalost...

Paige razdražljivo reče: - Vratite se u ured glavne sestre i recite joj neka vam da bijelu kutu. Nemate ni notes.

- Ne.

»Idiotiski nećak« ni približno ne opisuje ovog čovjeka. -Dodite za nama na Odjel 1.

- Jeste li sigurni? Ja...

- Samo učinite što sam vam rekla! - Paige povede skupinu, ostavljajući za sobom Jasona Curtisa, koji ih je promatrao kako odlaze.

Kad im se Jason Curtis žurno pridružio, već su bili kod trećeg pacijenta. Na sebi je imao bijelu kutu. Paige je objašnjavala: - ...tumori na srcu mogu biti primarni, što je rijetko, ili sekundarni, što se događa puno češće.

Ona se obrati Curtisu. - Možete li nabrojati tri vrste tumora?

Bezizražajno ju je promatrao. - Na žalost, ja sam... ne mogu.

Naravno. - Epikardijalni. Miokardijalni. Endokardijalni.

On je pogleda i nasmiješi se. - To je doista zanimljivo.

Bože moj, pomisli Paige. Bez obzira na doktora Wallacea, brzo ću ga se riješiti.

Prišli su sljedećem pacijentu, a kad je Paige završila s pregledom, pvela je skupinu na hodnik, gdje ih pacijent nije mogao čuti. - Ovdje imamo slučaj poremećaja rada štitnjače, s povišenom temperaturom i vrlo izraženom t-hikardijom. Ona se pojavila nakon operacije. - Paige se obrati Jasonu Curtisu:

- Kako biste postupili prema ovom pacijentu?

Nekoliko je trenutaka razmišljao. Potom reče: - Obzirno i brižno?

Paige se svim silama trudila zadržati kontrolu nad sobom. - Niste mu majka, nego ste njegov liječnik! Potreban mu je neprekidan dotok intravenoznih fluida kako bismo se suprotstavili dehidraciji, te intravenozni jod i antitiroidni lijekovi, kao i sedativi za grčeve.

Jason kimne. - To mi nekako izgleda u redu.

Nastavak vizite nije bio nimalo bolji. Kad su bili gotovi, Paige pozove Jasona Curtisa na stranu. - Bi li vam smetalo da vam nešto kažem posve otvoreno?

- Ne. Ni najmanje - reče on ljubaznim glasom. - Bio bih vam zahvalan na tome.

- Potražite si neko drugo zvanje. Stajao je pred njom, mršteći se. - Mislite da baš nisam stvoren za ovo?

- Posve iskreno govoreći, mislim da niste. Baš i ne uživete u ovome, zar ne?

- Zapravo ne.

- Zbog čega ste onda odabrali ovaj poziv?

- Da vam pravo kažem, natjerali su me na to.

- E, onda recite doktoru Wallaceu da griješi. Mislim da biste trebali pronaći nešto drugo čime ćete se u životu baviti.

- Uistinu sam vam zahvalan što ste mi to rekli - reče Jason Curtis iskreno. - Volio bih znati možemo li o tome porazgovarati malo detaljnije. Ako ste večeras slobodni...?

- Nemamo više o čemu razgovarati - reče Paige kratko. - Možete reći ujaku...

U tom trenutku nešto dalje od njih pojavio se dr. Wallace. - Jasone! - zazove ga on. - Tražim te po cijeloj bolnici. - On se obrati Paige: - Vidim da ste se već upoznali.

- Da, upoznali smo se - reče Paige mračnim tonom.

- Odlično. Jason je arhitekt. Zadužen je za projektiranje novog bolničkog krila koje upravo gradimo.

Paige je stajala kao paralizirana. - On je... što?

- Da. Nije vam rekao?

Osjećala je kako joj obrazi gore. Zar vam nitko nije rekao da u vizitama trebate nositi bijelu kutu? Zbog čega ste onda odabrali ovaj poziv? Da vam pravo kažem, natjerali su me na to.

Ja sam vas natjerala!

Paige bi se najradije bila uvukla u neku rupu. Kakvu li je samo budalu načinila od sebe! Ona se obrati Jasonu: -Zašto mi niste rekli tko ste?

On ju promatrao, očito se zabavljajući. - Pa, zapravo mi niste pružili priliku za to.

- Nije ti pružila priliku... za što? - upita dr. Wallace.

- Molim vas, ispričajte me... - reče Paige.

- Može li danas jedna večera?

- Ne jedem. I zauzeta sam. - Paige nestane.

Jason je gledao za njom s puno divljenja. - Kakva žena!

- Da, strašna je, zar ne? Hoćemo li poći u moj ured i porazgovarati o novim nacrtima?

- Može. - No, i dalje je mislio na Paige.

Bio je srpanj, vrijeme za ritual koji se svakih dvanaest mjeseci održava u bolnicama širom Sjedinjenih Država, kada novi specijalizanti dolaze u medicinske ustanove kako bi započeli putovanje na čijem će završetku postati pravim liječnicima.

Sestre su se veselile novoj žetvi specijalizanata, bilježeći rezervacije za one za koje su mislile da će postati dobrim ljubavnicima ili muževima. Toga dana, kad su se pojavili novi specijalizanti, gotovo svi ženski pogledi bili su prikovani za dr. Kena Malloryja.

Nitko nije znao zašto se Ken Mallory iz ekskluzivne privatne bolnice u Washingtonu premjestio u gradsku bolnicu Embarcadero u San Franciscu. Bio je u petoj godini specijalizacije opće kirurgije. Pričalo se da je morao žurno napustiti Washington zbog ljubavne veze sa ženom jednog zastupnika u Kongresu. Pričalo se i da je jedna sestra zbog njega počinila samoubojstvo i da je zbog toga od njega traženo da napusti bolnicu. Jedino u što su sestre bile sigurne bilo je da je Ken Mallory, bez ikakve sumnje, najzgodniji muškarac kojeg su ikada vidjele. Bio je visok i sportski građen, imao je plavu kosu i lice koje bi odlično izgledalo na filmskome platnu.

Mallory se u svakodnevni život bolnice uklopio kao da u njoj radi oduvijek. Bio je rođeni šarmer i gotovo od samog početka sestre su se doslovno borile da privuku njegovu pozornost. Svake su noći drugi liječnici gledali kako, svaki put s drugom sestrom, Mallory nestaje u kakvoj praznoj prostoriji za

dežuranje. Glas o njemu kao o poželjnom slobodnom muškarcu u bolnici je već prerastao u legendu.

Paige, Kat i Honey raspravljale su o njemu.

- Možete li vjerovati da mu se sve te sestre samo tako bacaju u naručje?
- nasmije se Kat. - Štoviše, natječu se koja će na njogovoj top-listi biti sestra tjedna!

- Ipak morate priznati da je uistinu privlačan - reče Honey.

Kat odmahne glavom. - Ne. Ja ne priznajem.

Jednog se jutra u trenutku kad je u nju ušao Mallory u liječničkoj garderobi nalazilo desetak specijalizanata.

- Upravo smo razgovarali o tebi - reče jedan od njih. - Sigurno si posve iscrpljen.

Mallory se naceri. - Ova noć i nije bila tako loša. - Te je noći bio s dvije sestre.

Grundy, jedan od specijalizanata, reče: - Zbog tebe svi mi ostali izgledamo poput eunuha, Ken. Zar u ovoj bolnici ne postoji nitko koga ne možeš povaliti?

Mallory se nasmije. - Sumnjam.

Grundy je nekoliko trenutaka razmišljao. - Okladit ću se da ću ti pronaći jednu takvu osobu.

- Doista? Tko je to?

- Jedna od naših starijih specijalizantica. Zove se Kat Hunter.

Mallory kimne. - Ona crna lutka. Vidio sam je. Vrlo je zgodna. Zbog čega misliš da je ne mogu odvesti u krevet?

- Zbog toga što smo svi već pokušali i nismo uspjeli. Mislim da ne voli muškarce.

- Ili možda samo još nije upoznala onog pravog - odvrati Mallory.

Grundy odmahne glavom. - Nije. Ne bi imao šanse. Bio je to izazov. - Možemo se kladiti da nemaš pravo. Jedan od specijalizanata upita: - Doista bi se kladio?

- Mallory se nasmiješi. - Svakako. Zašto ne?

- U redu. - Svi su se već okupili oko Malloryja. - Kladim se u petsto dolara da je ne možeš povaliti.

- Može.

- Kladim se u tristo dolara.

Tada se javi još jedan specijalizant. - I ja bih se kladio. Ulažem šest stotina.

Na kraju je u okladu uloženo pet tisuća dolara.

- Koji je rok? - upita Mallory.

Grundy je nekoliko trenutaka razmišljao. - Recimo trideset dana. Pošteno?

- Više nego pošteno. Neće mi trebati toliko vremena. Grundy reče: - Ali moraš nam to dokazati. Ona mora priznati da je spavala s tobom.

- Nema problema - Mallory ih pogleda i nasmiješi se. - Naivčine!

Petnaest minuta kasnije Grundy je bio u kantini, gdje su Kat, Paige i Honey upravo bile za doručkom. On priđe njihovu stolu. - Moje dame... moje doktorice... mogu li vam se na trenutak pridružiti?

Paige podigne pogled. - Svakako.

Grundy sjedne. Pogledavši Kat, on pokajničkim tonom reče: - Užasno mi je neugodno što ti to moram reći, ali uistinu sam ljutit i mislim da je u najmanju ruku pošteno da ti to kažem, pa da znaš...

Kat ga je zbunjeno gledala: - Što to? Grundy uzdahne. - Onaj novi specijalizant koji je nedavno došao u bolnicu... Ken Mallory?

- Da. I što s njim?

Grundy reče: - No dobro, ja sam... Bože, kako mi je neugodno. Kladio se s nekim doktorima za pet tisuća dolara da te u sljedećih trideset dana može odvući u krevet.

Katino lice bilo je smrkuto. - Okladio se znači, ha?

Grundy skrušeno reče: - Ne krivim te što si tako bijesna. Meni je bilo zlo kad sam čuo za to. Eto, samo sam te htio upozoriti. Tražit će da izađeš s njim, pa sam mislio da je nekako u redu da znaš zašto te poziva.

- Hvala - reče Kat. - Hvala ti što si mi to rekao.

- To je bilo najmanje što sam mogao učiniti. Promatrala su Grundyja kako odlazi. U hodniku ispred kantine čekali su ga ostali specijalizanti.

- Kako je bilo? - upitali su ga.

Grundy se nasmije. - Savršeno. Bijesna je ko sam vrag. Kučkin je sin gotov!

Za stolom u kantini Honey je govorila: - Ovo je stvarno užasno.

Kat kimne glavom. - Netko bi mu trebao obaviti pimpekoektomiju. Prije će se u paklu otvoriti klizalište nego što izađem s tim gadom.

Paige je sjedila i razmišljala. Nakon nekoliko trenutaka, ona reče: - Znaš što, Kat? Moglo bi biti zanimljivo da doista izađeš s njim.

Kat je iznenađeno pogleda. - Molim?!?

U Paigeinu oku sijevne iskra. - Zašto ne? Ako želi igrati igrice, pomognimo mu... samo tada će on igrati našu igru.

Kat se nagne prema njoj. - Nastavi.

- Na raspolaganju ima trideset dana, točno? Kad te pozove van, bit ćeš srdačna, ljubazna i nježna. Jednom riječju, totalno si luda za njim. Izludit ćeš ga. Jedino što nećeš učiniti, Bog te blagoslovio, bit će to da s njim pođeš u krevet. Održat ćemo mu lekciju koja će ga stajati pet tisuća dolara.

Kat se sjeti svog očuha. Ovako će mu se na neki način osvetiti. - Sviđa mi se ta zamisao - reče Kat.

- Hoćeš reći da pristaješ? - upita je Honey.

- Tako je.

Kat nije imala pojma da si je tim riječima potpisala smrtnu presudu.

16.

Curtis nikako nije uspijevaao prestati misliti na Paige Taylor. Nazvao je tajnicu Bena Wallacea. - Dobar dan. Ovdje Jason Curtis. Trebao bih broj telefona u stanu doktorice Paige Taylor.

- Svakako, gospodine Curtis. Samo trenutak. - Dala mu je broj.

Na telefon se javila Honey. - Doktorica Taft.

- Ovdje Jason Curtis. Je li doktorica Taylor kod kuće?

- Ne, nema je. Danas je dežurna u bolnici.

- A, tako. Šteta.

Honey je u njegovu glasu jasno čula razočaranost. - Ako je riječ o nečemu hitnome, mogu...

- Ne, ne, nije.

- Mogu joj zapisati poruku i reći joj da vas nazove.

- Bio bih vam zahvalan. - Jason joj izdiktira svoj telefonski broj.

- Prenijet ću joj poruku.

- Hvala.

- Zvao te Jason Curtis - reče Honey kad se Paige vratila u stan. - Zvučao je nekako simpatično. Ovo je njegov broj.

- Spali ga.

- Nećeš ga nazvati?

- Ne. Ni slučajno.

- Još uvijek se ne možeš osloboditi Alfreda, ha?

- Apsolutno nisi u pravu.

I to je bilo sve što je Honey od nje uspjela izvući.

Jason je ponovno nazvao za dva dana.

Ovoga puta javila se Paige. - Doktorica Taylor.

- Hej! Zdravo! - reče Jason. - Ovdje doktor Curtis.

- Doktor...?

- Možda me se ne sjećate - reče Jason veselo. - Neki sam dan bio s vama u viziti i pozvao sam vas na večeru. Rekli ste mi...

- Rekla sam vam da sam zauzeta. I još uvijek sam vrlo zauzeta. - Ona zalupi slušalicu.

- Što je to bilo? - upita je Honey.

- Ništa.

U šest sati sljedećeg jutra, kad su se specijalizanti okupljali oko Paige za jutarnju vizitu, pojavio se i Jason Curtis. Na sebi je imao bijeli ogrtač.

- Nadam se da ne kasnim - reče on veselo. - Morao sam nabaviti bijelu kutu. Znam kako se jako naljutite kad je nemam.

Paige duboko udahne, pokušavajući obuzdati srdžbu. - Uđite ovamo - reče ona i povede Jasona u praznu liječničku garderobu. - Što vi ovdje radite?

- Da vam pravo kažem, zabrinut sam za par pacijenata koje smo neki dan obišli - reče on ozbiljnim tonom. - Došao sam vidjeti je li im svima dobro.

Ovaj ju je čovjek izluđivao.

- Zašto negdje nešto ne gradite?

Jason je pogleda i tiho reče: - Pokušavam. - On izvadi pregršt raznih ulaznica. - Čujte, ne znam što volite, i zato imam karte za večerašnju utakmicu Giantsa, kazalište, operu i koncert. Odaberite. Karte se ne mogu vratiti.

Ovaj me čovjek dovodi u očaj. - Vi se uvijek ovako razbacujete novcem?

- Samo kad sam zaljubljen - reče Jason.

- Čekajte malo...

On joj pruži ulaznice. - Odaberite.

Paige ispruži ruku i uzme sve ulaznice. - Hvala vam -reče ona umiljatim glasom. - Dat ću ih svojim ambulantskim pacijentima. Najveći dio njih nema priliku ići u kazalište ili operu.

On se nasmiješi. - Odlično! Nadam se da će uživati. Hoćete li večerati sa mnom?

- Neću.

- Svejedno morate nešto jesti. Ne biste li se predomislili?

Paige na trenutak osjeti grižnju savjesti zbog ulaznica.

- Bojim se da ne bih bila osobito dobro društvo. Sinoć sam bila dežurna i...

- Vratit ćemo se vrlo rano. Časna izviđačka... Ona uzdahne. - U redu, ali...

- Super! Kamo da dođem po vas?

- Ovdje završavam u sedam.

- U tom slučaju, dolazim po vas ovamo. - On zijevne.

- A sada idem kući i vraćam se u krevet. Kakvo bezbožno vrijeme za ustajanje. Zbog čega to radite?

Paige ga je promatrala kako odlazi. Pritom nije mogla suspregnuti osmijeh.

Kad je u sedam navečer Jason Curtis došao u bolnicu, dežurna mu je sestra rekla: - Mislim da ćete doktoricu Taylor pronaći u prostoriji za dežuranje.

- Hvala. - Jason se uputi prema kraju hodnika. Vrata na kojima je pisalo »DEŽURNI LIJEČNIK« bila su zatvorena. On pokuca. Nitko nije odgovarao. On ponovno pokuca, a zatim otvori vrata i zaviri u prostoriju. Paige je ležala na krevetu, u dubokom snu. Prišavši joj, ostao je još dugo tako stajati i promatrati je. Oženit ću se vama, gospođice, razmišljao je. Na vršcima prstiju iskrao se iz sobe i za sobom zatvorio vrata.

Sljedećeg jutra Jason je bio na nekom sastanku kad mu je tajnica donijela mali buket cvijeća. Na kartici je pisalo: Žao mi je. RIP. Jason se nasmijao. Potom ju je nazvao. -Zove vas osoba s kojom ste jučer izašli.

- Doista mi je žao zbog onoga sinoć - reče Paige. - Uistinu mi je neugodno.

- Nema potrebe. Imam jedno pitanje.

- Da?

- »RIP« treba značiti »počivala u miru« ili »neizlječiva spavalica« ?

Paige se nasmije. - Sami odaberite odgovor.

- Ja za danas biram večeru. Možemo li pokušati još jednom?
Oklijevala je. Ne želim ulaziti u vezu. Još uvijek se ne možeš osloboditi Alfreda, ha?

- Halo. Jeste li još tu?

- Jesam. - Jedna mi večer nikako ne može nauditi, zaključiti Paige. - Da. Možemo večerati.

- Odlično.

Dok se Paige te večeri spremala za izlazak, Kat joj reče: - Izgleda da ovo nije bilo kakav izlazak. O kome je riječ?

- Tip je doktor-arhitekt - reče Paige.

- Molim?!?

Paige joj ispriča cijelu priču.

- Zvuči vrlo zabavno. Zanima te?

- Zapravo ne.

Večer se pokazala ugodnom. Paige je uvidjela da je s Jasonom lako komunicirati. Razgovarali su i o svemu i ni o čemu. Činilo se da vrijeme leti.

- Pričaj mi o sebi - reče Jason. - Gdje si odrasla?

- Nećeš mi vjerovati.

- Obećajem da hoću.

- Dobro. U Kongu, Indiji, Burmi, Nigeriji, Keniji...

- Ne vjerujem ti.

- Istina je. Otac mi je radio za WHO.

- Molim?!? Predajem se. Hoće li ovo biti nekakva repriza Abbotta i Costella?

- Radio je za Svjetsku zdravstvenu organizaciju. Bio je liječnik.

Djetinjstvo sam provela tako što sam s njime proputovala većinu zemalja Trećeg svijeta.

- To ti je zasigurno bilo teško.

- Bilo je uzbudljivo. Najteže od svega bilo je to što nigdje nismo bili dovoljno dugo da bih stekla prijatelje. - Nije nam potreban nitko drugi, Paige.

Uvijek ćemo imati jedno drugo... Ovo je moja supruga, Karen. Ona žurno odbaci to sjećanje. - Naučila sam puno neobičnih jezika i egzotičnih običaja.

- Na primjer?

- Pa, na primjer, ovako... - Nekoliko je trenutaka razmišljala. - U Indiji vjeruju u život nakon smrti i u to da ti sljedeći život ovisi o tome kako se ponašaš u sadašnjemu.

Ako nisi dobar, vratit ćeš se u obliku životinje. Sjećam se da smo u jednom selu imali nekog psa i da sam se često pitala tko je to nekada bio i što je tako skrivio.

Jason reče: - Vjerojatno se našao na pogrešnom tragu.

Paige se nasmiješi. - Tu je onda bio i gherao.

- Gherao?

- To je jedan vrlo jak oblik kažnjavanja. Pritom svjetina okruži određenog čovjeka. - Ona ušuti.

- I?

- To je sve.

- To je sve?

- Ništa ne govore i ništa ne rade. Ali, on se ne može pomaknuti i ne može pobjeći. Tako je zarobljen sve dok ne popusti njihovim željama. Sve zajedno može potrajati satima i satima. On ostaje unutar kruga, ali ljudi oko njega mijenjaju se u smjenama. Jednom sam vidjela kako neki muškarac pokušava pobjeći.

Nasmrt su ga pretukli.

Sjetivši se tog događaja, Paige zadrhti. Ljudi koji su inače bili uljudni i srdačni, tada su se pretvorili u mahnitu rulju koja je divlje urlala. – Maknimo se odavde - viknuo joj je tada Alfred. Uzevši je za ruku, poveo ju je u neku mirnu uličicu.

- To je užasno - reče Jason.

- Već sutradan otac nas je preselio.

- Volio bih da sam poznao tvog oca.

- Bio je izvanredan liječnik. Postigao bi golem uspjeh u Park aveniji, ali novac ga nije zanimao. Želio je samo pomagati ljudima. - Poput Alfreda, pomisli ona.

- Što mu se dogodilo?

- Poginuo je u nekakvom plemenskome ratu.

- Žao mi je.

- Silno je volio svoj posao. U početku su mu se domoroci opirali. Bili su vrlo praznovjermi. U udaljenim indijskim selima, svatko ima svoj jatak, horoskop koji izrađuje seoski astrolog, i prema kojem osoba onda živi. - Ona se nasmiješi. - Obožavala sam kad su mi izrađivali horoskope.

- I jesu li ti rekli da ćeš se udati za zgodnog mladog arhitekta?

Paige ga pogleda i odlučno reče: - Nisu. - Razgovor je već odviše skrenuo u intimne vode. - Ti si arhitekt, pa će ti se ovo dopasti. Odrasla sam u kolibama od pletera, sa zemljanim podovima i slamnatim krovovima u kojima su gnijezda voljeli praviti miševi i šišmiši. Živjela sam u tukulima s krovovima od trave i bez prozora. Sanjala sam o tome da ću jednoga dana živjeti u udobnoj katnici s trijemom, travnjakom i bijelom drvenom ogradom i... - Paige zašuti. -

Oprosti. Nisam sč namjeravala ovako raspričati, ali ti si me pitao...

- I drago mi je što sam te pitao - reče Jason. Paige pogleda na ručni sat. - Nisam imala pojma da je već tako kasno.

- Možemo li ovo ikako ponoviti?

Ne želim ga zavaravati, razmišljala je Paige. Od ovoga neće biti ništa. Tada se sjetila nečeg što joj je jednom rekla Kat. Slijepo se držiš običnog duha. Pusti ga. Ona pogleda Jasona i reče: - Možemo.

Rano sljedećeg jutra stigao je dostavljač s paketom. Paige mu otvori vrata.

- Imam nešto za doktora Taylora.

- Ja sam doktorica Taylor.

Dostavljač je iznenađeno pogleda. - Vi ste doktorica?

- Da - reče Paige strpljivo. - Ja sam doktorica. To vam smeta?

On slegne ramenima. - Ne, gospođo. Nimalo. Hoćete li mi se, molim vas, ovdje potpisati?

Pošiljka je bila iznenađujuće teška. Probudene znatiželje, Paige odnese zamotak na stol u dnevnoj sobi i odmota ga.

Bila je to maketa prelijepe bijele katnice s trijemom. Ispred kuće nalazili su se maleni travnjak i vrt, okruženi bijelom drvenom ogradom. Zasigurno ju je izrađivao cijelu noć. Uz maketu nalazio se i listić papira na kojem je pisalo:

Moja []

Naša []

Molim, označiti jedan od ponuđenih odgovora.

Sjedila je za stolom i dugo je promatrala. Kuća je u redu, ali nudi je pogrešan muškarac.

Što je to sa mnom, upita se Paige. Inteligentan je, privlačan i šarmantan. Ali znala je o čemu je riječ. On nije Alfred.

U tom trenutku oglasio se telefon. Zvao je Jason. - Jesi li dobila svoju kuću? - upita je on.

- Prelijepa je! - reče Paige. - Puno ti hvala.

- Volio bih ti izgraditi takvu pravu kuću. Jesi li označila odgovor?

- Nisam.

- Ja sam strpljiv čovjek. Jesi li večeras slobodna?

- Jesam, ali moram te unaprijed upozoriti, cijeli dan imam operacije i navečer ću biti posve iscrpljena.

- Nećemo se dugo zadržati. Usput, večerat ćemo kod mojih roditelja.

Paige je nekoliko trenutaka oklijevala. - Da?

- Ispričao sam im sve o tebi.

- U redu - reče Paige. Stvar se odvija odviše brzo. Zbog toga je bila nervozna.

Spustivši slušalicu, Paige pomisli: To doista ne bih trebala činiti. Navečer ću biti preumorna za bilo što osim spavanja. Osjećala je poriv da nazove Jasona i otkaže dogovor. Sada je za to prekasno. Nećemo se dugo zadržati.

Dok se Paige te večeri odijevala, Kat joj reče: - Izgledaš iscrpljeno.

- I jesam, iscrpljena sam.

- Zašto onda izlaziš? Trebala bi poći na spavanje. Ili je spavanje možda nepotrebno?

- Nije. Ali, večeras ne mogu...

- Ponovno Jason?

- Da. Upoznat ću se s njegovim roditeljima.

- Ah. - Kat stane odmahivati glavom.

- Uopće nije tako kako ti se čini - reče Paige. Uistinu nije.

Jasonovi roditelji živjeli su u dražesnoj staroj kući u području Pacific Heightsa. Jasonov otac bio je muškarac sedamdesetih godina i aristokratska izgleda.

Jasenova majka bila je srdačna, praktična žena. Njihovo držanje omogućilo je Paige da se kod njih od prvoga trena osjeća kao kod kuće.

- Jason nam je o vama tako puno pričao - rekla joj je gospoda Curtis. - Nije nam rekao koliko ste lijepi.

- Hvala.

Ušli su u knjižnicu, prepunu minijaturnih maketa zgrada koje su projektirali Jason i njegov otac.

- Mislim da smo mi, Jason, njegov pradjed i ja, autori velikog dijela izgleda San Francisca - reče Jasonov otac. - Moj je sin pravi genij.

- To ja stalno govorim Paige - reče Jason.

Paige se nasmije. - To vam vjerujem. - Kapci su joj postajali sve teži i morala je ulagati velik napor da bi ostala budna.

Jason ju je zabrinuto promatrao. - Pođimo večerati -predloži on.

Ušli su u veliku blagovaonicu, obloženu orahovim drvom, prepunu privlačnih antikviteta i portreta na zidovima. Dvorkinja je počela posluživati večeru.

Jasonov otac reče: - Ona slika prikazuje Jasenova pradjeda. Sva zdanja koja je on projektirao razorena su u potresu 1906. godine. To je velika šteta.

Bile su to zgrade od neprocjenjive vrijednosti. Poslije večere mogu vam pokazati neke fotografije, ako...

Paigeina glava pala je na stol. Čvrsto je spavala.

- Sva sreća da nismo poslužili juhu - reče Jasenova majka.

Ken Mallory našao se suočen s velikim problemom. Kako se glas o okladi proširio cijelom bolnicom, tako se ulog ubrzo povećao na deset tisuća dolara. Mallory je bio toliko uvjeren u uspjeh da je ulog znatno premašio ono što si je on mogao priuštiti u slučaju da izgubi i mora isplatiti novac... Ne uspijem li, naći ću se u vraški velikoj nevolji. Ali uspijet ću. Vrijeme je da se majstor baci na posao.

Kat je bila u kantini i ručala s Paige i Honey, kad je njihovu stolu prišao Mallory.

- Imate li nešto protiv toga da vam se pridružim, doktorice?

Ne dame, ne cure. Doktorice. Tako to radi obziran tip, pomisli Kat cinično. - Nimalo. Sjedni - reče Kat.

Paige i Honey se pogledaju.

- No, dobro... Moram poći - reče Paige.

- I ja. Vidimo se kasnije.

Mallory je promatrao Paige i Honey kako odlaze.

- Puno posla danas? - upita Mallory. Pitanje je zvučalo kao da ga je to istinski zanimalo.

- A kada nema puno posla? - Kat mu uputi topao osmijeh prepun obećanja.

Mallory je unaprijed pomno isplanirao taktiku. Dat ću joj do znanja da me zanima kao osoba, a ne samo kao žena.

Žene mrze kada ih se tretira kao seksualne objekte. Razgovarat ću s njom o stručnim stvarima. Ići ću polako i opušteno. Imam cijeli mjesec da je pridobijem u krevet.

- Jesi li čula rezultate autopsije na gospođi Tumbali? - započne Mallory.
- Ženi su u želucu pronašli bočicu Coca-Cole! Možeš li uopće zamisliti kako...?

Kat se preko stola nagne prema njemu. - Imaš li što u planu u subotu navečer, Ken?

Mallory je bio posve nepripremljen za takvo pitanje. - Što?!?

- Mislila sam da bi me možda volio izvesti na večeru., Zatekao se kako se gotovo crveni. Bože moj, pomisli. Što ti znači loviti ribe u bazenu! Nije ovo nikakva lezbijka. Dečki su to govorili samo zato što joj nisu mogli ući u gaćice. E, pa, ja ću to učiniti. Ona to zapravo sama traži! Pokušavao se prisjetiti s kime se za subotu dogovorio za izlazak. Sally, ona mala bolničarka u operaciji. Ona može pričekati.

- Ništa važno - reče Mallory. - Vrlo bih te rado izveo na večeru.

Kat položi dlan na njegove ruke. - Odlično - reče ona nježnim glasom. - Istinski se radujem tome.

On se nasmiješi. - Ja također. - Nemaš pojma koliko ću se radovati, mala. Bit će to radost vrijedna deset tisuća dolara!

Tog poslijepodneva Kat je podnijela izvještaj Paige i Honey.

- Usta su mu se objesila do poda! - smijala se Kat. - Trebale ste mu vidjeti lice! Izgledao ja kao mačka koja je progutala kanarinca.

Paige reče: - Zapamti, ti si mačka, on je kanarinac.

- Što ćete raditi u subotu navečer? - upita Honey.

- Ima li tko kakav prijedlog?

- Imam ja - odgovori Paige. - Evo mog plana...

U subotu navečer Kat i Ken Mallory večerali su u restoranu Emilio's na obali zaljeva. Ona se za njega odjenula s puno pažnje, u bijelu pamučnu haljinu koja joj je posve otkrivala ramena.

- Izgledaš fantastično - rekao joj je Mallory. Dobro je pazio da mu ton bude upravo onakav kakav je bio potreban. Pun divljenja, ali nezahtjevan. Ispunjen očaranošću, ali bez ikakvih konotacija. Mallory je odlučio da će pokazati svoju najšarmantniju sliku, ali za tim nije bilo potrebe. Ubrzo je postalo očito da je Kat nakanila šarmirati njega.

Dok su pili prvo piće Kat reče: - Svi govore o tome kako si čudesan liječnik, Ken.

- Pa... - reče Mallory skromno - studirao sam na odličnom fakultetu i silno mi je stalo do mojih pacijenata. Izuzetno su mi važni. - Glas mu je bio prepun iskrenosti.

Kat mu dlanovima prekrije ruke. - U to sam sigurna. Odakle si? Željela bih doznati sve o tebi. O pravome tebi.

Isuse!, pomisli Mallory. Takve izjave koristim ja. Nikako nije mogao prestat misliti na to koliko će ovo biti lagano. Bio je pravi stručnjak kada su u pitanju bile žene. Njegov je radar raspoznavao sve signale koje bi one emitirale. One su znale reći da pogledom, osmijehom, tonom. Signali koje je emitirala

Kat bili su toliko jaki su na njegovu radaru izazivali zagušenost.

Nagnula se još bliže prema njemu, a glas joj je bio promukao. - Želim doznati sve.

Za večerom je pričao o sebi i svaki put kad bi pokušao promijeniti temu i započeti razgovor o Kat, ona bi rekla: - Ne, ne. Hoću doznati još više. Tvoj je život toliko čudesan!

Luda je za mnom, zaključí Mallory. Bilo mu je žao što nije preuzeo još više oklada. Možda je dobijem čak i večeras, pomisli on. U to je postao siguran kad ga je Kat, dok su pili kavu, upitala: - Želiš li poći u moj stan na još jedno piće prije spavanja?

Pun pogodak! Nježno joj milujući ruku, on tiho reče: - To bi bilo divno. - Svi su oni dečki bili ludi, zaključí Mallory. Ovo je najuspaljenija mačka koju sam ikada vidio. Imao je osjećaj da će ga za nekoliko trenutaka silovati.

Trideset minuta kasnije ulazili su u njezin stan.

- Lijepo - reče Mallory razgledavajući ga. - Vrlo lijepo. Živiš sama?

- Ne. Živim s doktoricom Taylor i doktoricom Taft.

- Oh. - U njegovu glasu jasno je čula prizvuk žaljenja. Kat mu uputi čaroban osmijeh. - Ali još ih dugo neće biti kod kuće.

Mallory se nasmiješi. - Odlično.

- Jesi li za piće?

- Bilo bi to divno. - Promatrao je Kat kako prilazi ormariću s bocama i priprema dva pića. Ima fantastičnu guzu, pomisli Mallory. I tako je prokletu zgodna, a ja za to da je povalim dobivam deset dišuća dolara. On se glasno nasmije.

Kat se okrene. - Što je to tako smiješno?

- Ništa. Samo sam razmišljao o tome koliko sam sretan što sam ovdje s tobom nasamo.

- Ako je netko sretan, onda sam to ja - reče Kat srdačnim tonom i pruži mu piće.

Mallory podigne čašu i zausti: - Pijmo za...

Kat ga preduhitri. - Za nas! - reče ona.

On kimne. - U to ime...

U trenutku kad je otvorio usta da bi rekao: - Kako bi bilo da uključimo neku glazbu? - Kat reče: - Jesi li za malo glazbe?

- Čitaš mi misli.

Kat uključi staru, klasičnu stvar Colea Portera. Potom neprimjetno pogleda na ručni sat i upita ga: - Voliš li plesati?

Mallory joj se primakne. - Ovisi o tome s kime plešem. S tobom bih volio plesati.

Kat mu uđe u zagrljaj i oni počnu plesati uz polaganu snenu glazbu. Osjećao je snažan pritisak njezina tijela i svoju sve veću uzbuđenost. Privukao ju je još bliže, a Kat mu je uzvratila osmijehom.

Sada je pravi trenutak za povlačenje obarača.

- Predivna si, znaš - reče Mallory prigušenim glasom. - Želim te još otkako sam te prvi put vidio.

Kat ga pogleda u oči. - Ja isto to osjećam prema tebi, Ken. - Približivši joj svoje usnice, on je poljubi toplo i strastveno.

- Pođimo u spavaću sobu - reče Mallory. Odjednom mu se počelo žuriti.

- O, da!

On je uzme za ruku, a ona ga povede prema svojoj sobi. U tom trenutku otvorila su se ulazna vrata i u stan su ušle Paige i Honey.

- Bok! - reče Paige još na vratima. Potom iznenađeno pogleda Kena Malloryja. - Oh, doktore Mallory! Nisam očekivala da ću vas vidjeti ovdje, kod nas.

- Pa, ovaj... ja...

- Bili smo na večeri - reče Kat.

Mallory je kipio od mračnoga bijesa. Svim se silama borio da ga obuzda. On se obrati Kat. - Trebao bih poći. Kasno je, a sutra me čeka puno važnih stvari.

- Oh, tako mi je žao što odlaziš - reče Kat. U njezinim očima zrcalila su se sva obećanja ovoga svijeta. Mallory reče: - Može sutra navečer?

- Bilo bi to divno...

- Super!

- ...ali ne mogu.

- Ah. Može, onda, petak?

Kat se namršti. - O, Bože. Bojim se da ne mogu ni u petak.

Malloryja je obuzimao očaj. - Subota? Kat se nasmiješi. - Subota će biti izvediva. On s olakšanjem kimne. - Odlično, znači subota. Potom se okrene Paige i Honey. - Laku noć.

- Laku noć.

Kat isprati Malloryja do vrata. - Lijepo sanjaj - reče mu ona nježno. - Ja ću sanjati tebe.

Mallory joj stisne ruku. - Vjerujem u ostvarivanje snova. Nadoknadit ćemo ovo u subotu navečer.

- Jedva čekam.

Te je noći Kat ležala u krevetu i razmišljala o Malloryju. Mrzjela ga je. Ali, na svoje iznenađenje, uživala je u večeri provedenoj s njim. Bila je sigurna da je Mallory također uživao, unatoč činjenici da je igrao igru. Da je sve to barem stvarno, pomisli Kat, a ne samo igra. Nije imala pojma o koliko je opasnoj igri riječ.

17.

Možda je stvar u vremenu, pomisli Paige umorno. Vani je bilo hladno i turobno, sa sivom, vjetrom nošenom, kišom koja je u duše unosila potištenost. Dan joj je započeo u šest ujutro i sastojao se od bezbrojnih problema. Činilo se da je bolnica prepuna nemogućih pacijenata i da se svi žale odjednom i bez prestanka. Bolničarke su bile mrzovoljne i nepažljive. Vadile su krv pogrešnim pacijentima, gubile hitno potrebne rendgenske snimke i otresale se na pacijente.

Osim toga, zbog epidemije gripe došlo je i do manjka osoblja. Bio je to jednostavno takav dan.

Jedina svijetla točka bio je telefonski poziv Jasona Curtisa.

- Bok! - rekao joj je on vedrim glasom. - Samo sam htio provjeriti kako su svi naši pacijenti.

- Preživljavaju.

- Ima li kakve šanse da zajedno ručamo?

Paige se nasmije. - Što je to ručak? Budem li imala sreće, danas popodne moći ću ugrabiti kakav ustajali sendvič. Ovdje je poprilična ludnica.

- U redu. Neću te zadržavati. Mogu li te ponovno nazvati?

- Može. - Time mi neće naškoditi.

- Bok.

Paige je bez trenutka predaha radila sve do ponoći, a kad je konačno dobila zamjenu, bila je odveć umorna da bi se uopće mogla pomaknuti. Nekoliko je trenutaka razmišljala o tome da ostane u bolnici i prespava na krevetu u prostoriji za dežuranje, ali pomisao na topao, udoban krevet kod kuće bila je odviše primamljiva.

Preodjenuvši se, ona odtetura prema dizalu.

Tada joj pride dr. Peterson. - Mili Bože! - reče on. - Gdje je ta mačka koja te toliko izgrebla?

Paige se umorno nasmiješi. - Izgledam tako loše?

- Još gore. - Peterson se nasmiješi. - Sada ideš kući? Paige kimne.

- Imaš sreće. Ja tek počinjem.

U tom trenutku stiglo je dizalo. Paige je stajala pored vrata i napola spavala.

Peterson brižnim glasom reče: - Paige? Ona se trgne i posve razbudi. - Da?

- Hoćeš li moći voziti do kuće?

- Naravno - promrmlja Paige. - A kad se dokopam kuće, spavat ću bez prekida dvadeset i četiri sata.

Izašla je na parkiralište i ušla u auto. Sjedila je u njemu posve iscrpljena, preumorna da okrene ključ i krene. Ne smijem ovdje zaspati. Spavat ću kod kuće.

Paige krene s parkirališta u smjeru stana. Uopće nije bila svjesna koliko joj je vožnja neujednačena sve dok joj neki vozač nije doviknuo: - Hej, miči se s ceste, ti pijana kravo!

Uložila je velik napor da se koncentrira. Ne smijem zaspati... ne smijem zaspati. Uključila je radio i pojačala zvuk. Došavši do svoje zgrade još je dugo sjedila u automobilu, tek potom uspijevajući prikupiti dovoljno snage da pođe gore.

Kat i Honey bile su u krevetima i čvrsto spavale. Paige pogleda na sat koji je stajao pored njezina kreveta. Jedan u noći. Posrćući, ona uđe u sobu i počne se svlačiti, ali i to je za nju bio preveliki napor. Strovalila se u krevet u odjeći i već trenutak kasnije čvrsto je spavala.

Probudilo ju je prodorno zvonjenje telefona za koje joj se učinilo da dopire s nekog udaljenog planeta. Trudila se da nastavi spavati, ali zvonjava je bila poput igala koje su joj prodirale u mozak. Ona omamljeno sjedne i podigne slušalicu. - Mmm... molim?

- Doktorica Taylor?

- Da. - Glas joj je bio tek promuklo mumljanje.

- Dr. Barker traži vas da mu asistirate u Operaciji 4. Odmah.

Paige se nakašlje. - To mora biti neka greška - promrmlja ona. - Upravo sam predala dužnost.

- Operacija 4. On vas čeka. - U tom trenutku veza se prekinula.

Paige je sjedila na rubu kreveta, omamljena, misli posve zamagljenih snom. Ona pogleda na sat na stoliću pored kreveta. Četiri i petnaest. Zašto je dr. Barker zove usred noći? Postojao je samo jedan odgovor na to pitanje. Nešto se dogodilo nekome od njezinih pacijenata.

Paige odtetura u kupaonicu i umije se hladnom vodom. Pogledavši u zrcalo, pomisli: Bože! Izgledam poput mame. Ne. Mama nikada nije izgledala ovako loše.

Deset minuta kasnije, Paige se već vraćala u bolnicu. Još je uvijek napola spavala kad je ušla u dizalo i krenula na treći kat u operacijsku dvoranu broj četiri. Ušla je u garderobu, preodjenula se, potom četkom oprala ruke i ušla u dvoranu.

U dvorani su bile tri sestre i specijalizant koji je asistirao dr. Barkeru.

U trenutku kad je Paige ušla, on podigne pogled i izdere se: - Za ime Božje, pa vi ste u bolničkoj kuti! Zar vam nitko nije rekao da u operacijskoj dvorani trebate nositi sterilno odijelo?

Paige je ostala stajati na mjestu, preneražena, odjednom posve budna i užarena pogleda. - Slušajte vi sada mene - reče ona razjareno. - Ja sam predala dužnost i trebala bih se odmarati. Došla sam kako bih vama učinila uslugu. I nemojte...

- Ne prepirite se sa mnom - reče dr. Barker otresito.

- Dodite ovamo i držite ovaj retraktor.

Paige priđe operacijskome stolu i spusti pogled. Na stolu nije bio nitko od njezinih pacijenata. Bila je to neka njoj posve nepoznata osoba. Barker nije imao nikakva razloga da me pozove. On me samo pokušava prisiliti da odem iz

ove bolnice. E, pa, prokleta bila ako popustim! Ona mu uputi pogled prepun mržnje, uzme retraktor i baci se na posao.

Cilj operacije bio je hitno premostiti koronarnu arteriju. Razrez kože na sredini prsnog koša već je bio načinjen do prsne kosti, koja je potom prerezana električnom pilom. Srce i glavne krvne žile postali su vidljivi.

Paige uvuče metalni retraktor između razrezanih dijelova prsne kosti i pritiskom razdvoji rubove. Promatrala je dr. Barkera kako vješto otvara perikardijalnu vrećicu i prikazuje srce.

On pokaže na koronarne arterije. - Problem je ovdje - reče Barker. - Tu ćemo malo graditi mostove.

Već ranije bio je izvadio dugačak komad vene iz pacijentove noge. Dio nje sada je spojio s glavnom arterijom koja izlazi iz srca. Drugi dio spojio je na jednu od koronarnih arterija, iznad začepljenog dijela, čime je krv uputio kroz usađenu venu, zaobilazeći začepljenje.

Paige je promatrala majstora na djelu. Samo kad ne bi bio takav gad!

Operacija je potrajala tri sata. Kad je završila, Paige je samo napola bila pri svijesti. Kad je rez zatvoren, dr. Barker se obratio osoblju i rekao: -

Želio bih se zahvaliti svima vama. - Pritom nije gledao Paige.

Paige bez riječi odtetura iz dvorane i ode u ured Benjamina Wallacea.

Wallace je upravo dolazio na posao. - Izgledaš užasno iscrpljeno - reče on. - Trebala bi se malo odmoriti.

Paige duboko udahne kako bi obuzdala bijes. - Želim premještaj u neku drugu kiruršku ekipu.

Wallace ju je nekoliko trenutaka promatrao bez riječi.

- Dodijeljena si doktoru Barkeru, zar ne?

- Da.

- U čemu je problem?

- Pitajte njega. Mrzi me. Bit će presretan da me se riješi. Idem bilo kome drugome. Bilo kome.

- Razgovarat ću s njim - reče Wallace.

- Hvala.

Paige se okrene i izađe iz ureda. Bilo bi im najbolje da me udalje od Barkera. Vidim li ga još samo jednom, ubit ću ga.

Vrativši se kući, Paige je spavala dvanaest sati. Probudila se s osjećajem da se dogodilo nešto čudesno, a onda se sjetila. Više se neću morati vidjeti sa Zvijeri! Do bolnice se vozila veselo zviždeći.

Dok je hodala predvorjem, prišao joj je jedan bolničar. - Doktorice Taylor...

- Da?

- Doktor Wallace želio bi da dodete u njegov ured.

- Hvala - reče Paige. Pitala se tko će joj biti novi stariji kirurg. Svatko će biti bolji od dosadašnjeg, pomisli ulazeći u ured Benjamina Wallacea.

- No, da, danas izgledaš puno bolje, Paige.

- Hvala. I osjećam se puno bolje. - To je bilo točno. Osjećala se odlično, bila je ispunjena neizmjernim osjećajem olakšanja.

- Razgovarao sam s doktorom Barkerom. Paige se nasmiješi. - Hvala. Uistinu sam vam vrlo zahvalna na tome.

- Ne želi te pustiti.

Paigeino se lice smrkne. - Molim?!?

- Kaže da si raspoređena u njegovu ekipu i da ćeš u njoj i ostati.

Nije mogla vjerovati vlastitim ušima. - Ali zašto? - znala je zašto. Tom je sadističkome gadu bio potreban žrtveni jarac, netko koga će ponižavati. – Ja to neću trpjeti.

Dr. Wallace tužnim tonom reče: - Na žalost, bojim se da nemaš izbora. Osim ako želiš otići iz bolnice. Hoćeš li razmisliti o tome?

Paige o tome nije trebala razmišljati. - Neću. - Neće dopustiti Barkeru da je natjera na odlazak. To je bila njegova namjera. - Neću - ponovi ona polako.

- Ostajem.

- Odlično. To je, znači, sređeno.

To nije ni izbliza sređeno, pomisli Paige. Već ću pronaći neki način na koji ću mu se odužiti.

U liječničkoj garderobi Ken Mallory pripremao se za vizitu. Tada su u prostoriju ušli dr. Grundy i još trojica liječnika.

- Evo našeg čovjeka! - reče Grundy. - Kako ide, Ken?

- Dobro - reče Mallory.

Grundy se obrati ostalim liječnicima. - Ne izgleda baš kao da je maloprije ševio, zar ne? - On se ponovno obrati Malloryju. - Nadam se da imaš spreman naš novac. Planiram uplatiti prvu ratu za jedan zgodan autić.

Uto mu se pridruži drugi liječnik. - Ja kupujem kompletnu novu garderobu.

Mallory stane sažalno odmahivati glavom. - Na vašem mjestu ne bih računao na to, naivci. Pripremite se da mi isplatite dug!

Grundy ga je pomno proučavao. - Što time želiš reći?

- Ako je ona lezbijka, onda sam ja eunuh. To je najuspaljenija mačka koju sam ikada vidio. Neku sam je večer praktički morao držati dalje od sebe!

Grundy i prijatelji zabrinuto su se pogledavali.

- Ali 'nisi je odveo u krevet?

- Jedini razlog zbog kojeg to nisam učinio, prijatelji moji, jest taj što su nas prekinuli upravo kad smo pošli u spavaću sobu. Nalazim se s njom u subotu navečer i sve će biti gotovo osim vrištanja. - Mallory je završio s odijevanjem. - A sada, gospodo, oprostite...

Sat vremena kasnije Grundy je zaustavio Kat na hodniku.

- Već te duže tražim - reče on. Doimao se ljutilo.

- Nešto nije u redu?

- Onaj gad Mallory... Toliko je siguran u sebe da svima priča kako će te najkasnije u subotu navečer imati u krevetu.

- Bez brige - reče Kat mračnim glasom. - Izgubit će.

Kad je u subotu navečer Ken Mallory došao po nju, Kat je na sebi imala haljinu s dubokim izrezom koja je izrazito naglašavala njezino senzualno tijelo.

- Izgledaš fantastično - reče on zadivljeno.

Ona ga zagrla. - Želim izgledati dobro za tebe. - Pripijala mu se uz tijelo. Bože, ona to istinski želi! Kad je progovorio, glas mu je bio prigušen. - Čuj, nečeg sam se sjetio, Kat. Prije nego što pođemo na večeru, ne bismo li svratili u spavaću sobu i...

Milovala mu je lice. - O, dragi, kad bismo to barem mogli... Paige je kod kuće. - Paige je zapravo bila na poslu, u bolnici.

- Oh...

- Ali, nakon večere... - njezin je prijedlog ostao visjeti u zraku.

- Da?

- Mogli bismo otići do tebe.

Mallory je zagrla i poljubi. - To si se odlično sjetila.

Odveo ju je u restoran Iron Horse, gdje su izvrsno večerali. Unatoč vlastitoj prošlosti i osjećajima, Kat se odlično zabavljala. On je bio šarmantan, zabavan i nevjerojatno privlačan. Izgledalo je da iskreno želi doznati sve o njoj. Znala je da joj laska, ali se činilo da su komplimenti koje joj je davao doista iskreni.

Da ne znam kako stvari zapravo stoje...

Mallory je jedva i okusio večeru. Mislio je samo: Za dva sata zaradit ću deset tisuća dolara... Za sat vremena zaradit ću deset tisuća dolara... Za pola sata...

Dovršili su i kavu.

- Jesi li spremna - upita je Mallory. Kat mu dlanom pokrije ruku. - Nemaš pojma koliko sam spremna, dušo. Pođimo.

Taksijem su došli do Malloryjeva stana. - Posve sam lud za tobom - šaputao je Mallory. - U životu nisam upoznao nikog poput tebe. Istodobno je čula i Grundyjev glas: Toliko je siguran u sebe da svima priča kako će te najkasnije u subotu navečer imati u krevetu.

Kad su došli do njegove zgrade, Mallory je platio taksi i poveo Kat u dizalo. Kat se činilo da se do njegova stana voze pravu vječnost. Otvorivši vrata, on gorljivim glasom reče: - Tu smo.

Kat uđe.

Bio je to običan mali samački stan kojem je očajnički bila potrebna ženska ruka.

- O, stan je predivan - prošapće Kat. Potom se okrene prema Malloryju. - Na prvi se pogled vidi da je tvoj.

Na njegovu licu pojavi se širok osmijeh. - Dopusti mi da ti pokažem našu sobu. Uključit ću glazbu.

Dok je išao prema kasetofonu, Kat pogleda na sat. Prostoriju uto ispuni glas Barbre Streisand.

Mallory je uzme za ruku. - Pođimo, srce.

- Pričekaj malo - reče Kat nježnim glasom. Zbunjeno ju je promatrao. - Zašto? - Samo želim uživati u ovom trenutku s tobom. Znaš, prije nego što...

- Zašto ne bismo uživali u spavaćoj sobi?

- Voljela bih nešto popiti.

- Popiti? - Trudio se da prikrije nestrpljivost. - U redu. Što ti se pije?

- Votka i tonik, molim te.

On se nasmiješi. - Mislim da ćemo to moći srediti. -Pride malenome baru i žurno stane pripremati dva pića.

Kat ponovno pogleda na sat.

Mallory se vrati s čašama i jednu od njih pruži Kat. -Izvoli, srce. - On podigne čašu. - Za zajedništvo.

- Za zajedništvo - reče Kat i otpije gutljaj pića. - O, Bože!

On je preplašeno pogleda. - Što je bilo?

- Pa ovo je votka!

- To si tražila.

- Tražila sam votku? Oprosti. Ne podnosim votku! -Milovala ga je po obrazu. - Mogu li dobiti whisky sa sodom?

- Svakako. - On potisne nestrpljivost i vrati se do ormarića s bocama kako bi pripremio drugo piće. Kat ponovno pogleda na sat. Ken Mallory se vrati. - Izvoli.

- Hvala ti, dušo.

Ona otpije dva gutljaja. Mallory joj uzme čašu i spusti je na stol. Zagrlivši je, on je privuče bliže i ona tada osjeti koliko je uzbuđen.

- A sada - reče Ken nježnim glasom - uđimo u povijest.

- O, da! - reče Kat. - Da! Ona mu dopusti da je povede u spavaću sobu.

Uspio sam! pomisli pobjedonosno Mallory. Uspio sam! Ruše se zidovi jerihonski! On se obrati Kat. - Svući se, srce.

- Ti prvi, dušo. Želim te gledati kako se svlačiš. To me uzbuđuje.

- Da? Dobro, svakako.

Dok ga je Kat promatrala, Mallory se polako svlačio. Najprije je svukao sako, potom košulju i kravatu, zatim cipele i čarape, a nakon toga hlače. Bio je čvrste, sportske građe.

- Ovo te uzbuđuje, srce?

- O, da. A sada svući gaćice.

Mallory polako spusti gaćice na pod. Imao je ogromnu erekciju.

- Ovo je predivno - reče Kat.

- A sada si ti na redu.

- Može.

U tom trenutku oglasio se Katin pager.

Mallory je bio zaprepašten. - Koji je sada vrag...?

- Zovu me - reče Kat. - Mogu li se javiti s tvog telefona?

- Sada?

- Da. Zasigurno je riječ o hitnome slučaju.

- Sada? Ne može to malo pričekati?

- Dušo, znaš kakva su pravila.

- Ali...

Dok ju je Mallory promatrao, Kat je prišla telefonu i okrenula broj. - Doktorica Hunter ovdje. - Nekoliko je trenutaka slušala. - Doista? Svakako. Dolazim odmah.

Mallory je zaprepašteno buljio u nju. - Što se događa?

- Moram se vratiti u bolnicu, anđele moj.

- Sada?

- Da. Pacijent mi umire.
- Zar ne može pričekati dok...?
- Žao mi je. Nastavit ćemo gdje smo stali jedne druge večeri.

Ken Mallory ostao je stajati posve gol. Promatrao je Kat kako izlazi iz njegova stana, a kad je za sobom zatvorila ulazna vrata, on uzme njezinu čašu i svom je snagom baci u zid. Kučka... kučka... kučka...

Kad se Kat vratila u njihov stan, Paige i Honey željno su je iščekivale.

- Kako je bilo? - upita je Paige. - Jesam li nazvala na vrijeme?

Kat se nasmije. - Savršen odabir trenutka.

Tada je počela opisivati što se dogodilo. Kad je došla do dijela u kojem Mallory gol i s erekcijom stoji nasred sobe, smijale su se do suza.

Kat je bila u iskušenju da im ispriča koliko je zapravo uživala u društvu Kena Malloryja, ali zbog toga se osjećala glupo. Na posljetku, s njom se viđao samo zbog toga da bi dobio okladu.

Kao da nekako naslućuje kako se Kat osjeća, Paige reče: - Čuvaj ga se, Kat.

Kat se nasmiješi. - Bez brige. Ali, priznajem, da ne znam za tu okladu... Prava je zmija, ali mora se priznati da je u mazanju očiju odličan.

- Kada se ponovno vidite? - upita je Honey.

- Dat ću mu tjedan dana da se ohladi. Paige ju je pomno promatrala. -

Tko se treba hladiti, on ili ti?

Linettova crna limuzina čekala je Kat ispred bolnice. Ovoga puta Sjena je bio sam. Kat osjeti kako bi radije da je s njime i Nosonja. Nešto na tom čovjeku ispunjavalo ju je užasnim strahom. Nikada se nije osmijehivao i vrlo je rijetko govorio, ali neprestano je imao nekakav prijeteći izgled.

- Upadaj - reče on kad se Kat približila automobilu.

- Čuj - reče Kat srdito - reci lijepo gospodinu Dinettu da me ne može samo tako naručivati. Ja ne radim za njega. Samo zato što sam mu jednom učinila uslugu...

- Upadaj. Možeš mu sve to reći i sama.

Kat je oklijevala. Bilo bi lako jednostavno otići svojim putem i više se ne upletati u to, ali kako bi se to odrazilo na Mikea? Kat uđe u automobil.

Ovoga je puta žrtva bila užasno pretučena lancem. Lou Dinetto bio je s unesrećenim.

Čim ga je pogledala, Kat reče: - Morate ga smjesta otpremiti u bolnicu.

- Kat - reče Dinetto. - Moraš mu ukazati pomoć ovdje.

- Zašto? - upita Kat. Ali, znala je odgovor i to ju je užasavalo.

18.

Bio je to jedan od onih vedrih dana u San Franciscu, kada se u zraku osjeća neka vrst čarolije. Vjetar je preko noći odnio sve kišne oblake i tako je nedjeljno jutro osvanulo svježije i sunčano.

Prema dogovoru, Jason je trebao doći po Paige u njezin stan. Kad je došao, Paige se iznenadila koliko joj je drago što ga vidi.

- Dobro jutro - reče Jason. - Predivno izgledaš.

- Hvala.

- Što ti se danas radi?

Paige reče: - Ovo je tvoj grad. Ti vodi, ja ću te slijediti.

- Pošteno.

- Ako ti to neće jako smetati - reče Paige - samo bih nakratko svratila u bolnicu.

- Mislio sam da danas imaš slobodan dan.

- I imam, ali zabrinuta sam za jednog pacijenta.

- Nema problema. - Jason ju je odvezao u bolnicu.

- Neću se dugo zadržati - obeća mu Paige izlazeći iz automobila.

- Čekam te ovdje.

Paige pođe na drugi kat, u sobu u kojoj se nalazio Jimmy Ford. Još je uvijek bio u komi, priključen na cijeli niz cjevčica kojima je intravenozno primao hranu.

U sobi se nalazila i bolničarka. Kad je Paige ušla, ona podigne pogled. - Dobro jutro, doktorice Taylor.

- Dobro jutro. - Paige priđe krevetu. - Je li bilo ikakvih promjena?

- Na žalost, nije.

Paige opipa Jimmyjev puls i posluša rad srca.

Sada je već prošlo nekoliko tjedana - reče bolničarka.

- Ne izgleda dobro, zar ne?

- Izaći će on iz kome - reče Paige odlučnim glasom. Potom se okrene prema tijelu koje je bez svijesti ležalo na krevetu i znatno glasnije reče: - Čuješ li me? Ozdravit ćeš!

- Od Jimmyja nije dobila nikakvu reakciju. Ona na trenutak sklopi oči i u sebi se pomoli. - Recite im neka me odmah pozovu bude li bilo kakvih promjena.

- Svakako, doktorice.

Neće umrijeti, pomisli Paige. Neću ga pustiti da umre...

Vidjevši Paige kako izlazi iz bolnice, Jason izađe iz automobila. - Sve u redu?

Nije imalo nikakva smisla opterećivati ga svojim problemima. - Sve je u redu - reče Paige.

- Igrajmo se danas pravih turista - reče Jason. - U ovoj državi postoji zakon koji kaže da svi turistički izleti moraju započeti na Fisherman's Wharf.

Paige se nasmiješi. - Ne smijemo prekršiti zakon.

Fisherman's Wharf bio je poput karnevala na velikom otvorenom prostoru. Ulični zabavljači radili su punom parom. Bilo je tu pantomimičara, klaunova, plesača i svirača. Na štandovima su se prodavali rakovi pripremljeni u velikim vrućim kodovima, te juha od školjki sa svježim kruhom od fermentirana tijesta.

- Nigdje drugdje na svijetu ne postoji nešto ovakvo -reče Jason ushićeno.

Paige je bila dirnuta njegovim zanosom. Već je ranije posjetila Fisherman's Wharf, kao i većinu turističkih atrakcija San Francisca, no nije mu željela pokvariti zadovoljstvo.

- Jesi li se kada vozila žičarom? - upita je Jason.

- Nisam. - Od prošlog tjedna.

- To znači da još nisi istinski živjela! Dođi!

Odšetali su se do ulice Powell i ondje ušli u žičaru. Dok su se uspinjali strmim usponom, Jason joj reče: - Ovo je bilo poznato pod nazivom Hallidijeva glupost. On ju je izgradio 1873.

- Sigurno su rekli da se neće održati! Jason se nasmije. - Tako je. Kad sam išao u srednju školu, vikendom sam često radio kao turistički vodič.

- Uvjerena sam da si bio dobar vodič.

- Najbolji. Hoćeš li čuti nešto od mojih fora?

- Voljela bih ih čuti.

Jason počne pričati kroz nos, oponašajući kakva turističkog vodiča. - Dame i gospodo, za vašu informaciju, najstarija ulica u San Franciscu jest avenija Grant, najdulja je ulica Mission - dvanaest kilometara - najšira je avenija Van Ness - trideset i osam metara - a iznenadit ćete se kad čujete da je najuža ulica, DeForest, široka samo metar i pol. Dobro ste čuli, dame i gospodo, metar i pol. Najstrmija ulica koju vam možemo ponuditi jest ulica Filbert, s nagibom od trideset jedan i pol posto. - On pogleda Paige i nasmiješi se. - Čudi me da se još uvijek sjećam svega toga.

Kad su izašli iz žičare, Paige ga pogleda, pa mu se nasmiješi. - Što je sad na redu?

- Idemo u vožnju kočijom.

Deset minuta kasnije već su sjedili u kočiji koja ih je od Fisherman's Wharfa odvezla do trga Ghirardelli, a zatim i do North Beacha. Jason joj je usput pokazivao značajna mjesta, a Paige se čudila samoj sebi koliko u svemu uživa. Nemoj si dopustiti da se zaneseš.

Kasnije su pošli na toranj Coit kako bi s njega razgledali grad. Dok su se spuštali s tornja, Jason je upita: - Jesi li gladna?

Paige je od svježeg zraka bila vrlo gladna. - Jesam.

- Odlično. Odvest ću te u jedan od najboljih kineskih restorana na svijetu... Tommy Toy's

Paige je za to ime bila čula od bolničkog osoblja.

Ručak se pretvorio u pravu gozbu. Započeli su ga jastogom s umakom od chilija, te jako začinjenom juhom od plodova mora. Nakon toga jeli su pileće filete s graškom i orasima, teleće filete sa sečuanskim umakom, te četiri

vrste pržene riže. Za desert imali su breskve sa zaleđenim tučenim vrhnjem. Hrana je bila upravo čudesna.

- Često dolaziš ovamo?

- Što češće mogu.

U Jasonu je bilo nečeg dječackog, što ja Paige silno privlačilo.

- Reci mi - reče Paige - jesi li oduvijek želio biti arhitekt?

- Nisam imao drugog izbora - nasmiješi se Jason. - Prve igračke bili su mi kompleti kockica za gradnju Erector. Uzbudljivo je o nečemu sanjati, a potom gledati kako se taj san pretvara u beton, opeke i kamen, kako se uzdiže prema nebu i kako postaje dijelom grada u kojem živiš.

Izgradit ću ti Taj Mahal. Bez obzira na to koliko će mi vremena za to trebati!

- Ja sam jedan od sretnika, Paige. U životu radim ono što volim. Tko je ono rekao: »Većina ljudi živi u tihome očaju«?

Dobro priliči velikom broju mojih pacijenata, pomisli Paige.

- Ne postoji ništa drugo što bih htio raditi ili neko drugo mjesto na kojem bih želio živjeti. Ovo je fantastičan grad. - Glas mu je bio prepun zanosu.

- U njemu postoji sve što bi si itko mogao poželjeti. Nikad mi ga nije dosta.

Paige ga je nekoliko trenutaka pomno promatrala, uživajući u njegovu zanosu. - Nikada nisi bio oženjen?

Jason slegne ramenima. - Jednom. Oboje smo bili premladi. Jednostavno nije išlo.

- Žao mi je.

- Ne treba ti biti žao. Ona se udala za vrlo bogatog proizvođača mesa.

Jesi li ti bila u braku?

Kad odrastem, i ja ću biti liječnik. Vjenčat ćemo se i zajedno ćemo raditi.

- Ne.

Kasnije su izletničkim brodom pošli na vožnju zaljevom, ispod mostova Golden Gate i Bay. Jason je ponovno počeo govoriti kao turistički vodič: - A ondje, dame i gospodo, nalazi se legendarni Alcatraz, nekadašnji dom nekolicine najzloglasnijih zločinaca na svijetu - Strojnice Kellyja, Ala Caponea i Roberta Strouda, zvanog Ptičar! «Alcatraz» na španjolskome znači pelikan. Otok se izvorno zvao Isla de los Alcatraces, a dobio je ime po pticama koje su ga jedine nastanjivale. Zna li zašto su zatvornici u ovome zatvoru svakodnevno išli na tuširanje u toploj vodi?

- Ne.

- Kako ne bi izdržali u hladnoj zaljevskoj vodi u slučaju pokušaja bijega.

- Je li to istina? - upita Paige.

- Jesam li ti ikada lagao?

Bilo je već kasno poslijepodne kad ju je Jason upitao: - Jesi li kada bila u Noe Valleyju? Paige odmahne glavom. - Nisam.

- Volio bih ti pokazati taj dio grada. Na tom su području nekoć bile same farme i potoci. Sada je sve puno živopisnih viktorijanskih kuća i vrtova.

Kuće su vrlo stare, jer je to gotovo jedino područje koje je ostalo pošteđeno u potresu 1906. godine.

- Zvuči mi divno.

Jason je oklijevao. - Ondje je i moj dom. Bi li htjela vidjeti moju kuću? - Primijetio je njezinu reakciju. - Paige, zaljubljen sam u tebe.

- Jedva se poznajemo. Kako si mogao...?

- Znam to od trenutka kad si mi rekla: »Zar vam nitko nije rekao da u vizitama trebate nositi bijelu kutu?« Tada sam se zaljubio u tebe.

- Jasone...

- Čvrsto vjerujem u ljubav na prvi pogled. Moj je djed vidio baku kako se parkom vozi na biciklu. Pošao je za njom i tri mjeseca kasnije njih su se dvoje vjenčali. Živjeli su zajedno pedeset godina, sve do njegove smrti. Moj je otac ugledao moju majku kako prelazi ulicu i u tom je trenutku znao da će mu ona biti žena. U braku su već četrdeset i pet godina. Vidiš, to nam je nasljedno. Želim se oženiti tobom.

Bio je to trenutak istine.

Paige pogleda Jasona i pomisli: Ovo je prvi muškarac koji me privukao nakon Alfreda. Divan je, pametan i iskren. Ima sve odlike koje žena od muškarca može poželjeti. Što je to sa mnom? Uistinu se slijepo držim nekakvog duha. Ipak, negdje duboko u sebi imala je neodoljiv osjećaj da će joj se Alfred jednog dana vratiti.

Ona pogleda Jasona i u tom trenutku donese odluku. - Jasone...

Upravo tada oglasi se njezin pager. Zazvučao je hitno, zlokobno.

- Paige...

- Moram hitno do nekog telefona. - Dvije minute kasnije već je razgovarala s bolnicom.

Jason ju je gledao kako naglo blijedi.

Vikala je u mikrofon: - Ne! Nikako! Recite im da dolazim odmah. - Ona zalupi slušalicu.

- Što se dogodilo? - upita je Jason.

Ona se okrene prema njemu i on u njezinim očima ugleda suze. - Riječ je o Jimmyju Fordu, mojem pacijentu. Isključit će mu respirator. Pustit će ga da umre.

Kad je Paige ušla u sobu Jimmyja Forda, u njoj su pored bolesnika u komi bile tri osobe: George Englund, Benjamin Wallace i odvjetnik, Silvester Damone.

- Što se to ovdje događa? - upita Paige.

Benjamin Wallace reče: - Na jutrošnjem sastanku bolničkog Odbora za etiku zaključeno je da je Jimmy Ford u stanju koje ne daje nikakve nade. Odlučili smo mu isključiti...

- Ne! - reče Paige. - Ne možete to učiniti! Ja sam njegova liječnica. Ja kažem da ima šanse izvući se! Nećemo ga pustiti da umre.

Tada se javi Silvester Damone. - Odluku o tome ne donosite vi, doktorice.

Paige ga prkosno pogleda. - Tko ste vi?

- Ja sam odvjetnik i zastupam njegovu obitelj. - On izvadi neki dokument i pruži ga Paige. - Ovo je oporuka koju je Jimmy Ford sastavio dok je još bio živ i posve zdrav. U njoj se izričito navodi da ga se, dogodi li mu se kakva nesreća nakon koje će biti u životnoj opasnosti, ne smije održavati na životu mehaničkim pomagalicama.

- Ali ja pratim njegovo stanje - reče Paige. - Ono je već tjednima stabilno. Mogao bi se probuditi svakog trena.

- Možete li nam to jamčiti? - upita Damone?

- Ne, ali...

- U tom slučaju, morat ćete učiniti ono što vam se odredi, doktorice.

Paige pogleda Jimmyja. - Ne! Morate još malo pričekati.

Odvjetnik pomirljivim tonom reče: - Doktorice, siguran sam u to da bolnica ima koristi od toga da se pacijenti u njoj zadržavaju što je duže moguće, ali obitelj više ne može podnositi troškove liječenja. Nalažem vam da ga odmah skidate s respiratora.

- Još samo dan ili dva - reče Paige očajničkim tonom - i sigurna sam da...

- Ne - reče Damone odlučno. - Danas. George Englund obrati se Paige. - Žao mi je, ali bojim se da nemamo izbora.

- Hvala vam, doktore - reče odvjetnik. - Prepustit ću vama da se pobrinete za to. Obavijestit ću obitelj o tome da će sve biti sređeno odmah, kako bi mogli organizirati pogreb. - On se obrati Benjaminu Wallaceu: - Hvala vam na suradnji. Do viđenja.

Promatrali su ga kako izlazi iz sobe.

- Ne možemo to učiniti Jimmyju! - reče Paige. Dr. Wallace se nakašlje. - Paige...

- Kako bi bilo da ga premjestimo odavde i sakrijemo u neku drugu sobu? Mora postojati nešto čega se nismo sjetili. Nešto...

Benjamin Wallace reče: - Ovo nije molba. Ovo je naređenje. - On se obrati Georgeu Englundu. - Hoćeš li ti...?

- Ne! - reče Paige. - Ja... ja ću to učiniti.

- U redu.

- Ako nemate ništa protiv, voljela bih ostati nasamo s njim.

George Englund stisne je za ruku. - Žao mi je Paige.

- Znam.

Paige je gledala dvojicu muškaraca kako izlaze iz sobe.

Ostala je sama s mladićem u nesvijesti. Paige pogleda respirator koji ga je održavao na životu te bočice i cjevčice koje su mu hranile tijelo. Bilo bi to tako jednostavno isključiti respirator i ugasiti život. Ali on je imao toliko čudesnih snova, toliko nada.

Jednog ću dana biti doktor. Želim biti poput tebe.

Znaš li da se ženim?... Zove se Betsy.... Imat ćemo najmanje šestero djece. Prva djevojčica zvat će se Paige.

Imao je toliko toga zbog čega je trebao živjeti.

Paige je stajala pored kreveta i promatrala ga pogleda zamagljenog suzama. - Proklet bio! - reče ona. - Samo se tako predaješ! - Sada je već jecala.

– Što se dogodilo sa svim tvojim silnim snovima? Mislila sam da želiš postati doktor! Odgovori mi! Čuješ li me? Otvori oči! - Ona pogleda blijedi lik na krevetu.

Na njemu se nisu primjećivale nikakve reakcije. - Žao mi je - reče Paige. - Tako mi je žao. - Ona se nagne i poljubi ga u obraz i kad se polako uspravila ugledala je njegove otvorene oči.

- Jimmy! Jimmy!

On trepne i ponovno sklopi oči. Paige mu stisne ruku. Nagnuvši se prema njemu, ona kroz jecaj reče: - Jimmy, jesi li čuo onaj o pacijentu kojeg su hranili intravenozno? Tražio je od doktora još jednu bocu. Na ručak mu je trebao doći i neki gost.«

19.

Honey je bila sretnija nego ikada u životu. S pacijentima je imala srdačan odnos kao malo tko od liječnika. Istinski joj je bilo stalo do njih. Radila je na gerijatriji, pedijatriji i raznim drugim odjelima, a dr. Wallace brinuo se za to da dobiva zadatke na kojima nije bila ni u kakvoj opasnosti. On je želio učiniti sve kako bi je zadržao u bolnici i kako bi mu ostala na raspolaganju.

Honey je zavidjela bolničarkama. Mogle su njegovati pacijente bez opterećenja koje je pratilo donošenje glavnih stručnih odluka. Nikada nisam željela biti liječnica, razmišljala je Honey. Oduvijek sam željela biti medicinska sestra.

U obitelji Taft nema medicinskih sestara.

Poslijepodne, po izlasku iz bolnice, Honey bi odlazila u Bay Company i Streetlight Records, gdje bi kupovala darove za djecu na pedijatriji.

- Obožavam djecu - rekla je jednom u razgovoru s Kat.

- Namjeravaš li imati veliku obitelj?

- Jednog dana - reče Honey sjetnim tonom. - Najprije im moram pronaći oca.

Jedan od njoj najdražih pacijenata na gerijatriji bio je Daniel McGuire, vedar muškarac devedesetih godina koji je u bolnici bio zbog oboljenja jetre. U mladosti se bavio kockanjem, pa se volio kladiti s Honey.

- Kladim se u pedeset centi da će bolničar zakasniti s mojim doručkom.

- Kladim se u dolar da će danas popodne padati kiša.

- Kladim se da će Giantsi pobijediti. Honey bi uvijek pristajala na oklade. Kladim se deset prema jedan da ću ozdraviti - reče on jednom.

- Ovoga se puta neću kladiti s vama - reče mu Honey. - Na vašoj sam strani.

On je uhvati za ruku. - Znam. - On se nasmiješi. - Da sam koji mjesec mladi...

Honey se nasmije. - To nije važno. Volim starije muškarce.

Jednog je jutra u bolnicu došlo pismo naslovljeno na njega. Honey mu ga odnese u sobu.

- Pročitaj mi ga, hoćeš li? - njegov je vid već bio vrlo slab.

- Svakako - reče Honey. Ona otvori omotnicu, na trenutak pogleda papir i tada usklikne: - Dobili ste na lutriji! Pedeset tisuća dolara! Čestitam!

- Hej! Što kažeš na to, ha? - Reče on uzbuđeno. - Oduvijek sam znao da ću jednoga dana nešto dobiti na lutriji! Dođi, zagrli me.

Honey se nagne prema njemu i zagrli ga.

- Znaš što, Honey? Ja sam najsretniji čovjek na svijetu. Kad je Honey tog poslijepodneva došla u njegovu sobu već je bio izdahnuo.

Honey je bila u liječničkom salonu kad je u prostoriju ušao dr. Stevens. - Ima li ovdje netko tko je djeвица?

Jedan od liječnika se nasmije. - Sumnjam da ćeš ovdje pronaći djevicu.

- Djevicu u horoskopu - ponovi Stevens. - Potreban mi je netko tko je djevica u horoskopu.

- Ja sam djevica - reče Honey. - O čemu je riječ?

On joj priđe. - O tome da imam posla s nekom ludom ženom. Ne dopušta nikome da joj priđe, osim ako je u horoskopu djevica.

Honey ustane. - Idem k njoj.

- Hvala. Zove se Frances Gordon.

Frances Gordon upravo se vratila s operacije na kojoj joj je zamijenjen kuk. Čim je Honey ušla u njezinu sobu, žena podigne pogled i reče: - Ti si djevica.

Rođena na prijelazu, nije li tako?

Honey se nasmiješi. - Tako je.

- Dovraga, ti vodenjaci i lavovi uopće nemaju pojma kako se radi.

Prema pacijentima odnose se kao prema mesu.

- Liječnici u ovoj bolnici vrlo su dobri - pobuni se Honey. - Oni...

- Ha! Većina ih se bavi tim poslom zbog novca. - Ona pomno promotri Honey. - Ti si drugačija.

Honey je proučavala bolesničku listu Frances Gordon, a na licu joj se odražavala iznenađenost.

- Što je? Što to gledaš?

Honey zbunjeno zatrepće. Ovdje piše da je vaše zanimanje... medij.

Frances Gordon kimne. - Točno. Ne vjeruješ u medije? Honey odmahne glavom. - Bojim se da ne.

- Šteta. Sjedni načas. Honey uzme stolac.

- Daj mi ruku.

Honey odmahne glavom. - Doista ne bih...

- Ma, hajde, ispruži mi dlan.

Honey joj nevoljko dopusti da je uhvati za ruku.

Frances Gordon nekoliko ju je trenutaka držala, a zatim je zatvorila oči. Kad ih je ponovno otvorila, rekla je: - Imala si težak život, zar ne?

Svi su imali težak život, pomisli Honey. Sada će mi još početi govoriti da ću prijeći vodu...

- Iskoristila si puno muškaraca, zar ne? Honey osjeti kako joj se tijelo ukočilo.

- U tebi je došlo do određene promjene, i to nedavno, zar ne?

Honey je jedva čekala da izađe iz sobe. Ova je žena u njoj pobuđivala nervozu. Ona se stane odmicati.

- Zaljubit ćeš se.

Honey reče: - Na žalost, doista moram poći...

- On je umjetnik.

- Ne poznajem niti jednog umjetnika.

- Upoznat ćeš ga - Frances Gordon pusti joj ruku. - Dođi ponovno.

Posjeti me - zapovjedi ona.

- Svakako.

Honey žurno izađe.

Honey je svratila u sobu u kojoj se nalazila gospođa Owens, tek pristigla pacijentica, sitna žena koja je izgledala kao da joj je tek nešto manje od pedeset godina. Na njezinoj listi pisalo je da joj je dvadeset i osam. Imala je slomljen nos i velike modrice ispod oba oka, a lice joj je bilo natečeno i prepuno ogrebotina.

Honey priđe njezinu krevetu. - Ja sam doktorica Taft.

Žena joj uputi beživotan i bezizražajan pogled, te ne reče ništa.

- Što vam se dogodilo?

- Pala sam niza stube. - Kad je otvorila usta, otkrila je rupu na mjestu na kojem su joj nedostajali prednji zubi.

Honey pogleda njezinu listu. - Ovdje piše da imate dva slomljena rebra i napuklu zdjelicu.

- Da. Teško sam pala.

- Odakle vam modrice ispod očiju?

- Kad sam pala...

- Jeste li udani?

- Jesam.

- Imate li djece?

- Dvoje.

- Što vam radi muž?

- Ostavimo ovaj put mog muža na miru, može?

- Bojim se da to neće biti moguće - reče Honey. - Je li vas on pretukao?

- Nitko me nije pretukao.

- Morat ću predati izvještaj policiji. Gospođu Owens odjednom je zahvatio paničan strah. -Ne! Molim vas, nemojte!

- Zašto?

- Ubit će me! Ne znate kakav je!

- Je li vas već kada tukao?

- Je, ali... time ne misli ništa loše. Napije se i onda se naljuti.

- Zašto ga niste napustili?

Gospođa Owens slegne ramenima i pritom osjeti bol. - Djeca i ja nemamo kamo otići.

Dok ju je slušala, Honey je osjećala kako u njoj raste bijes. - Ne morate sve to trpjeti, znate. Postoje prihvatilišta i agencije koje će se pobrinuti za vas, koje će zaštititi i vas i djecu.

Žena stane očajno odmahivati glavom. - Nemam novca. Radila sam kao tajnica. Ostala sam bez posla kad je on počeo... - Nije mogla nastaviti.

Honey joj stisne ruku. - Sve će biti u redu. Pripazit ću da se pobrinu za vas.

Pet minuta kasnije Honey je ljutitim korakom ušla u ured dr. Wallacea. On je bio oduševljen time što je vidi. Pitao se što li je ovoga puta donijela. Dosada je već, u raznim zgodama, koristila zagrijani med, toplu vodu, rastopljenu čokoladu i, što je najviše volio, javorov sirup. Njezina domišljatost nije imala granica.

- Zaključaj vrata, srce.

- Ne mogu ostati, Ben. Moram se vratiti. Ona mu ispriča priču o gospođi Owen.

- Morat ćeš predati izvještaj policiji - reče Wallace. - Takav je zakon.

- Zakon je dosada nije nijednom zaštitio. Ona samo želi otići od muža.

Radila je kao tajnica. Nisi li rekao da je bolnici potrebna nova službenica u kartoteci?

- Pa, da, jesam, ali... čekaj malo!

- Hvala - reče Honey. - Podići ćemo je na noge, pronaći joj neki stan i imat će novi posao!

Wallace uzdahne. - Vidjet ću što se može učiniti.

- Znala sam da hoćeš - reče Honey. Sljedećeg jutra Honey je ponovno posjetila gospođu Owens.

- Kako vam je danas? - upita je Honey.

- Bolje, hvala. Kada ću moći ići kući? Moj muž ne voli kad...

- Vaš vas muž više neće gnjaviti - reče Honey odlučno.

- Ostat ćete ovdje- sve dok za vas i djecu ne pronađemo neki stan, a kad se dovoljno oporavite dobit ćete posao ovdje, u bolnici.

Gospođa Owens promatrala ju je s nevjericom. - To... to stvarno mislite...?

- Svakako. Vi i djeca živjet ćete u svome stanu. Nećete morati trpjeti užase koje ste dosad proživljavali i imat ćete pristojan, poštovanja vrijedan posao.

Gospođa Owens čvrsto joj stisne ruku. - Ne znam kako bih vam se zahvalila - zajeca ona. - Ne znate kako mi je bilo.

- Mogu zamisliti - reče Honey. - Sve će biti u redu. Žena kimne glavom, ne uspijevajući više progovoriti ni riječi.

Kad ju je Honey sljedećeg dana došla vidjeti, soba je bila prazna.

- Gdje je gospođa Owens? - upita Honey.

- O - reče sestra - jutros je otišla s mužem.

Na razglasu se ponovno začulo njezino ime. - Doktorica Taft... soba 215... Doktorica Taft... soba 215.

Honey u hodniku naleti na Kat. - Kako ti ide danas? - upita je Kat.

- Ne bi mi vjerovala! - odvrati joj Honey. Dr. Ritter čekao ju je u sobi broj 215. U krevetu je ležao Indijac koji se bližio tridesetoj godini.

Dr. Ritter je upita: - Ovo je tvoj pacijent?

- Da.

- Ovdje piše da uopće ne govori engleski. Točno?

- Da.

On joj pokaže bolesničku listu. - A ovo je tvoj rukopis? Povraćanje, grčevi, žeđ, dehidracija...

- Tako je - reče Honey.

- ... izostanak perifernog pulsa...

- Da.

- I kakva je bila tvoja dijagnoza?

- Želučana infekcija.

- Jesi li uzela uzorak stolice?

- Nisam. Zbog čega?
- Zato što ti pacijent ima koleru, eto zbog čega! - Sada se već derao na nju. - Morat ćemo zatvoriti ovu jebenu bolnicu!

20.

- Koleru? Hoćeš mi reći da u ovoj bolnici leži pacijent koji ima koleru? - vikao je Benjamin Wallace.

- Na žalost, bojim se da je tako.

- Jesi li posve siguran?

- Nema nikakve sumnje - reče dr. Ritter. - Stolica mu vrvi od vibriona. Ima nizak arterijski pH, s hipotenzijom, tahikardijom i cijanozom.

Prema zakonu, sve slučajeve kolere i drugih zaraznih bolesti potrebno je odmah prijaviti područnom odboru za zaštitu zdravlja i središnjem državnom Centru za kontrolu zaraznih bolesti u Atlanti.

- Morat ćemo podnijeti prijavu, Ben.

- Zatvorit će nas! - Wallace ustane i počne šetati lijevo-desno. - To si ne možemo dopustiti. Proklet bio ako svakog pacijenta u ovoj bolnici stavim u karantenu.

- On na trenutak zastane. - Zna li pacijent što mu je?

- Ne. Ne zna engleski. Iz Indije je.

- Tko je bio u dodiru s njim?

- Dvije sestre i doktorica Taft.

- I doktorica Taft dijagnosticirala je želučanu infekciju?

- Tako je. Pretpostavljam da ćeš je otpustiti.

- Pa, neću - reče Wallace. - Svatko može pogriješiti. Mislim da ne trebamo prenapagati. Piše li na pacijentovoj listi želučana infekcija?

- Da.

Wallace je donio odluku. - Ostavimo stvari takvima kakve jesu. Slušaj me dobro, reći ću ti što trebaš učiniti. Počni s intravenoznom rehidracijom... upotrijebi laktiranu Ringerovu otopinu. Daj mu i tetraciklin. Uspijemo li mu odmah povratiti dovoljnu količinu krvi i fluida, za nekoliko sati mogao bi se približiti normalnome stanju.

- Nećemo podnijeti prijavu? - upita dr. Ritter. Wallace ga pogleda u oči. - Prijavu za slučaj želučane infekcije?

- A što će biti sa sestrama i doktoricom Taft?

- I njima daj tetraciklin. Kako se pacijent zove?

- Pandit Jawah.

- Stavi ga u karantenu na četrdeset i osam sati. Do tada će biti ili zdrav ili mrtav.

Honey je bila obuzeta paničnim strahom. Odmah je pošla potražiti Paige.

- Trebam tvoju pomoć.

- U čemu je problem?

Honey joj ispriča. - Molim te da pokušaš razgovarati s njim. Ne govori engleski, a ti govoriš indijski.

- Hindi.

- Svejedno. Hoćeš li razgovarati s njim?

- Naravno.

Deset minuta kasnije Paige je već razgovarala s Panditom Jawahom.

- Aap ki tabyat kaisi hai?

- Karah hai.

- Aap jald acha ko hum kardenge.

- Bhagwan aap ki soney ga.

- Aap ka Haj hum jalb shuroo kardenge.

- Shukria.

- Dost kiss liay hain?

Paige povede Honey van, na hodnik.

- Što je rekao?

- Rekao je da se osjeća užasno. Rekla sam mu da će ozdraviti. Rekao mi je neka to kažem Bogu. Rekla sam mu da ćemo odmah početi s liječenjem.

Rekao je da nam je zahvalan.

- I ja sam zahvalna tebi.

- A čemu inače služe prijatelji?

Kolera je bolest koja zbog dehidracije može izazvati smrt u roku od dvadeset i četiri sata ili ju je, pak, moguće izliječiti za samo nekoliko sati.

Pet sati nakon početka primjene terapije, stanje Pandita Jawaha vratilo se gotovo u normalu.

Paige svrati u sobu Jimmyja Forda.

Čim ju je ugledao, lice mu se razvedrilo. - Bok. - Glas mu je bio slabašan, ali njegovo se stanje kao nekim čudom vidno poboljšalo.

- Kako se osjećaš? - upita ga Paige.

- Super. Jesi li čula onaj o doktoru koji je svome pacijentu rekao:

»Najbolje što možete učiniti jest da prestanete pušiti, prestanete piti i smanjite seksualnu aktivnost«? Pacijent mu je odgovorio: »Nisam zaslužio najbolje. Što je na drugome mjestu ljestvice najboljih stvari?«

Paige je tada znala da će Jimmy ozdraviti.

Ken Mallory upravo je predavao dužnost i spremio se za sastanak s Kat kad je začuo da ga zovu preko pagera. Malo je oklijevao, razmišljajući o tome da li da jednostavno nestane iz bolnice. Tada je začuo još jedan poziv. On preko volje podigne slušalicu. - Doktor Mallory.

- Doktore, možete li doći u Hitnu 2, molim vas? Imamo pacijenta koji...

- Žao mi je - reče Mallory. - Upravo sam predao dužnost. Potražite nekog drugog.

- Nema nikoga tko bi mogao pomoći. Riječ je o krvarenju iz čira i pacijentovo je stanje kritično. Bojim se da ćemo ga izgubiti ako...

Prokletstvo! - U redu. Dolazim odmah. - Morat ću nazvati Kat i reći joj da ću zakasniti.

Pacijent u hitnoj ambulanti bio je muškarac šezdesetih godina. Bio je napola pri svijesti, blijed poput duha i oznojen. Teško je disao i bilo je očito da ima silne bolove. Čim ga je pogledao, Mallory reče: - Vodite ga u operacijsku dvoranu, odmah!

Petnaest minuta kasnije Mallory je imao pacijenta na stolu za operacije. Anesteziolog mu je kontrolirao krvni tlak. - Brzo pada.

- Dajte mu još krvi.

Ken Mallory započne operaciju, boreći se s vremenom. Već trenutak kasnije prorezao je kožu, a nakon toga sloj masnoga tkiva, potom fasciju, mišić i na koncu glatki prozirni peritoneum, opnu koja obavlja trbušnu šupljinu. Krv je istjecala u želudac.

- Kauter! - reče Mallory. - Nabavite četiri doze krvi. - On počne kauterizirati krvne žile.

Operacija je trajala četiri sata, a kad je završila, Mallory je bio iscrpljen. On pogleda pacijenta i reče: - Preživjet će.

Jedna od bolničarki srdačno mu se nasmiješi. - Dobro je što ste bili ovdje, doktore Mallory.

On je pogleda. Bila je mlada i lijepa i očito bi prihvatila svaki poziv. Doći ćeš na red kasnije, mala, pomisli Mallory. Potom se obrati mlađem specijalizantu:

- Zatvori ga i prebaci u šok-sobu. Doći ću ga pogledati ujutro.

Mallory se dvoumio oko toga da li da nazove Kat, ali već je bila ponoć. Stoga joj je poslao dvadeset i četiri ruže.

Kad je u šest ujutro došao u bolnicu, Mallory je navratio u šok-sobu kako bi obišao svog novog pacijenta.

- Budan je - reče sestra.

Mallory priđe njegovu krevetu. - Ja sam doktor Mallory. Kako se osjećate?

- Kad se sjetim one druge mogućnosti, osjećam se dobro - reče pacijent slabim glasom. - Kažu mi da ste mi vi spasili život. Ovo je bilo nešto strašno. Bio sam u automobilu, išao sam na nekakvu večeru i onda sam iznenada osjetio jaku bol. Tada sam se valjda onesvijestio. Srećom, od bolnice smo bili udaljeni samo jednu ulicu, tako da su me doveli na hitnu.

- Imali ste sreće. Izgubili ste puno krvi.

- Kažu mi da me deset minuta kasnije više ne bi bilo. Želim vam se zahvaliti, doktore.

Mallory slegne ramenima. - Samo sam radio svoj posao.

Pacijent ga je pomno promatrao. - Ja sam Alex Harrison.

To ime Malloryju nije značilo ništa. - Drago mi je, gospodine Harrison.

- Provjeravao mu je puls. - Osjećate li sada kakvu bol?

- Malo, ali pretpostavljam da su me lijepo omamili.

- Anestetik će popustiti - reče mu Mallory. - Isto kao i bol. Sve će biti u redu.

- Koliko ću morati ostati u bolnici?

- Trebali biste izaći za nekoliko dana.

U tom trenutku u sobu je ušao službenik iz bolničke uprave, koji je sa sobom imao nekoliko formulara. - Gospodine Harrison, za bolničku dokumentaciju trebali bismo znati imate li zdravstveno osiguranje.

- Mislite, zanima vas mogu li platiti bolnički račun?

- Pa, ne bih to rekao baš tako, gospodine.

- To možete provjeriti u banci San Francisco Fidelity -reče on oporim glasom. - Ja sam joj vlasnik.

Poslijepodne, kad je Mallory došao posjetiti Alexa Harrisona, s njim je u sobi bila privlačna žena. Imala je tek nešto više od trideset godina, bila je plava, uglađena i elegantna. Na sebi je imala Adolfov haljinu za koju je Mallory zaključio da mora stajati više od njegove mjesečne plaće.

- Aha! Evo našeg junaka - reče Alex Harrison. - Doktor Mallory, je li tako?

- Da. Ken Mallory.

- Doktore Mallory, ovo je moja kći, Lauren.

Ona ispruži vitku, njegovanu ruku. - Otac mi kaže da ste mu spasili život.

On se nasmiješi. - Za to i postoje liječnici.

Lauren ga je promatrala s odobravanjem. - Ne svi liječnici.

Malloryju je bilo posve jasno da njih dvoje ne spadaju u gradsku bolnicu. On reče Alexu Harrisonu: - Lijepo se oporavljate, ali možda biste se ugodnije osjećali da nazovete svog liječnika.

Alex Harrison odmahne glavom. - To neće biti potrebno. On mi nije spasio život. Spasili ste me vi. Dobro vam je ovdje?

Bilo je to neobično pitanje. - Zanimljivo je, da. Zašto?

Harrison sjedne. - Pa, samo sam tako malo razmišljao. Naočit momak koji je tako sposoban kao što ste to vi mogao bi imati vraški blistavu budućnost. A mislim da vas na ovakvu mjestu ne čeka osobita budućnost.

- Ovaj, ja...

- Možda me je ovamo dovela sudbina. Uto se javi Lauren. - Mislim da moj otac želi reći kako bi vam rado na neki način pokazao zahvalnost.

- Lauren ima pravo. Vi i ja trebali bismo ozbiljno porazgovarati kad izađem iz bolnice. Volio bih da nam dođete u kuću na večeru.

Mallory pogleda Lauren i polako reče: - Vrlo rado.

Taj događaj izmijenio mu je život.

Kenu Malloryju bilo je iznenađujuće teško sastati se s Kat.

- Može ponedjeljak navečer, Kat?

- Super.

- Odlično. Doći ću po tebe u...

- Čekaj malo! Upravo sam se sjetila. Dolazi mi sestra iz New Yorka. Prespavat će jednu noć kod nas.

- Onda utorak?

- U utorak sam dežurna.

- Kako stojiš sa srijedom?

- Obećala sam Paige i Honey da ćemo u srijedu nešto zajedno raditi.

Malloryja je obuzimao očaj. Rok mu se približavao prebrzo.

- Četvrtak?

- Četvrtak može.

- Super. Da dođem po tebe?

- Ne. Kako bi bilo da se nađemo u Chez Panisseu?

- U redu. U osam?
- Savršeno.

Mallory je čekao u restoranu do devet sati, a onda je nazvao Kat. Nitko se nije javljao. Potom je čekao još pola sata. Možda me pogrešno razumjela, pomisli on. Ne bi mi to namjerno učinila.

Sljedećeg je jutra susreo Kat u bolnici. Ona mu potrči u susret.

- O, Ken, tako mi je užasno žao! Dogodilo se nešto užasno glupo. Prije izlaska željela sam malo odrijetati. Zaspala sam, a kad sam se probudila bilo je već prošlo pola noći. Jadnice moj mali. Jesi li me dugo čekao?

- Ne, ne, nisam. Sve je u redu. - Glupe li žene! On joj se primakne. - Želio bih dovršiti ono što smo započeli, srce. Poludim kad te se sjetim.

- I ja - reče Kat. - Jedva čekam.

- Možda bismo sljedećeg vikenda mogli...

- O, Bože. Cijeli sam vikend zauzeta.. I tako se ta igra nastavljala. A vrijeme je odmicalo.

Kat je upravo upoznavała Paige s novostima kad joj se oglašio pager.

- Oprosti. - Kat podigne telefonsku slušalicu. - Doktorica Hunter. - Nekoliko je trenutaka slušala. - Hvala. Dolazim odmah. - Ona spusti slušalicu. - Moram ići. Hitan slučaj.

Paige uzdahne. - I što je još novo...?

Dugim koracima prešavši hodnik, Kat uđe u dizalo i spusti se u ambulantu hitne pomoći. Unutra je bilo dvadesetak poljskih kreveta i na svakom od njih po jedan pacijent. Kat je tu prostoriju zvala sobom za patnju, neprestano ispunjenu žrtvama automobilskih nesreća, hitaca iz vatrenog oružja, uboda nožem i najraznovrsnijih uganuća. Kaleidoskop rastrganih života. Kat se činilo da je to jedan mali zakutak pakla.

Uto joj žurno priđe jedan bolničar. - Doktorice Hunter.

- Što imamo? - upita Kat. Išli su prema krevetu na drugom kraju prostorije.

- U nesvijesti je. Izgleda da ga je netko pretukao. Lice i glava su mu natučeni, ima slomljen nos, iščašenu lopaticu, najmanje dvije frakture desne ruke i...

- Zašto ste zvali mene?

- Bolničari koji su ga dopremili misle da je povrijeđena glava. Moguće je i oštećenje mozga.

Došli su do kreveta na kojem je ležala žrtva. Lice mu je bilo prekriveno zgrušanom krvlju, natučeno i natečeno. Nosio je cipele od krokodilske kože i...

Kat se sledi. Zatim se nagne prema njemu i bolje ga pogleda. Bio je to Lou Dinetto.

Kat mu prstima vješto prijede preko tjemena i pregleda mu oči. Bilo je posve izvjesno da je došlo do potresa mozga.

Ona žurno priđe telefonu i okrene broj. - Ovdje doktorica Hunter. Trebam CT-snimanje. Pacijent se zove Dinetto. Lou Dinetto. Odmah pošaljite kolica.

Kat spusti slušalicu i ponovno se okrene prema Dinettu. Potom reče bolničaru: - Ostani s njim. Kada dođu kolica, odvezi ga na drugi kat. Ja ću vas čekati.

Pola sata kasnije, na drugom katu, Kat je proučavala CT-nalaz. - Ima nešto krvarenja u mozgu, visoku temperaturu i u šoku je. Najprije ćemo ga staviti na dvadesetčetverosatnu stabilizaciju. Potom ću odlučiti kada ćemo ga operirati.

Kat se pitala može li to što se dogodilo Dinettu utjecati na Mikea.

I na koji način.

Paige je svratila do Jimmyja. Osjećao se puno bolje.

-Jesi li čula onaj o ekshibicionistu u četvrti s modnim buticima? Prišao je nekoj starici i pred njom rastvorio kaput. Ona ga je nekoliko trenutaka promatrala, a onda je rekla: »I vi t o nazivate podstavom?«

Kat je bila na večeri s Malloryjem u jednom malom restoranu u blizini zaljeva, u kojem je vladala prisna atmosfera. Sjedila je nasuprot njemu i pomno ga promatrala, pritom osjećajući krivnju. Nikako se nisam smjela upuštati u ovo, pomisli. Znam što je on, a ipak se odlično zabavljam. Prokletnik! Ali sada ne mogu prekinuti provođenje našeg plana.

Dovršili su kavu.

Kat se nagne prema njemu. - Možemo li otići k tebi, Ken?

- I te kako! - Konačno, pomisli Mallory. Kat se nelagodno premjesti u stolcu, te se namršti. - Uh, oh!

- Je li ti dobro? - upita je Mallory.

- Ne znarn. Oprosti, molim te, samo trenutak...

- Svakako. - Promatrao ju je kako ustaje i odlazi u ženski toalet.

Kad se vratila, Kat reče: - Loše smo proračunali vrijeme, dušo. Žao mi je. Bit će najbolje da me odvedeš kući.

Nepomično je buljio u nju, pokušavajući prikriti koliko je frustriran. Prokleta sudbina urotila se protiv njega.

- Dobro - reče Mallory odsječnim tonom. Bio je na rubu eksplozije bijesa.

Izgubit će pet dragocjenih dana.

Pet minuta nakon što se Kat vratila u stan, oglasilo se zvonce na ulaznim vratima. Kat se nasmiješi. Mallory je smislio izgovor da se vrati i ona je mrzjela samu sebe zbog toga što joj je to bilo drago. Ona pride vratima i otvori ih.

- Ken...

Na ulazu su stajali Nosonja i Sjena. Kat odjednom osjeti strah. Njih dvojica proguraju se pored nje u stan. Nosonja je upita: - Ti operiraš gospodina Dinetta?

Kat osjeti kako su joj se usta osušila. - Da.

- Ne želimo da mu se bilo što dogodi.

- Ni ja ne želim da mu se nešto dogodi - reče Kat. -A sada, oprostite...
Umorna sam i...

- Postoji li mogućnost da umre? - Upita Sjena. Kat je oklijevala. - Pri operacijama mozga uvijek postoji opasnost od...

- Dobro pazi da se to ne dogodi.

- Vjerujte mi, ja...

- Nemoj dopustiti da se to dogodi. - On pogleda Nosonju. - Idemo.

Kat ih je gledala kako kreću prema vratima.

Kad su došli do njih, Sjena se okrene i reče: - Pozdravi Mikea u naše ime.

Kat je odjednom gotovo zanijemjela. - Je li... je li to nekakva prijetnja?

- Mi ne prijetimo ljudima, doktorice. Mi ti samo kažemo. Ako gospodin Dinetto umre, ti i tvoja jebena obitelj bit ćete zbrisani s lica Zemlje.

21.

U liječničkoj garderobi šestorica su liječnika čekala Kena Malloryja.

Kad je ušao, Grundy reče: - Pozdrav junaku osvajaču! A sada želimo čuti sve spektakularne potankosti. - On se naceri. - Ali, stvar je u tome da to želimo čuti od nje.

- Imao sam malo nesreće. - Mallory se nasmiješi. - Ali svi možete početi pripremati novac.

Kat i Paige odijevale su sterilna odijela.

- Jesi li kada operirala nekog doktora? - upita Kat.

- Nisam.

- Imaš sreće. To su najgori pacijenti na svijetu. Previše toga znaju.

- Koga operiraš?

- Doktora Merwina »Pazi Da Me Ne Boli« Franklina.

- Puno sreće.

- Bit će mi potrebna.

Dr. Merwin Franklin bio je muškarac šezdesetih godina, mršav, ćelav i razdražljiv.

Kad je Kat ušla u njegovu sobu on joj otresito reče: -Već je bilo krajnje vrijeme da dođete. Jesu li došli prokleti nalazi elektrolita?

- Jesu - reče Kat. - I normalni su.

- Tko to kaže? Ja nemam povjerenja u prokleti laboratorij. Oni uglavnom nemaju pojma što rade. I dobro pazite da ne dođe do neke zabune prilikom transfuzije krvi.

- Pazit ću - reče Kat strpljivo.

- Tko će me operirati?

- Doktor Jurgenson i ja. Doktore Franklin, vjerujte mi, nemate se zbog čega brinuti.

- Čiji će mozak biti operiran, vaš ili moj? Sve su operacije opasne. A znate zašto? Zato što se polovica prokletih kirurga našla u pogrešnoj struci. Takvi bi kirurzi trebali biti mesari.

- Doktor Jurgenson vrlo je sposoban.

- To znam, inače mu ne bih dopustio da me dotakne. Tko je anesteziolog?

- Mislím da je doktor Miller.

- Taj šarlatan? Neću njega. Dajte mi nekog drugog.

- Doktore Franklin...

- Dajte mi nekog drugog. Vidite može li doći Haliburton.

- U redu.

- I pribavite mi imena sestara u operacijskoj dvorani. Želim ih provjeriti.

Kat ga pogleda u oči. - Biste li radije sami obavili operaciju?

- Molim? - Na trenutak je iznenađeno buljio u nju, a onda se smeteno nasmiješio. - Valjda ipak ne bih.

Kat blagim glasom reče: - Zašto onda ne prepustite nama da sve sredimo?

- U redu. Znae što? Svidate mi se.

- I vi meni. Je li vam sestra dala sedativ?

- Jest.

- Dobro. Bit ćemo spremni za nekoliko minuta. Mogu li vam još kako pomoći?

- Da. Naučite moju glupu sestru gdje su mi vene.

U operacijskoj dvorani broj četiri operacija na mozgu dr. Merwina Franklina pretjecala je u savršenome redu. Prije toga, on se cijelim putem od svoje sobe do dvorane za operacije neprestano na nešto žalio.

- Dobro zapamtite - reče on - minimalna anestezija. Mozak ništa ne osjeti, znači kad jednom uđete u mozak neće vam biti potrebno puno.

- To mi je jasno - reče Kat strpljivo.

- I pobrinite se za to da se temperatura održava ispod četrdeset stupnjeva. To je maksimum.

- U redu.

- Za vrijeme operacije želim neku glazbu u brzome ritmu. Tako ćete svi uvijek biti budni.

- U redu.

- I pobrinite se da sa sobom imate najbolju moguću instrumentarku.

- U redu.

I tako dalje i tako dalje...

Kad je probušen otvor u lubanji dr. Franklina, Kat je rekla: - Vidim ugrušak. Ne izgleda strašno. - Potom se dala na posao.

Tri sata kasnije, upravo kad su počeli zatvarati otvor, George Englund, šef kirurgije, uđe u operacijsku dvoranu i pride Kat.

- Kat, jesi li tu pri kraju?

- Upravo završavamo.

- Prepusti to doktoru Jurgensonu. Hitno te trebamo. Imamo hitan slučaj.

Kat kimne. - Dolazim. - Ona se okrene Jurgensonu -Hoćeš li ga dovršiti?

- Nema problema.

Kat izađe iz dvorane s Georgeom Englundom. - Što se događa?

- Prema rasporedu, trebala si imati operaciju kasnije, ali pacijent ti je počeo krvariti. Sada ga već odvoze u Operaciju 3. Čini se da se neće izvući.

Morat ćeš ga odmah operirati.

- O kome je riječ.

- O nekom gospodinu Dinettu.

Kat ga prestravljeno pogleda. - Dinetto? - Ako gospodin Dinetto umre, ti i tvoja jebena obitelj bit ćete zbrisani s lica Zemlje.

Kat žurno krene hodnikom prema operacijskoj dvorani broj tri. U susret su joj išli Nosonja i Sjena.

- Što se događa? - upita je Nosonja.

Kat je imala toliko suha usta da je jedva govorila. - Gospodin Dinetto počeo je krvariti. Moramo ga neodložno operirati.

Sjena je ščepa za ruku. - Onda ga operirajte! Ali pazi što smo ti rekli. Neka ostane živ.

Kat izvuče ruku i žurno uđe u operacijsku dvoranu.

Zbog promjene rasporeda, operaciju je s Kat izvodio dr. Vance. On je bio dobar kirurg. Kat otpočne s ritualnim pranjem: najprije pola minute pranja svake ruke, potom pola minute svake šake. Ponovivši cijeli postupak, ona stane četkom prati nokte.

U tom trenutku pored nje stane dr. Vance koji se također počne prati. - Kako se osjećaš?

- Dobro - slaže Kat.

Lou Dinetto dovezen je u operacijsku dvoranu na kolicima, napola pri svijesti. Potom je oprezno premješten na operacijski stol. Obrijana glava bila mu je oprana i premazana otopinom mertiolata koja je pod reflektorima blistala jarko narančastom bojom. Bio je blijed kao smrt.

Članovi ekipe bili su na svojim mjestima: dr. Vance, jedan drugi specijalizant, anesteziolog, dvije instrumentarke, te još jedna pomoćna sestra. Kat provjeri imaju li sve što bi im moglo zatrebati. Potom pogleda na monitore na zidu - saturacija kisika, ugljični dioksid, temperatura, stimulatori mišića, prekordijalni stetoskop, EKG, automatski krvni tlak i alarmi za prekid. Sve je bilo u redu.

Anesteziolog omota vrpcom za mjerenje krvnog tlaka oko Dinettove desne ruke i potom preko pacijentova lica postavi gumenu masku. - U redu. Dišite duboko.

Duboko udahnite tri puta.

Dinetto je zaspao još prije trećeg udisaja.

Operacija je otpočela.

Kat je na glas govorila: - Jedno oštećeno područje nalazi se usred mozga, a uzrok mu je ugrušak koji se odvojio od aortalnog zalistka. Zatvara malu krvnu žilu na desnoj strani mozga i malo se proširuje i na lijevu polovicu. - Ona uđe još malo dublje. - Nalazi se na donjem rubu Silvijeva kanala. Skalpel.

Električnom bušilicom načinjena je sićušna nazubljena rupa veličine kovanog novčića kako bi se došlo do moždane ovojnice. Potom je Kat razrezala ovojnicu kako bi došla do dijela kore velikog mozga koji se nalazi ispod ovojnice. - Forceps!

Instrumentarka joj pruži električni forceps.

Otvor je pridržavao maleni retraktor koji nije bilo potrebno držati.

- Imamo užasno obilno krvarenje - reče Vance.

Kat uzme kauter i počne kauterizirati žile iz kojih je istjecala krv. - Zaustavit ćemo ga.

Dr. Vance počne brisati krv pomoću mekih pamučnih jastučića postavljenih na ovojnicu. Vene na površini ovojnice koje su krvarile otkrivene su i koagulirane.

- Izgleda dobro - reče Vance. - Izvući će se.

Kat s olakšanjem uzdahne.

U tom trenutku Lou Dinetto se ukoči i cijelo tijelo zahvate mu grčevi. Anesteziolog poviče: - Tlak pada!

Kat reče: - Dajte mu još krvi!

Svi su gledali monitor. Krivulja se ubrzano pretvarala u sve ravniju crtu. Nakon dva brza otkucaja srca uslijedila je ventrikularna fibrilacija.

- Defibrilator! - poviče Kat. Ona mu na tijelo brzo prisloni elektrode i uključi aparat.

Dinettove grudi jednom se uzdignu a zatim se spuste.

- Ubrizgajte mu adrenalin! Brzo!

- Nema pulsa! - reče anesteziolog trenutak kasnije.

Kat pokuša ponovno, povisujući voltažu. Još jednom došlo je do kratkog zgrčenog pokreta grudnog koša.

- Nema otkucaja! - poviče anesteziolog. - Asistolija. Uopće nema nikakva ritma.

Obuzeta očajem, Kat pokuša posljednji put. Tijelo se ovoga puta podigne još više, a zatim ponovno padne. Ništa.

- Mrtav je - reče dr. Vance.

22.

Crveni sustav znak je za uzbunu koji trenutačno mobilizira svu raspoloživu medicinsku pomoć ne bi li se spasio pacijentov život. Kad je srce Loua Dinetta prestalo raditi usred operacije, u pomoć je priskočila ekipa Crvenog sustava operacijskih dvorana.

Kat je na razglasu čula: - Crveni sustav, Operacija 3... Crveni sustav.,. - Sustav se rimuje s mrtav.

Kat je obuzeo paničan strah. Ponovno je primijenila elektrošokove. Pritom nije pokušavala spasiti samo njegov život - riječ je bila i o Mikeovu i o njezinu vlastitom životu. Dinettovo tijelo poskoči u zrak, a zatim padne natrag na stol, posve nepomično.

- Pokušaj još jednom! - ponuka je dr. Vance.

Mi ne prijetimo ljudima, doktorice. Mi ti samo kažemo. Ako gospodin Dinetto umre, ti i tvoja jebena obitelj bit ćete zbrisani s lica Zemlje.

Kat pritisne dugme i još jednom prisloni ploče na Dinettove grudi. Njegovo se tijelo još jednom podigne nekoliko centimetara i zatim ponovno padne nastol.

- Još jednom!

To se neće dogoditi, pomisli Kat očajno. Umrijet ću zajedno s njim.

Operacijska dvorana odjednom je bila prepuna liječnika i bolničarki.

- Što čekaš? - upita netko.

Kat duboko udahne i još jednom pritisne. U prvom trenutku nije se dogodilo ništa. A onda se na monitoru pojavila jedva vidljiva točkica. Na trenutak je nestala, zatim se ponovno pojavila i nestala, potom postajući sve jačom i jačom, sve dok nije prerasla u stalan, stabilan ritam.

Kat ju je gledala ne vjerujući vlastitim očima.

Prepunu prostoriju ispunili su radosni povici. - Izvući će se! - dovikne netko.

- Isuse, kako je bilo blizu...

Nemaju pojma koliko je bilo blizu, pomisli Kat.

Dva sata kasnije Lou Dinetto skinut je sa stola i premješten na kolica, te prebačen natrag na odjel intenzivne njege. Kat je hodala pored njega. Nosonja i Sjena čekali su u hodniku.

- Operacija je bila uspješna - reče Kat. - Sve će biti u redu.

Ken Mallory imao je velikih problema. Bio je posljednji dan kada je mogao nešto poduzeti da dobije okladu. Problem se razvijao toliko postupno da ga gotovo uopće i nije bio svjestan. Praktično od prve večeri bio je posve siguran u to da neće imati nikakvih problema pri odvođenju Kat u krevet. Problema? Ona to toliko želi! Sada mu je zadano vrijeme isteklo i nalazio se na rubu katastrofe.

Mallory je razmišljao o svemu što je pošlo krivim putem - ulazak Katinih cimerica upravo u trenutku kad se spremala s njime poći u krevet,

poteškoće pri dogovaranju sastanaka, poziv za Kat nakon kojeg ga ona ostavlja golog nasred sobe, njezina sestrina koja dolazi u San Francisco, Kat ne dolazi na večeru zato što je zaspala, Kat dobiva menstruaciju. On se iznenada trgne i pomisli: Čekaj malo! Sve to nisu mogle biti slučajnosti! Kat mu je to činila namjerno! Nekako je načula za okladu i odlučila od njega napraviti budalu, našaliti se s njim, prirediti mu šalu koja će ga stajati deset tisuća dolara koje nema. Kuja! Nije bio nimalo bliži dobivanju oklade nego što je to bio na početku. Namjerno ga je zavaravala. Kako sam si samo, dovraga, dopustio da se upletem u ovo? Znao je da nema nikakva načina da pribavi toliko novca.

Kad je Mallory ušao u liječničku garderobu, svi su ga već čekali.

- Vrijeme je za isplatu! - veselo će Grundy.

Mallory se usiljeno nasmiješi. - Imam još vremena do ponoći, zar ne? Vjerujte mi, dečki, mala je spremna.

Nato se svi stanu smijuljiti. - Naravno. Povjerovat ćemo ti kada to čujemo od same dame. Ti samo do ujutro pripremi novac.

Mallory se nasmije. - Bilo bi vam bolje da vi pripremate novac!

Jednostavno je morao pronaći neki način da uspije. Odjednom se dosjetio rješenja.

Ken Mallory pronašao je Kat u liječničkom salonu. On sjedne nasuprot njoj. - Čujem da si pacijentu spasila život.

- I sebi.

- Molim?

- Ništa.

- Bi li htjela meni spasiti život? Kat ga upitno pogleda.

- Izadi danas sa mnom na večeru.

- Odviše sam umorna, Ken. - Bila je umorna i od igre koju je s njime igrala. Dosta mi je, pomisli Kat. Vrijeme je da prestanemo. Gotovo je. Uхватила sam se u vlastitu zamku. Ona požali što nije riječ o drugačijem čovjeku. Da je prema njoj barem bio iskren. Moglo mi je biti istinski stalo do njega, razmišljala je Kat.

Mallory nikako nije mogao dopustiti da mu Kat izmakne. - Nećemo se dugo zadržati - nagovarao ju je. - Svejedno negdje moraš večerati.

I protiv volje, Kat kimne glavom. Znala je da će im to biti posljednji izlazak. Reći će mu da zna za okladu. Okončat će tu igru. - U redu.

Honey je svoju smjenu završila u četiri poslijepodne. Pogledavši na ručni sat, zaključila je da ima točno toliko vremena koliko joj je potrebno za jednu malu kupovinu. Najprije je otišla u Candelier po nekoliko svijeća za stan, potom u San Francisco Tea and Coffee Company kako bi za doručak nabavila neku pitku kavu, a potom u Chris Kelly, gdje su se prodavali kvalitetni tekstilni proizvodi.

Pretrpana zavežljajima, Honey je pošla prema stanu. Kod kuće će si pripremiti neku večeru, odluči ona. Znala je da Kat ima dogovoren sastanak s Malloryjem, a da je Paige dežurna.

Mučeći se s paketima, Honey uđe u stan i za sobom zatvori vrata. Potom upali svjetlo. Neki ogroman crni muškarac izlazio je iz kupaonice, a krv je s njega kapala po bijelome sagu. U ruci je imao pištolj, okrenut prema njoj.

- Samo pisni i raznijet ću ti tu jebenu glavu!

Honey vrisne.

23.

Mallory je sjedio nasuprot Kat u restoranu Schroeder's u ulici Front.

Bliži se kraj drugog poluvremena, pomisli on, a još nema golova. Što će se dogoditi kada ne bude mogao isplatiti deset tisuća dolara? To će se vrlo brzo pročitati bolnicom i postat će poznat kao prevarant, predmet izrugivanja.

Kat je pričala o jednome od svojih pacijenata, a Mallory ju je gledao u oči ne registrirajući niti jednu jedinu njezinu riječ. Bio je zaokupljen puno važnijim stvarima.

Večera je bila gotovo završena i konobar je posluživao kavu. Kat pogleda na ručni sat. - Sutra ujutro moram doći jako rano u bolnicu, Ken. Mislim da bi bilo dobro da pođemo.

Nijemo je sjedio i nepomično gledao u stol. - Kat... -On podigne pogled. - Trebam ti nešto reći.

- Da?

- Moram ti nešto priznati. - On duboko udahne. - Ovo mi je jako teško.

Zbunjeno ga je gledala. - O čemu je riječ?

- Ovo mi je užasno neugodno. - S mukom je tražio prave riječi. - Ja... eto, glupo sam se s nekim liječnicima okladio da... da ću te uspjeti odvesti u krevet.

Kat ga je nepomično promatrala. - Ti...

- Molim te, još nemoj ništa reći. Toliko se stidim zbog toga što sam učinio. Sve je počelo kao nekakva šala, ali šala je na koncu ispala na moj račun. Dogodilo se nešto na što nisam računao. Zaljubio sam se u tebe.

- Ken...

- Još nikada nisam bio zaljubljen, Kat. Upoznao sam puno žena, ali još nikada nisam osjetio nešto ovakvo. Uopće ne mogu prestati misliti na tebe. - On nesigurno uzdahne. - Želim da se vjenčamo.

Kat je osjećala kako joj se misli sve brže kovitlaju. Sve se odjednom okrenulo naglavce. - Ja... ne znam što bih...

- Ti, si jedina žena koju sam ikada zaprosio. Molim te, pristani. Hoćeš li se udati za mene, Kat?

Znači, doista je bio iskren kad joj je govorio sve one lijepe stvari! Srce joj je snažno udaralo. Bilo je to kao da joj se odjednom ostvario neki čudesan san. Od njega je samo željela iskrenost. I sada je prema njoj bio iskren. Cijelo vrijeme osjećao je grižnju savjesti zbog onoga što je učinio. Nije bio poput ostalih muškaraca. Bio je iskren i osjećajan.

Kad ga je pogledala, oči su joj bile prepune sjaja. - Da, Ken. Oh, da!

Njegov osmijeh osvijetlio je čitavu prostoriju. - Kat... - On se nagne prema njoj i poljubi je. - Tako mi je užasno žao zbog te glupe oklade. - On stane odmahivati glavom, kao da time osuđuje samoga sebe. - Deset tisuća dolara. Mogli smo sav taj novac potrošiti na svadbeno putovanje. Ali isplati se izgubiti taj novac i dobiti tebe.

Kat je razmišljala: Deset tisuća dolara.

- Bio sam tako glup.
- Kada ti istječe rok?
- U pola noći, ali to više nije važno. Važni smo samo mi. Važno je da ćemo se vjenčati. Mi...
- Ken?
- Da, dušo?
- Pođimo u tvoj stan. - U njezinim očima pojavila se nestašna iskra. - Još uvijek stigneš dobiti okladu.
Kat je u krevetu bila prava tigrica.
Bože moj! Ovo se isplatilo čekati, mislio si je Mallory. Svi oni osjećaji koje je Kat godinama potiskivala sada su odjednom eksplodirali. Bila je to najstrastvenija žena koju je Ken Mallory ikada upoznao. Nakon dva sata bio je posve iscrpljen. Držao je Kat u zagrljaju. - Nevjerojatna si - reče on.
Pridignuvši se na laktove, ona ga pogleda. - I ti, dragi. Tako sam sretna.
Mallory se nasmiješi. - Ja također. - Moja je sreća vrijedna deset tisuća dolara, pomisli on. Plus fantastičan seks...
- Obećaj mi da će zauvijek biti ovako, Ken.
- Obećajem - reče Mallory upotrijebivši najiskreniju intonaciju.
Kat pogleda na ručni sat. - Bit će najbolje da se sad odjenem.
- Ne možeš ostati cijelu noć?
- Ne, ujutro idem u bolnicu s Paige. - Ona ga strastveno poljubi. - Bez brige. Cijeli ćemo život biti zajedno. Promatrao ju je kako se odijeva.
- Jedva čekam da pokupim novac od oklade. Pobrinut ću se za fantastičan medeni mjesec. - On se namršti. - Ali što ako mi dečki ne povjeruju? Neće mi vjerovati samo na riječ.
Kat se na trenutak zamisli. Na koncu reče: - Bez brige. Ja ću ih uvjeriti.
Mallory se nasmiješi. - Dođi, vrati se u krevet.

24.

Crnac s pištoljem usmjerenim prema Honey poviče: -Rekao sam ti da šutiš!

- O... oprostite - reče Honey. Drhtala je. - Što... što želite?

Rukom se držao za bok, pokušavajući zaustaviti krvarenje. - Trebam svoju sestru.

Honey ga zbunjeno pogleda. Bilo je očito da je lud. -Sestru?

- Kat. - Glas mu je postajao sve tiši.

- O, Bože! Pa ti si Mike!

- Da.

Pištolf mu ispadne iz ruke i on se sruši na pod. Honey potrči prema njemu. Krv je tekla iz rane, koja je izgledala da ju je načinio metak.

- Lezi mirno - reče Honey. Ona žurno pode u kupaonicu i uzme peroksid i veliki ručnik. Potom se vrati Mikeu. - Ovo će te boljeti - upozori ga ona.

On je samo ležao, preslab da se pomakne.

Ona izlije peroksid na ranu i pritisne ručnik na njegov bok. On se ugrize za ruku kako ne bi vikao.

- Pozvat ću hitnu da te odvezu u bolnicu - reče Honey.

On je uhvati za ruku. - Ne! Nikakva bolnica. Nikakva policija. - Glas mu je postajao sve slabiji. - Gdje je Kat?

- Ne znam - reče Honey bespomoćno. Znala je da je Kat negdje s Malloryjem, ali nije imala pojma gdje. - Dopusti mi da nazovem jednu prijateljicu.

- Paige? - upita je on.

Honey kimne. - Da. - Znači, Kat mu je rekla za nas dvije.

Prošlo je deset minuta prije nego što su u bolnici uspjeli doći do Paige.

- Bilo bi najbolje da dođeš kući - reče Honey.

- Dežurna sam, Honey. Nazvala si me usred...

- Ovdje je Katin brat.

- Oh, tako, pa reci mu...

- Ranjen je.

- Molim?!?

- Ranjen je!

- Poslat ću hitnu i...

- Kaže da ne želi ni bolnicu ni policiju. Ne znam što da radim.

- Koliko je teško ranjen?

- Poprilično teško.

Usljedila je stanka. - Potražit ću nekoga da me zamijeni. Dolazim za pola sata.

Paige spusti slušalicu i vrati se Mikeu. - Paige dolazi.

Dva sata kasnije, dok se vraćala u stan, Kat je bila ispunjena veličanstvenim osjećajem zadovoljstva. Prije nego što su pošli u Malloryjev

stan bila je nervozna zbog vođenja ljubavi, bojala se da će joj to biti mrsko nakon užasnog iskustva iz rane mladosti, no, Ken Mallory pretvorio je ono čega se najviše bojala u nešto čudesno. U njoj je oslobodio osjećaje za koje nije ni znala da postoje.

Smiješeci se na pomisao o tome kako su u zadnji čas nadmudrili liječnike i dobili okladu, Kat otvori vrata stana i potom zastane u šoku. Paige i Honey klečale su pokraj Mikea. On je ležao na podu, pod glavom je imao jastuk, a na boku pritisnut ručnik, dok mu je odjeća bila natopljena krvlju.

Paige i Honey podignu pogled prema otvorenim vratima.

- Mike! Bože moj! - Ona poleti prema Mikeu i klekne pokraj njega. - Što se dogodilo?

- Bok, sestrice. - Glas mu je bio tek jedva čujni šapat.

- Ranjen je - reče Paige. - Krvari.

- Prebacimo ga u bolnicu - reče Kat. Mike odmahne glavom. - Ne - prošapće. - Ti si doktorica. Sredi me. Kat pogleda Paige.

- Zaustavila sam krvarenje koliko god sam mogla, ali metak je još uvijek u njemu. Ovdje nemamo instrumente potrebne za...

- Još uvijek gubi krv - reče Kat. Ona položi Mikeovu glavu u svoje krilo.

- Slušaj me, Mike. Ne bude li ti pružena pomoć, umrijet ćeš.

- Ovo... ne... možeš... prijaviti... Ne... želim... nikakvu policiju.

Kat ga tiho upita: - U što si to upleten, Mike?

- Ništa. Obavljao sam jednu... poslovnu transakciju... i onda je sve propalo... tip se naljutio i upucao me.

Bila je to priča kakvih se Kat naslušala svih tih godina. Laži. Same laži. Znala je to i onda i sada, ali je pokušavala od same sebe skrivati istinu.

Mike joj se čvrsto držao za ruku. - Hoćeš li mi pomoći, sestrice?

- Da. Pomoći ću ti, Mike. - Kat se nagne i poljubi ga u obraz. Potom ustane i priđe telefonu, te podigne slušalicu i nazove ambulantu hitne pomoći u bolnici.

- Ovdje doktorica Hunter - reče ona drhtavim glasom. - Odmah mi je potrebno vozilo hitne pomoći...

Kad su došli u bolnicu, Kat je zamolila Paige da obavi operaciju vađenja metka.

Izgubio je puno krvi - reče Paige. Ona se obrati pomoćnome kirurgu. - Dajte mu još krvi.

Kad je operacija bila gotova, već je svitalo. Zahvat je obavljen uspješno.

Po završetku operacije Paige pozove Kat na stranu. - Kako želiš da napišem izvještaj? - upita je. - Mogu navesti neku nesreću ili...

- Ne - reče Kat. Glas joj je bio prepun boli. - Ovo sam trebala već odavno učiniti. Želim da to prijaviš kao ranu izazvanu vatrenim oružjem.

Mallory je čekao Kat ispred operacijske dvorane.

- Kat! Čuo sam za tvog brata i... Kat umorno kimne.

- Žao mi je. Hoće li se oporaviti? Kat pogleda Malloryja i reče: - Hoće. Prvi put u životu Mikeu će biti dobro.

Mallory stisne Kat za ruku. - Samo sam ti htio reći koliko je prošla noć bila fantastična. Bila si pravo čudo. Oh, sad sam se sjetio. Liječnici s kojima

sam se kladio čekaju u salonu, ali sada, nakon svega što se dogodilo, vjerojatno ne bi išla sa mnom i...

- Zašto ne?

Ona ga uzme pod ruku i njih dvoje uđu u salon za odmor. Liječnici su ih gledali kako se približavaju.

Grundy reče: - Bok, Kat. Treba nam tvoja riječ... Doktor Mallory tvrdi da ste zajedno proveli prošlu noć i da vam je bilo super.

- Bilo je i više nego super - reče Kat. - Bilo je fantastično! - Ona poljubi Malloryja u obraz. - Vidimo se kasnije, ljubavniče moj.

Dok je Kat izlazila iz prostorije, muškarci su ostali nepomično sjediti, razjapljenih usta.

Kad su se našle u svojoj garderobi, Kat reče Paige i Honey: - U svoj ovoj gužvi nisam vam stigla ispričati novosti.

- Kakve novosti? - upita je Paige.

- Ken me zaprosio.

Na njihovim licima pojavila se posvemašnja nevjerica.

- Šališ se! - reče Paige.

- Ne. Sinoć me zaprosio. I ja sam pristala.

- Ali, ne možeš se udati za njega! - usklikne Honey. - Znaš kakav je. Hoću reći, pokušao te namamiti u krevet radi oklade!

- I uspio je. - Kat se nasmiješi.

Paige je pogleda. - Zbunjena sam.

Kat reče: - Prevarile smo se. Imale smo posve pogrešno mišljenje o njemu. Ken mi je sam rekao za okladu. Sve ovo vrijeme pekla ga je savjest. Zar vam nije jasno što se dogodilo? Ja sam pristala izaći s njim kako bih ga kaznila, a on je izašao sa mnom da bi zaradio nešto novca, a na koncu smo se jedno u drugo zaljubili. Oh, ne mogu vam reći koliko sam sretna!

Honey i Paige se pogledaju. - Kada ćete se vjenčati? - upita Honey.

- Još nismo razgovarali o tome, ali sigurna sam da će to biti uskoro. Željela bih da mi na vjenčanju budete pratilje.

- Na to već možeš računati - reče Paige. - Svakako ćemo doći. - Ali negdje u njoj još je tinjala sumnja. Ona zijevne. - Ovo je bila duga noć. Idem kući malo odspavati.

- Ja ću ostati ovdje s Mikeom - reče Kat. - Policija želi razgovarati s njim kad se probudi. - Ona ih uhvati za ruke. - Hvala vam što ste mi tako dobre prijateljice.

Na putu kući Paige je razmišljala o svemu što se te noći dogodilo. Znala je koliko Kat voli svog brata. Morala je imati puno hrabrosti kad ga je prijavila policiji. Ovo sam trebala već odavno učiniti.

Kad je Paige ušla u stan, telefon je već zvonio. Ona žurno dođe do njega i podigne slušalicu.

Zvao je Jason. - Bok! Zovem te samo da ti kažem koliko mi nedostaješ. Što se događa u tvome životu?

Paige je primamljivala pomisao na to da mu ispriča novosti, da ih s nekime podijeli, međutim bila je riječ o odviše osobnim stvarima, o nečemu što je pripadalo

Kat.

- Ništa - reče Paige. - Sve je u redu.

- Odlično. Jesi li slobodna za večeru?

Paige je znala da je to više od običnog poziva na večeru. Ako se još jednom vidimo, upustit ću se u vezu, pomisli Paige. Znala je da je riječ o jednoj od najvažnijih odluka u njezinu životu.

Ona duboko udahne. - Jasone... - U tom trenutku ogłosi se zvonce na ulaznim vratima. - Pričekaj samo malo, Jasone, molim te. Može?

Paige odloži slušalicu, ode do vrata i otvori ih.

Ispred ulaza stajao je Alfred Turner.

25.

Paige je stajala na vratima kao oduzeta.

Alfred se nasmiješi. - Smijem li ući?

Bila je posve smetena. - Da... ovaj... svakako. Oprosti... - Promatrala je Alfreda kako ulazi u dnevnu sobu, pritom osjećajući mješavinu suprotstavljenih osjećaja. Istovremeno je bila i sretna i uzbuđena i bijesna. Zašto se i dalje ponašam ovako? pomisli Paige. Vjerojatno je samo navratio kako bi me pozdravio.

Alfred joj reče: - Napustio sam Karen.

Te su riječi kod nje izazvale šok.

Alfred joj se približi. - Užasno sam pogriješio, Paige. Nikako te nisam smio napustiti. Nikako.

- Alfred... - Paige se odjednom nečega sjetila. - Oprosti...

Ona žurno ode do telefona i uzme slušalicu. - Jasone?

- Da, Paige. Ono što sam ti govorio za večeras... mogli bismo...

- Ja... ovaj... ne mogu doći.

- Oh. Ako ne možeš večeras, može onda sutra navečer?

- Ja... ovaj... nisam sigurna.

Naslutio je neku napetost u njezinu glasu. - Nešto nije u redu?

- Ne. Sve je u redu. Nazvat ću te sutra i sve ću ti objasniti.

- Dobro. - Glas mu je zvučao zbunjeno. Paige spusti slušalicu.

- Nedostajala si mi, Paige - reče Alfred. - Jesam li i ja nedostajao tebi?

Nisi. Ja samo hodam ulicom i nepoznate ljude zovem »Alfrede!«. - Jesi - prizna Paige.

- Izvrsno. Mi pripadamo jedno drugome, znaš. Oduvijek si pripadamo.

Doista? Jesi li zato oženio Karen? Misliš li da samo tako možeš dolaziti i odlaziti iz mog života, kad god ti se to prohtije?

Alfred je stajao pokraj nje. - Zar ne?

Paige ga pogleda i reče: - Ne znam. - Sve joj je to došlo nekako prebrzo.

Alfred je uzme za ruku. - Dakako da znaš.

- Što se dogodilo s Karen?

Alfred slegne ramenima. - Karen je bila pogreška. Neprestano sam mislio na tebe i na sve naše divne zajedničke trenutke. Uvijek smo jedno drugome bili dobri.

Promatrala ga je pomno, oprezno. - Alfred... -

- Došao sam i tu namjeravam ostati. Kad kažem »tu« ne mislim baš ovdje. Idemo u New York.

- New York?

- Da. Sve ću ti ispričati. Dobro bi mi došla šalica kave.

- Svakako. Skuhat ću svježu kavu. Bit će gotova za par minuta.

Alfred pođe za njom u kuhinju i Paige počne pripremati kavu. Pokušavala je srediti misli. Tako je očajnički željela da joj se Alfred vrati, a sada kad je došao...

Alfred je govorio: - Puno sam toga naučio u posljednjih nekoliko godina, Paige. Odrastao sam.

- Da?

- Da. Znaš da sve ove godine radini za WHO.

- Znam.

- Te se zemlje nisu nimalo promijenile od vremena kad smo bili djeca. Štoviše, u nekima je čak još i gore. U njima ima još više bolesti, više siromaštva...

- Ali, bio si ondje, pomagao si im - reče Paige.

- Da, i onda sam se iznenada probudio.

- Probudio?

- Shvatio sam da uludo trošim život. Bio sam ondje, živio u bijedi, radio dvadeset i četiri sata na dan, pomagao tim neukim divljacima, dok sam ovdje mogao zarađivati hrpe novca.

Paige nije mogla vjerovati da joj to govori Alfred.

- Upoznao sam jednog liječnika koji ima ordinaciju u newyorškoj Park aveniji. Znaš li koliko godišnje zarađuje? Više od petsto tisuća dolara! Jesi li me čula? Pet stotina tisuća dolara!

Paige ga je nijemo promatrala.

- Tada sam se upitao: »Gdje je sav taj novac cijelog mog života?«

Ponudio mi je posao u svojoj ordinaciji - reče Alfred ponosno - i namjeravam raditi s njim. Zbog toga ti i ja idemo u New York.

Paige je samo sjedila, posve omamljena onime što je čula.

- Moći ću nam kupiti luksuzan stan na najvišem katu neke zgrade, kupovati ti lijepe haljine i sve ono što sam ti uvijek obećavao. - On se radosno smiješio.

- Eto, nisi li iznenađena?

Paige je osjećala kako su joj usta posve suha. - Ne... ne znam što bih rekla, Alfrede.

On se nasmije. - Naravno da ne znaš. Petsto tisuća dolara dovoljno je da svatko ostane bez riječi.

- Nisam mislila na novac - reče Paige polako.

- Ne?

Pomno ga je promatrala, kao da ga vidi prvi put. - Alfrede, dok si radio za WHO, nisi li imao osjećaj da pomažeš ljudima?

On slegne ramenima. - Tim ljudima ništa ne može pomoći. A kome je, uostalom, do toga i stalo? Možeš li vjerovati da je Karen željela da ostanem ondje, u Bangladešu? Rekao sam joj da za to nema šanse, stoga se ona vratila. - On uhvati Paige za ruku. - I tako sam došao... Nešto si mi šutljiva. Vjerojatno te se sve ovo silno dojmilo, ha?

Paige se sjeti oca. Postigao bi golem uspjeh u Park aveniji, ali novac ga nije zanimao. Želio je samo pomagati ljudima.

- Već sam se razveo od Karen, tako da se možemo odmah vjenčati. - On je pogladi po ruci. - Kako ti se sviđa zamisao da živimo u New Yorku?

Paige duboko udahne. - Alfreda...

Na njegovu licu titrao je osmijeh prepun iščekivanja. -Da?

- Izlazi!

Njegova osmijeha polako nestane. - Molim?!? Paige ustane. - Želim da izađeš iz mog stana. Bio je zbunjen. - Ali, kamo želiš da pođem?

- To ti neću reći - reče Paige. - Ne želim te uvrijediti.

Nakon Alfredova odlaska, Paige je ostala sjediti, posve zaokupljena mislima. Kat je imala pravo. Sve dosad slijepo se držala običnog duha. Pomagao sam tim neukim divljacima, dok sam ovdje mogao zarađivati hrpe novca... Petsto tisuća godišnje!

Eto od čega sve ovo vrijeme nisam odustajala, pomisli Paige začuđeno. Trebala se osjećati potišteno, no, odjednom je bila ispunjena nekakvim ushićenjem.

Odjednom se osjećala slobodnom. Sada je znala što želi.

Prišavši telefonu, ona okrene broj.

- Molim?

- Jasone, ovdje Paige. Sjećaš li se da si mi govorio o svojoj kući u Noe Valleyju?

- Da...

- Voljela bih je vidjeti. Jesi li večeras slobodan?

Jason tiho reče: - Hoćeš li mi reći što se događa, Paige? Vrlo sam zbunjen.

- Ja sam ta koja je zbunjena. Mislila sam da sam zaljubljena u muškarca kojeg sam znala nekada davno, ali to više nije isti čovjek. Sada znam što želim.

- Da?

- Želim vidjeti tvoju kuću.

Noe Valley pripadao je nekom drugom stoljeću. Bila je to živopisna oaza u samome srcu jednog od najkozmpolitskijih gradova na svijetu.

Jasenova kuća bila je vjeran odraz njegove ličnosti -udobna, uredna i šarmanтна. Vodio je Paige kroz cijelu kuću. - Ovo je dnevna soba, kuhinja, kupaoonica za goste, radna soba... - On je pogleda i reče: - Spavaća je soba na katu. Bi li je htjela vidjeti?

Paige tiho reče: - Vrlo rado.

Stubama su pošli do sobe. Paigeino srce divlje je udaralo. Ali ono što se događalo doimalo se neizbježnim. To sam trebala znati od samog početka, pomisli ona.

Paige se kasnije nikako nije mogla sjetiti tko je načinio prvi korak, ali nekako su se odmah našli u zagrljaju i Jasonove usne bile su na njezinima i sve se doimalo najprirodnijom stvari na svijetu. Stali su se međusobno razodijevati, oboje pritom iskazujući neobuzdanu žurbu. Potom su se našli u krevetu i počeli voditi ljubav.

- Bože - prošapće on. - Volim te.

- Znam - reče Paige veselo. - Još otkako sam ti rekla da odjeneš bijelu kutu.

Nakon što su se ispružili jedno pored drugog, Paige reče: - Voljela bih ovdje ostati preko noći.

Jason se nasmiješi. - Ujutro me nećeš mrziti?

- Obećajem.

Paige je provela noć s Jasonom, u razgovaranju... vođenju ljubavi... razgovaranju. Ujutro mu je priredila doručak.

Dok ju je gledao, Jason reče: - Ne znam kako sam imao toliko sreće, ali hvala ti.

- Ja sam ta koja je imala sreće - reče mu Paige.

- Znaš što? Uopće nisi odgovorila na moje pitanje.

- Dobit ćeš odgovor danas popodne.

Tog poslijepodneva u Jasonov ured došao je dostavljač koji mu je donio neku omotnicu. Unutra se nalazio i listić koji je Jason poslao zajedno s maketom kuće.

Moja []

Naša [x]

Molim, označiti jedan od ponuđenih odgovora.

26.

Lou Dinetto bio je spreman za izlazak iz bolnice. Kat dođe u njegovu sobu kako bi se oprostila od njega. Ondje su bili i Nosonja i Sjena.

U trenutku kad je Kat ušla u sobu, Dinetto se obrati njima dvojici: - Nestanite.

Kat ih je gledala kako izlaze na hodnik.

Dinetto pogleda Kat i reče: - Tvoj sam dužnik.

- Niste mi ništa dužni.

- Znači, misliš da moj život ne vrijedi ništa? Čujem da se udaješ.

- Da.

- Za nekog doktora.

- Da.

- Reci mu neka se dobro brine za tebe, jer će inače imati posla sa mnom.

- Reći ću mu.

Usljediла je kratka tišina. - Žao mi je zbog Mikea.

- Sve će biti u redu - reče Kat. - Dugo sam razgovarala s njim. Sve će biti u redu.

- Dobro. - Dinetto joj pruži debelu smeđu omotnicu. - Mali svadbeni dar za tebe.

Kat odmahne glavom. - Ne. Hvala.

- Ali...

- Čuvajte se.

- I ti. Znaš što? Prava si principijelna mačka. Reći ću ti nešto što bih volio da zapamtiš. Ako ti ikada zatreba neka usluga - bilo što - obrati se meni.

Jesi li me čula?

- Čula sam.

Zнала je da to misli iskreno. I znala je da mu se nikada neće obratiti za pomoć.

Tijekom sljedećih tjedana Paige i Jason razgovarali su telefonom tri do četiri puta na dan i bili su zajedno svaki put kada Paige nije imala noćno dežurstvo.

U bolnici je bilo više posla nego ikada. Paige je odrađivala tridesetšestsatnu smjenu tijekom koje je sve vrvjelo od hitnih slučajeva. Bila je upravo zaspala u sobi za dežuranje kad ju je probudio prodoran zvuk telefona.

S mukom je prinijela slušalicu do uha. - Mmm... molim?

- Doktorice Taylor, možete li odmah doći u sobu 422?

Paige pokuša razbistriti misli. Soba 422. Netko od pacijenata dr. Barkera. Lance Kelly. Pacijent kojem je upravo zamijenjen mitralni zalistak. Nešto nije u redu. Paige nesigurnim pokretima siđe s kreveta i izađe na pusti hodnik. Odlučivši ne čekati dizalo, ona potrči uza stube. Možda je stvar samo u nekoj nervoznoj sestri. Ako je nešto ozbiljno, nazvat ću dr. Barkera, pomisli.

Otvorivši vrata sobe 422, ona bez riječi ostane stajati na pragu. Pacijent se borio da dođe do daha, pritom glasno stenjući. Sestra pogleda Paige s vidnim olakšanjem.

- Nisam znala što da učinim, doktorice. Ja...

Paige žurno priđe pacijentu. - Sve će biti u redu - reče ona umirujući ga. Ona mu opipa bilo. Srce mu je divlje udaralo. Mitralni zalistak nije radio kako treba.

- Dajte mu sedativ - naloži Paige.

Sestra joj pruži špricu i Paige njezin sadržaj ubrizga u pacijentovu venu. Potom reče sestri: - Recite glavnoj sestri da odmah okupi ekipu za operaciju. I pozovite doktora Barkera!

Petnaest minuta kasnije, Kelly je bio na operacijskome stolu. Ekipa se sastojala od dvije instrumentarke, pomoćne sestre i dvojice specijalizanata. Visoko u kutu prostorije bio je postavljen televizijski monitor na kojem je bila prikazana brzina otkucaja srca, EKG i krvni tlak.

U tom trenutku u dvoranu je ušao anesteziolog i Paige osjeti potrebu da opsuje. Većina anesteziologa u bolnici bili su sposobni liječnici, no Herman Koch bio je iznimka. Paige je s njime već radila te ga je pokušavala izbjegavati koliko god je to bilo moguće. Nije imala povjerenja u njega. Sada nije imala izbora.

Paige ga je promatrala kako u pacijentovo grlo postavlja tubus, dok je ona odmotavala papirnati pokrov s otvorom i postavljala ga na pacijentove grudi.

- Stavite mu kateter u vratnu venu - reče Paige.

Koch kimne. - U redu.

Jedan od specijalizanata upita: - U čemu je problem?

- Doktor Barker jučer je zamijenio mitralni zalistak. Mislim da je popustio. Paige pogleda dr. Kocha. - Spava?

Koch kimne. - Kao kod kuće u krevetu.

Da si barem ti kod kuće u krevetu, pomisli Paige. - Što koristite?

- Propofol.

Ona kimne. - U redu.

Gledala je kako Kellyja priključuju na aparat srce-pluća kako bi ona mogla izvesti kardiopulmonarno premošćenje. Paige pogleda zidne monitore. Puls 140... saturacija kisika u krvi 92 posto... krvni tlak 80/60. - Idemo - reče Paige.

Jedan od specijalizanata uključi glazbu.

Paige priđe stolu i nađe se pod tisuću sto watta jarko-bijelog svjetla. Potom reče instrumentarki. - Skalpel, molim...

Operacija je počela.

Paige je najprije uklonila sve šavove na prsnoj kosti, koji su ostali od operacije izvedene dan ranije. Potom je načinila rez od donjeg dijela vrata do donjeg dijela prsne kosti, dok je jedan od specijalizanata brisao krv jastučićima od gaze.

Oprezno je prerezala slojeve masnog tkiva i mišića i pred njom se tada našlo srce koje je neobuzdano udaralo. - Tu je problem - reče Paige. -

Pretklijetka ima rupturu. Krv se skuplja oko srca i pritišće ga. Paige je promatrala monitor na zidu. Udarni tlak opasno se snizio.

- Pojačajte protok - naloži Paige. U tom trenutku otvore se vrata dvorane i u nju uđe Lawrence Barker. Stao je sa strane i promatrao što se događa. Paige reče: - Doktore Barker, želite li...?

- Vi ste započeli operaciju. Stoga je i nastavite... Paige pogleda što radi Koch. - Pazite. Anestezija će biti preduboka, dovraga! Usporite!

- Ali, ja sam...

- Ima ventrikularnu tahikardiju! Tlak mu pada!

- Što želite da učinim? - upita Koch bespomoćno. To bi on trebao znati, pomisli Paige ljutito. - Dajte mu lidocain i adrenalin! Odmah! - vikala je Paige.

- Odmah.

Paige je promatrala Kocha kako uzima špricu i stavlja je u pacijentov IV-sustav.

Jedan od specijalizanata pogleda monitor i reče: - Krvni tlak pada.

Paige je mahnito radila na zaustavljanju otjecanja krvi. Ona pogleda Kocha. - Prejaki protok! Rekla sam vam da...

Zvuk otkucaja srca na monitoru odjednom je postao kaotičan.

- Bože! Nešto nije u redu!

- Dajte mi defibrilator! - poviče Paige.

Sestra s kolica uzme defibrilator, otvori dvije sterilne kontaktne elektrode i stavi ih u aparat. Potom uključi punjenje i deset sekundi kasnije preda ih Paige.

Ona uzme pločice i stavi ih izravno na Kellyjevo srce. Kellyjevo tijelo poskoči i zatim padne na stol.

Paige pokuša još jednom, snagom volje pokušavajući vratiti pacijenta u život, navesti ga da ponovno počne disati. Ništa. Srce je bilo nepomično, tek mrtav, beskoristan organ.

Paige je bila bijesna. Ona je svoj dio operacije obavila uspješno. Koch je pacijentu dao prejaku anesteziju.

Dok je Paige treći put bezuspješno pokušavala defibrilatorom oživiti Lancea Kellyja, dr. Barker priđe stolu i reče joj: - Ubili ste ga.

27.

Jason je bio na sastanku u vezi s nekim projektom kao mu je, usred njegova trajanja, tajnica rekla: - Doktorica Taylor čeka vas na liniji. Da joj kažem da ćete je nazvati?

- Ne. Javit ću se. - Jason podigne slušalicu. - Paige?

- Jasone... trebam te! - Jecala je.

- Što se dogodilo?

- Možeš li doći u stan?

- Naravno. Dolazim odmah. - On ustane. - Sastanak je završen.

Nastavljamo ujutro.

Pola sata kasnije, Jason je bio u stanu. Otvorivši vrata, Paige mu se baci oko vrata. Oči su joj bile crvene od plača.

- Što se dogodilo? - upita je Jason.

- Užasno... Doktor Barker rekao mi je da sam ubila pacijenta, ali doista... za to nisam kriva! - Glas joj se izgubi. - To više ne mogu trpjeti...

- Paige - reče Jason nježnim glasom - pričala si mi koliko je uvijek podao. Čovjek je jednostavno takve naravi.

Paige odmahne glavom. - Nije riječ samo o tome. Pokušava me otjerati još otkako sam prvi put radila s njim. Jasone, da je to nekakav nesposoban liječnik koji me ne smatra dobrom, ne bi mi toliko smetalo, ali taj je čovjek genijalan kirurg. Moram cijeniti njegovo mišljenje. Jednostavno mislim da nisam dovoljno dobra.

- Gluposti - reče Jason ljutito. - Naravno da si dobra. Svi mi kažu da si fantastična liječnica.

- Ali ne i Lawrence Barker.

- Zaboravi Barkera.

- I hoću - reče Paige. - Odlazim iz te bolnice. Jason je zagrli. - Paige, znam da odviše voliš svoj poziv da bi ga samo tako napustila.

- Neću napustiti liječnički poziv. Samo više nikada ne želim vidjeti tu bolnicu.

Jason izvuče rupčić i obriše joj oči.

Žao mi je što te gnjavim svim tim problemima - reče Paige.

- Tome i služe budući muževi, zar ne? Ona se uspije nasmiješiti. - Sviđa mi se kako to zvuči. U redu. - Paige duboko udahne. - Sada se osjećam bolje.

Hvala ti što si razgovarao sa mnom. Nazvala sam doktora Wallacea i rekla mu da dajem otkaz. Sada idem k njemu u bolnicu.

- Vidimo se na večeri.

Paige je prolazila bolničkim hodnicima svjesna toga da ih gleda posljednji put. Čula je dobro poznate zvukove i promatrala ljude kako žurno koračaju hodnicima.

Bolnica joj je postala domom i više nego što je to dotada uviđala. Razmišljala je o Jimmyju i Changu i o svim divnim liječnicima s kojima je

radila. Dragi Jason u njezinoj viziti u bijeloj kuti. Prošla je pored kantine u kojoj su ona, Honey i Kat doručkovale stotinama puta, zatim pored salona, u kojem su pokušali organizirati malu zabavu. Hodnici i sobe bili su prepuni raznih uspomena. Nedostajat će mi, pomisli Paige, ali jednostavno ne želim raditi pod istim krovom s tim čudovištem.

Ona uđe u ured dr. Wallacea. On ju je čekao.

- Dakle, moram priznati da me tvoj poziv iznenadio, Paige! Jesi li donijela konačnu odluku?

- Jesam.

Benjamin Wallace uzdahne. - U redu. Prije nego što odeš, doktor Barker bi se želio vidjeti s tobom.

- Ja se želim vidjeti s njim. - Sav Paigein dotada susprezani bijes sada je izbio na površinu.

- U laboratoriju je. Onda... sretno.

- Hvala. - Paige se uputi prema laboratoriju.

Kad je ušla u laboratorij, dr. Barker proučavao je pod mikroskopom neke dijapozitive. On podigne pogled. -Čujem da ste odlučili napustiti bolnicu.

- Tako je. Želja vam je konačno ispunjena.

- Molim? - Upita je Barker.

- Željeli ste da odem još od trenutka kad ste me prvi put vidjeli. Eto, pobijedili ste. Više se ne mogu boriti protiv vas. Kad ste mi rekli da sam ubila vašeg pacijenta jednostavno... - Paigein se glas izgubi. - Mislim... mislim da ste običan sadistički, bezosjećajan pasji sin i mrzim vas.

- Sjednite - reče dr. Barker.

- Neću. Više vam nemam što reći.

- E, pa, ja želim vama nešto reći. što si vi to, dovraga, umišljate, tko...?

On odjednom zašuti i počne teško disati.

Dok ga je Paige užasno gledala, on se uhvati za grudi i prevali u stolcu, s jednom stranom lica zgrčenom u užasnoj grimasi.

Paige se istog trena našla pored njega. - Doktore Barker! - Ona ščepa telefonsku slušalicu i u nju poviče: -Crveni sustav! Crveni sustav!

Doktor Peterson reče: - Pretrpio je jak moždani udar. Još je prerano da bi se moglo reći hoće li se izvući.

Ja sam kriva za to, pomisli Paige. Ja sam željela da umre. Osjećala se jadno.

Ona se vrati u ured Bena Wallacea. - Žao mi je zbog ovoga - reče Paige. - Bio je dobar liječnik.

- Da. Velika šteta. Vrlo... - Wallace je na trenutak pozorno pogleda. - Paige, ako doktor Wallace više ne može raditi ovdje, bi li razmislila o tome da ostanesh u bolnici?

Paige je oklijevala. - Da. Naravno.

28.

Na njegovoj je bolesničkoj listi pisalo: John Cronin, bijelac, muškarac, 70 godina. Dijagnoza: tumor srca.

Paige još nije upoznala Johna Cronina. Prema rasporedu, trebao je ići na operaciju srca. Ona uđe u njegovu sobu.

Pored njega stajali su bolničarka i stalni bolnički liječnik. Ona se srdačno nasmiješi i reče: - Dobro jutro, gospodine Cronin.

Upravo su mu izvadili cjevčice iz usta, tako da su mu se oko njih još uvijek vidjeli tragovi ljepljive trake. Bočice za infuziju visjele su mu nad glavom, a jedna cjevčica bila mu je učvršćena u veni lijeve ruke.

Cronin pogleda Paige. - Tko ste sada, dovraga, vi?

- Ja sam doktorica Taylor. Ja ću vas pregledati i...

- Vraga ćete me pregledati! Držite svoje jebene ruke dalje od mene.

Zašto mi nisu poslali nekog pravog doktora?

Paigein se osmijeh istoga trena izgubi. - Ja sam kardiovaskularni kirug. Učinit ću sve što mogu da ponovno ozdravite.

- Vi ćete mi operirati srce?

- Tako je. Ja...

John Cronin pogleda drugog liječnika i reče: - Za ime Božje, zar je ovo najbolje što ova bolnica može pružiti?

- Uvjeravam vas da je doktorica Taylor vrlo sposobna - odgovori mu liječnik.

- Kao i moje dupe.

Paige ga oštrim tonom upita: - Hoćete li radije dovesti svog vlastitog kirurga?

- Nemam svog kirurga. Ne mogu si priuštiti te skupe šarlatane. Svi ste vi doktori jednaki. Zanima vas samo novac. Živo vam se fućka za ljude. Mi smo vama samo komadići mesa, zar ne?

Paige se silno trudila da se svlada. - Znam da ste trenutačno vrlo uzrujani, ali...

- Uzrujan? Samo zato što ćete mi izrezati srce? - Cronin je vikao iz sve snage. - Znam da ću umrijeti na operacijskome stolu. Vi ćete me ubiti i nadam se samo da će vas uhititi zbog ubojstva!

- Sada bi bilo dosta! - reče Paige.

On joj se zlobno cerio. - Da umrem, to vam ne bi lijepo izgledalo u dosjeu, zar ne, doktorice? Možda ću vam ipak dopustiti da me operirate.

Paige osjeti kako joj se disanje ubrzalo. Ona se obrati sestri. - Napravite mu EKG i kemijske pretrage. - Još jednom pogledavši Johna Cronina, ona se okrene i izađe iz sobe.

Kad se sat kasnije Paige vratila s nalazima, John Cronin podignuo je pogled. - Oh, kuja se vratila.

Paige je počela operirati Johna Cronina sljedećeg jutra u šest sati.

Čim ga je otvorila, znala je da za njega više nema nade. Glavni problem nije bio u srcu. Croninovi organi pokazivali su znakove melanoma.

Jedan od specijaliziranih reče: - O, Bože! Što ćemo sada učiniti?

- Molit ćemo se da s ovime ne mora predugo živjeti.

Kad je Paige iz operacijske dvorane izašla na hodnik, ondje je zatekla neku ženu i dvojicu muškaraca koji su je čekali. Ženi je bilo nešto manje od četrdeset godina. Imala je jarkocrvenu kosu i previše šminke, a mirisala je na prodoran, jeftin parfem. Na sebi je imala usku haljinu koja joj je naglašavala senzualno tijelo. Muškarci su imali četrdesetak godina i obojica su imali crvenu kosu. Paige su izgledali poput kakve cirkuske družine.

Žena upita Paige: - Vi ste doktorica Taylor?

- Da.

- Ja sam gospođa Cronin. Ovo su moja braća. Kako je mojem mužu?

Nakon kratkog oklijevanja, Paige oprezno reče: - Operacija je protekla dobro u granicama očekivanja.

- O, hvala Bogu! - reče gospođa Cronin melodramatičnim tonom, brišući oči čipkastim rupčićem. - Umrla bih da se Johnu nešto dogodi!

Paige je imala osjećaj da gleda glumicu u nekoj lošoj predstavi.

- Mogu li sad vidjeti svog dragog?

- Još ne, gospođa Cronin. U šok-sobi je. Predlažem vam da dođete sutra.

- Doći ćemo. - Ona se obrati dvojici muškaraca. - Dođite, dečki.

Paige ih je promatrala kako odlaze. Jadan John Cronin, pomisli.

Paige je sljedećeg jutra primila nalaze. Rak se proširio cijelim Croninovim tijelom. Bilo je prekasno za zračenje.

Onkolog joj reče: - Jedino što se može učiniti jest pokušati mu olakšati situaciju i pružiti mu udobnost. Imat će užasne bolove.

- Koliko mu je još preostalo života?

- Tjedan, najviše dva.

Paige je posjetila Johna Cronina na intenzivnoj njezi. Spavao je. John Cronin više nije bio onaj ogorčeni, zajedljivi čovjek, nego ljudsko biće koje se očajnički bori za život. Bio je priključen na respirator, a hranu je primao intravenozno. Paige sjedne pored njega i stane ga promatrati. Izgledao je umorno i poraženo. On je jedan od onih koji nisu imali sreće, pomisli Paige. Čak ni uza sva suvremena medicinska čuda, nikako ga ne možemo spasiti. Paige mu nježno dodirne ruku. Nakon nekoliko minuta izašla je iz njegove sobe.

Kasnije tog poslijepodneva, Paige je ponovno svratila do Johna Cronina. Više nije bio na respiratoru. Kad je otvorio oči i ugledao Paige, pospano je rekao: - Operacija je gotova, ha?

Paige ga pokuša ohrabriti osmijehom. - Da. Samo sam došla vidjeti jesu li vas udobno smjestili.

- Udobno? - upita on prijezirno. - Zašto to, dovraga, vas zanima?

Paige reče: - Molim vas, nemojmo se svađati.

Cronin je samo ležao i pomno je promatrao. - Jedan mi je doktor rekao da ste sjajno obavili posao.

Paige ne reče ništa.

- Imam rak, zar ne?

- Da.

- Koliko je loše...?

Ovo pitanje postavljalo je dilemu s kojom se kad-tad suočavao svaki kirurg. Paige reče: - Poprilično loše. Uslijedila je duga tišina. - A zračenje ili kemoterapija?

- Žao mi je. Od toga biste se osjećali lošije, a ne bi vam nimalo pomoglo.

- Tako. No, da... Život mi je bio dobar.

- U to sam uvjerena.

- Možda vam sada tako ne izgledam, ali imao sam puno žena.

- Vjerujem vam.

- Da. Žene... debeli odresci... dobre cigare... Udani ste?

- Nisam.

- Trebali biste biti. Svi bi trebali biti u braku. Ja sam bio oženjen. Dva puta. Prvi brak trajao je trideset i pet godina. Bila je to jedna krasna dama.

Umrkla je od srčanog udara.

- Žao mi je.

- Sve je u redu. - On uzdahne. - Onda sam se dao preveslati, pa sam oženio jednu fificu. Nju i zajedno s njom njezina dva nezasitna brata. Valjda sam ipak ja kriv za to, budući da sam tako pohotljiv. Uspalila me njezina crvena kosa. Pravi je komad.

- Sigurna sam da je...

- Bez uvrede, ali znate li zašto sam u ovoj šarlatanskoj bolnici? Moja me žena strpala ovamo. Nije željela trošiti novac i smjestiti me u privatnu bolnicu.

Ovako će više ostati njoj i njezinoj braći. - On podigne pogled prema Paige. - Koliko mi je zapravo vremena još ostalo?

- Želite pravu istinu?

- Ne... da.

- Tjedan do dva.

- Isuse! Bol će se još pojačati, zar ne?

- Trudit ću se da vam bude ugodno koliko god je to moguće, gospodine Cronin.

- Zovite me John.

- John.

- Život je zapravo užasan, zar ne?

- Rekli ste da vam je život bio dobar...

- I jest. Nekako je čudno to kad znaš da si došao do kraja. što mislite, kamo onda odlazimo?

- Ne znam.

On se usiljeno nasmiješi. - Javit ću vam kad stignem onamo.

- Sestra će vam sada donijeti lijekove. Mogu li učiniti bilo što da vam bude udobnije?

- Možete. Vratite se večeras na razgovor. Paige je te večeri bila slobodna, a osim toga bila je i iscrpljena. - Doći ću.

Kad ga je Paige navečer došla posjetiti, John Cronin bio je budan.

- Kako se osjećate?

On se trgne od boli. - Užasno. Nikada nisam dobro podnosio bol. Valjda imam nizak prag izdržljivosti.

- Jasno mi je...

- Upoznali ste se s Hazel, ha?

- Hazel?

- Mojom ženom. Fificom. Ona i njezina braća došli su me posjetiti.

Rekli su mi da su razgovarali s vama.

- Da.

- Prava ženska, ha? S njom sam se uvalio u lijepe nevolje. Jedva čekaju da odapnem.

- Nemojte tako govoriti.

- Kad je to istina... Hazel se za mene udala samo radi novca. Da vam pravo kažem, to mi nije toliko smetalo. S njom mi je u postelji uistinu bilo fino, ali onda su ona i njezina braća postali pohlepni. Neprestano su željeli još više.

Ostali su sjediti u ugodnoj tišini.

- Jesam li vam rekao kako sam nekada puno putovao?

- Niste.

- Pa, bio sam u Švedskoj... Danskoj... Njemačkoj. Jeste li ikada bili u Europi?

Ona se sjeti dana kad je s Kat i Honey bila u putničkoj agenciji. Pođimo u Veneciju! Ne, pođimo u Pariz! A da odemo u London? - Ne, nisam.

- Trebali biste otići.

- Jednog dana možda i hoću.

- Pretpostavljam da u ovakvoj bolnici baš i ne zarađujete puno, ha?

- Dovoljno.

On kimne. - Da. Morate otputovati u Europu. Učinite mi uslugu. Pođite u Pariz... odsjednite u Crillonu, večerajte kod Maxima, naručite veliki, debeli odrezak i bocu pjenušca, i potom, dok budete jeli taj odrezak i pili pjenušac, mislite na mene. Hoćete li mi to učiniti?

Paige polako reče: - Jednoga dana hoću.

John Cronin pomno ju je promatrao. - Odlično. Sada sam već umoran. Hoćete li sutra ponovno doći razgovarati sa mnom?

- Doći ću - reče Paige.

John Cronin već je spavao.

29.

Ken Mallory čvrsto je vjerovao u postojanje gospođe Sreće, a nakon što je upoznao Harrisonove, bio je još uvjereniji da je ona na njegovoj strani. Šanse da osoba bogata poput Alexa Harrisona završi u bolnici Embarcadero bile su minimalne. A ja sam taj koji mu je spasio život i on mi sada želi iskazati zahvalnost, razmišljao je Mallory radosno.

Kod jednog svog prijatelja raspitao se o Harrisonovima.

- Riječ bogat ni približno ne opisuje tog čovjeka - rekao mu je tada prijatelj. - On je deseterostruki milijunaš. I ima prelijepu kći. Udavala se tri ili četiri puta. Posljednji put za nekog grofa.

- Jesi li ih ikada upoznao?

- Ne. Oni se ne družu sa širokim masama.

Na odlasku iz bolnice, jedne subote ujutro, Alex Harrison upitao ga je: - Ken, misliš li da ću za tjedan dana biti u stanju prirediti zabavu?

Mallory kimne. - Ako se ne preforsirate, ne vidim razloga zbog kojeg to ne biste mogli.

Alex Harrison se nasmiješi. - Odlično. Ti ćeš biti počasni gost.

Mallory odjednom osjeti kako ga obuzima oduševljenje. Stari je doista bio iskren. - Pa... hvala vam.

- Lauren i ja očekujemo tvoj dolazak u pola osam, sljedeće subote navečer. - On potom Malloryju izdiktira adresu na Nob Hillu.

- Doći ću - reče Mallory. I te kako!

Mallory je bio obećao Kat da će je te večeri odvesti u kazalište, no taj će dogovor lako otkazati. Nagradu je već pokupio, a seks s njom donosio mu je užitak.

Nekoliko puta na tjedan uspijevali su se naći u nekoj od praznih prostorija za dežuranje, kakvoj ispražnjenjnoj bolničkoj sobi, ili, pak, u njezinu ili njegovu stanu. Njezina je strast dugo bila sputavana, pomisli Mallory radosno, ali kad je došlo do erupcije - uuuh! No ovih će dana trebati reći arrivederci.

Na dan kada je trebao večerati s Harrisonovima, Mallory je nazvao Kat. - Loše vijesti, srce.

- Što se dogodilo, dušo?

- Jedan od liječnika je bolestan, pa su me zvali da ga zamijenim. Na žalost, morat ću otkazati naš dogovor.

Nije mu htjela pokazati koliko je razočarana, koliko joj je potrebno da bude s njim. Kat vedrim tonom reče: - Ah, tako je to kod liječnika, zar ne?

- Da. Sve ću ti nadoknaditi.

- Ne trebaš mi ništa nadoknađivati - reče ona toplim glasom. - Volim te.

- I ja tebe.

- Ken, kada ćemo razgovarati o nama?

- Kako to misliš? - Znao je točno na što misli. Na brak. Sve su one iste. Koriste svoje picice kao mamac, nadajući se da će se tako dočepati kakvog

naivca da s njima provede cijeli život. Ali, on je prepametniji za takvo što. Kada dođe pravi trenutak, on će se sa žaljenjem morati uljudno povući, kao što je to već učinio desetak puta.

Kat ga je pitala: - Ne misliš li da bismo trebali odrediti nekakav datum, Ken? Moram još puno toga isplanirati.

- Ah, svakako. To ćemo svakako učiniti.

- Mislila sam da bi to moglo biti negdje u lipnju. Što ti misliš?

Bolje da ne znaš što mislim. Odigram li sve kako treba, doista ću se vjenčati, ali ne s tobom. - Razgovarat ćemo o tome, srce. Sada uistinu moram poći.

Harrisonovi su živjeli u golemoj vili koja kao da je bila iz nekog filma, smještenoj na jutrima i jutrima pomno održavanog zemljišta. Sama kuća izgledala je kao da nema kraja. U njoj je bilo dvadesetak gostiju, a u velikom salonu svirao je mali glazbeni sastav. Kad je Mallory ušao u tu prostoriju, Lauren je žurno pošla prema njemu kako bi ga pozdravila. Na sebi je imala pripijenu svilenu haljinu. Stisnuvši ga za ruku, ona mu reče: - Dobro nam došli. Tako mi je drago što ste ovdje.

- I meni. Kako vam je otac?

- Vrlo je živahan, zahvaljujući vama. Vi ste u ovoj kući pravi junak.

Mallory se skromno nasmiješi. - Samo sam radio svoj posao.

- Bog to valjda govori svakoga dana. - Ona ga uhvati za ruku, te ga stane upoznavati s drugim gostima.

Popis gostiju činili su sami uglednici. Među njima je bio guverner Kalifornije, francuski veleposlanik, jedan sudac Vrhovnog suda, desetak raznih političara, umjetnika i poslovnih magnata. Mallory je osjećao tu moć kojom je odisala cijela prostorija i to ga je uzbuđivalo. Ovamo zapravo pripadam, razmišljao je. Upravo ovamo, ovim ljudima.

Večera je bila raskošna i elegantno poslužena. Na kraju, kad su gosti već počeli odlaziti, Harrison reče Malloryju: - Nemoj bježati, Ken. Želio bih porazgovarati s tobom.

- Više nego rado.

Harrison, Lauren i Mallory sjeli su u knjižnicu. Harrison je sjedio u naslonjaču pored svoje kćeri.

- Kad sam ti u bolnici rekao kako smatram da je pred tobom velika budućnost, to sam doista mislio.

- Uistinu sam vam zahvalan na povjerenju koje imate u mene, gospodine.

- Trebao bi raditi u privatnoj ordinaciji.

Mallory se skromno nasmije. - Bojim se da to baš ne ide lagano, gospodine Harrison. Za stjecanje privatne prakse potrebno je puno vremena, a ja...

- U uobičajenim je okolnostima to točno. Ali, vi niste običan čovjek.

- Ne razumijem što želite reći.

- Kad završite specijalizaciju, otac vam želi otvoriti privatnu ordinaciju - reče Lauren.

Mallory je na trenutak ostao posve bez riječi. Bilo je to odviše lako. Imao je osjećaj da se nalazi u nekakvu snu. - Ne... Ne znam što bih rekao.

- Imam puno vrlo bogatih prijatelja. S nekima sam već i razgovarao o tebi. Mogu ti obećati da će ti ured biti prepun čim ga otvoriš.

- Tata, uredi otvaraju odvjetnici - reče Lauren.

- Svejedno. U svakom slučaju, volio bih te financirati. Jesi li zainteresiran?

Mallory je teško dolazio do daha. - I više nego zainteresiran. Ali... ne znam kada ću vam moći otplatiti dug.

- Ne razumiješ što ti govorim. Ja tebi otplaćujem dug. Nećeš mi biti ništa dužan.

Lauren ga je promatrala puna iščekivanja. - Molim vas, pristanite.

- Bio bih glup kada bih odbio, zar ne?

- Tako je - reče Lauren nježnim glasom. - A sigurna sam da niste glupi.

Dok se vraćao kući, Mallory je bio obuzet euforijom. Bolje jednostavno ne može biti, razmišljao je. Ali u tome se varao. Sve je postalo još bolje.

Nazvala ga je Lauren. - Nadam se da vam ne smeta kombiniranje posla s užitkom.

On se nasmiješi. - Ni najmanje. Na što ste mislili?

- Sljedeće subote navečer održava se dobrotvorni ples. Hoćete li me izvesti?

O, mala moja, i te kako ću te izvesti. - Vrlo rado. - U subotu navečer trebao je biti dežuran, ali bolnici će javiti da je bolestan, pa će mu ondje morati pronaći zamjenu.

Mallory je bio čovjek koji je vjerovao u planiranje, ali ono što mu se sada događalo nadmašivalo je i njegove najsmionije snove.

Tijekom sljedećih nekoliko tjedana ušao je u Laurenine društvene krugove i život je odjednom postao vrtoglavo brz. Veći dio noći proveo bi u plesanju s Lauren, a onda bi u bolnici cijeloga dana teturao. Bilo je sve više pritužbi na njegov rad, ali to mu je bilo svejedno. Uskoro ću nestati odavde, govorio je samome sebi.

Sama pomisao na bijeg iz jednoličnosti gradske bolnice i rada u vlastitoj ordinaciji bila je već dovoljno uzbudljiva, a Lauren je bila posebna nagrada koju mu je podarila gospođa Sreća.

Kat se pretvarala u smetnju. Mallory je neprestano morao pronalaziti izgovore kako bi izbjegavao susrete s njom. Kad bi ga stjerala u kut, rekao bi joj:

- Dušo, lud sam za tobom... dakako da ćemo se vjenčati, ali sada... - i potom bi je zasipao raznovrsnim izgovorima.

A onda mu je Lauren jednom predložila da s njom provede vikend u obiteljskoj kući za odmor u Big Suru. Mallory je bio ushićen. Sve je više nego savršeno, mislio si je. Cijeli prokleti svijet bit će moj!

Kuća se širila obroncima prekrivenim borovom šumom. Bilo je to golemo zdanje izgrađeno od drva, opeke i kamena, s pogledom na Tihi ocean. Pored glavne spavaće sobe, u kući se nalazilo još osam spavaonica za goste,

velika dnevna soba s otvorenim ognjištem, unutarnji bazen i golema kada. Sve je odisalo davno stečenim bogatstvom.

Kad su ušli u kuću, Lauren reče Malloryju: - Posluzi ću dati slobodan vikend.

Mallory se nasmiješi. - To si se dobro sjetila. - On je zagrli i nježno, reče: - Posve sam lud za tobom.

- Pokaži mi kako si lud za mnom — reče Lauren. Taj su dan proveli u postelji, a Lauren je bila gotovo jednako nezasićena kao Kat.

- Iscrpljuješ me! - nasmije se Mallory.

- Sjajno. Želim postići to da nemaš snage za vođenje ljubavi s bilo kojom drugom ženom. - Ona se uspravi iz ležećeg položaja. - Ne postoji neka druga žena, zar ne, Ken?

- Apsolutno ne - reče Mallory najiskrenijim mogućim tonom. - Za mene na svijetu postojiš samo ti. Zaljubljen sam u tebe, Lauren. - Sada je bio pravi trenutak za taj skok, za skok kojim će cijelu svoju budućnost šarenim vrpčama umotati u jedan prelijepi zamotuljak. Jedna je stvar biti uspješan liječnik s privatnom ordinacijom, a nešto posve drugo biti zet Alexa Harrisona. - Želio bih da se udaš za mene.

Suspregnuta daha čekao je njezin odgovor.

- O, da, dragi - reče Lauren. - Da.

Kat je iz svoga stana mahnito pokušavala doći do Malloryja. Nazvala je i bolnicu.

- Žao mi je, doktorice Hunter, ali doktor Mallory nije na dežurstvu i ne javlja se na pager.

- Zar nije ostavio nikakvu poruku gdje ga se može pronaći?

- Nemamo nikakvu obavijest takve vrste. Kat spusti slušalicu i reče Paige: - Nešto mu se dogodilo, sigurna sam u to. Inače bi me dosada već nazvao.

- Kat, ima stotinu razloga zbog kojih ti se možda nije javio. Možda je iznenada morao otkazati izvan grada ili...

- U pravu si. Za to sigurno postoji neki dobar razlog. Kat pogleda telefon i pokuša ga snagom volje natjerati da zazvoni.

Kad se vratio u San Francisco, Mallory je nazvao Kat u bolnicu.

- Doktorica Hunter je slobodna - reče mu dežurna službenica u bolnici.

- Hvala. - Mallory nazove Kat u stan. Bila je kod kuće.

- Bok, srce!

- Ken! Gdje si bio? Zabrinula sam se za tebe. Tražila sam te na svim mogućim...

- Morao sam nešto hitno riješiti unutar obitelji - reče on bez oklijevanja.

- Žao mi je što te nisam mogao nazvati. Morao sam hitno otkazati. Mogu li doći do tebe?

- Znaš da možeš. Tako sam sretna što je s tobom sve u redu. Ja sam...

- Za pola sata. - On spusti slušalicu i radosno pomisli: Kucnuo je čas, reče stari morž, da se kaže o puno toga. Kat, srce, bilo mi je divno, ali to je bila samo jedna od onih prolaznih stvari.

Kad je Mallory došao u njezin stan, Kat mu se bacila oko vrata. - Nedostajao si mi! - Nije mu mogla reći kako je bila užasno zabrinuta. Muškarci takve stvari mrze. Ona se malo odmakne od njega. - Dušo, izgledaš posve iscrpljeno.

Mallory uzdahne. - Zadnja dvadeset i četiri sata nisam uopće spavao. - Barem je to istina, pomisli on.

Kat ga zagrlji. - Jadniče moj. Mogu li ti nešto donijeti?

- Ne. Ne treba ništa. Potrebno mi je samo da se jednu noć dobro naspavam. Sjednimo, Kat. Moramo razgovarati. - On sjedne na kauč pored nje.

- Nešto nije u redu? - upita Kat. Mallory duboko udahne. - Kat, u zadnje vrijeme često razmišljam o nama.

Ona se nasmiješi. - I ja. Imam i neke novosti. Ja...

- Ne, čekaj. Dopusti da završim. Kat, mislim da smo krenuli malo prebrzim tempom. Ja... jednostavno mislim da sam te prerano zaprosio.

Ona problijedi. - Što... što time želiš reći?

- Želim reći da mislim da bismo sve trebali malo odgoditi.

Imala je dojam da joj se ruši čitav svijet. Jedva je uspijevala doći do zraka. - Ken, ne možemo ništa odgoditi. Nosim tvoje dijete.

30.

Paige se vratila kući u ponoć, posve iscrpljena. Iza nje je bio užasno naporan dan. Nije imala vremena za ručak, a večera joj se sastojala od sendviča koji je pojela između dviju operacija. Strovalivši se u krevet, zaspala je istoga trena. Probudio ju je telefon. Omamljeno je posegnula za slušalicom i automatski pogledala na sat. Bila su tri sata ujutro. - Mmm... molim?

- Doktorice Taylor? Žao mi je što vas uznemiravam, ali jedan od vaših pacijenata želi se neodložno vidjeti s vama.

Paigeino je grlo bilo toliko suho da je jedva uspijevala govoriti. - Završila sam svoju smjenu - promrmlja ona. - Zar ne možete pronaći nekoga...?

- Ne želi razgovarati ni s kim drugim. Kaže da treba vas.

- O kome je riječ?

- O Johnu Croninu.

Paige se uspravi. - Što se dogodilo?

- Ne znam. Odbija razgovarati sa svima i traži samo vas.

- U redu - reče Paige umorno. - Dolazim.

Trideset minuta kasnije Paige je stigla u bolnicu. Odmah je pošla u sobu Johna Cronina. Ležao je u krevetu, budan. Iz nosnica i ruku virile su mu cjevčice.

- Hvala vam što ste došli. - Glas mu je bio tih i promukao.

Spustivši se u naslonjač pored kreveta, Paige mu se nasmiješi. - Sve je u redu, John. Ionako nisam imala što raditi osim spavati. Što to mogu učiniti za vas, a što nije mogao učiniti nitko drugi u ovoj velikoj bolnici?

- Želim da razgovarate sa mnom. Paige uzdahne. - U tri ujutro? Mislila sam da je nešto hitno...

- Hitno je. Želim otići.

Ona odmahne glavom. - To nije moguće. Sada ne možete ići kući. Ondje ne biste mogli primati onakvu vrst njege...

On je prekine. - Ne želim ići kući. Želim otići.

Ona ga pogleda i polako reče: - Što time želite reći?

- Dobro znate što želim reći. Lijek više ne djeluje. Više ne mogu podnositi ovu bol. Moram ići.

Paige se nagne prema njemu i uhvati ga za ruku. - John, to ne mogu učiniti. Dat ću vam...

- Ne. Umoran sam, Paige. Želim otići onamo kamo trebam otići, gdje god to bilo i ne želim više ovako biti ovdje. Dosta je.

- John...

- Koliko mi je još vremena preostalo? Još par dana? Rekao sam vam, teško podnosim bol. Ležim ovdje poput kakve životinje u stupici, sav izboden ovim prokletim cjevčicama. Tijelo mi je iznutra izjedeno. To nije život... to je umiranje. Za ime Božje, pomognite mi!

On se odjednom zgrči od boli. Kad je ponovno progovorio, glas mu je bio još tiši. - Pomognite mi... molim vas...

Paige je znala što treba učiniti. O zahtjevu Johna Cronina trebala je obavijestiti dr. Benjamina Wallacea. On bi ga prenio Upravnom vijeću. Oni bi imenovali liječnički odbor koji bi procijenio Croninovo zdravstveno stanje i potom donio odluku. Nakon toga, takav bi potez trebalo odobriti...

- Paige, riječ je o mome životu. Dopustite mi da s njime činim što želim.

Ona pogleda njegovo bespomoćno tijelo zarobljeno u boli.

- Preklinjem vas...

Ona ga uhvati za ruku i ostane je dugo držati. Na posljetku reče: - U redu, John. Učinit ću to.

On uspije pokazati tračak osmijeha. - Znao sam da mogu računati na vas.

Paige se nagne i poljubi ga u čelo. - Zatvorite oči i spavajte.

- Laku noć, Paige.

- Laku noć, John.

John Cronin uzdahne i sklopi oči s blaženim osmijehom na licu.

Paige je i dalje sjedila i promatrala ga, razmišljajući o onome što se spremala učiniti. Sjetila se koliko je bila užasnuta u svojoj prvoj viziti s dr. Radnorom. U komi je već šest tjedana. Vitalne joj se funkcije gube. Za nju više ne možemo ništa učiniti. Danas popodne isključit ćemo aparate. Je li pogrešno drugo ljudsko biće osloboditi muka?

Polako, kao da se kreće pod vodom, Paige ustane i priđe ormariću u kutu sobe u kojem je stajala bočica s inzulinom namijenjenim za hitne slučajeve. Ona uzme bočicu i zastane, promatrajući je. Potom je otvori. Napunivši špricu inzulinom, Paige se vrati do Croninova kreveta. Još je uvijek imala vremena za uzmak. Ležim ovdje poput kakve životinje u stupici... To nije život... to je umiranje. Za ime Božje, pomognite mi!

Paige se nagne i polako ubrizga inzulin u intravenoznu cjevčicu ubodenu u Croninovu podlakticu.

- Lijepo spavajte - prošapće Paige. Nije bila ni svjesna toga da jeca.

Vrativši se kući, Paige je preostali dio noći provela budna, neprestano razmišljajući o onome što je učinila.

U šest ujutro iz bolnice ju je nazvao jedan od specijalizanata.

- Žao mi je što vam moram prenijeti loše vijesti, doktorice Taylor. Vaš pacijent John Cronin rano jutros umro je od kardijalnog aresta.

Od stalnih bolničkih liječnika, tog je jutra na dužnosti odgovorne osobe bio dr. Arthur Kane

31.

Na jedinoj opernoj predstavi na kojoj je dotada bio, Ken Mallory je zaspao. Ovoga je puta gledao Rigoletto u Operi u San Franciscu i uživao u svakom njezinom trenutku. Sjedio je u loži s Lauren Harrison i njezinim ocem. U predvorju, tijekom stanke, Alex Harrison upoznao ga je s velikim brojem svojih prijatelja.

- Ovo je moj budući zet i izvanredan liječnik, Ken Mallory.

Već sama činjenica da je zet Alexa Harrisona bila je dovoljna da od njega stvori izvanrednog liječnika.

Nakon predstave, Harrisonovi i Mallory pošli su u hotel Fairmont na večeru u otmjenom hotelskom restoranu. Mallory je uživao u smjernom pozdravu koji je šef sale uputio Alexu Harrisonu dok ih je vodio prema rezerviranom separeu. Odsada ću si moći priuštiti ovakva mjesta, pomisli Mallory, i svi će znati tko sam.

Nakon što su naručili večeru, Lauren reče: - Dušo, mislim da bismo trebali organizirati proslavu na kojoj ćemo objaviti zaruke.

- To je sjajna zamisao! - reče njezin otac. - Napraviti ćemo veliku zabavu. Što kažeš, Ken?

Mallory u glavi začuje zvono za uzbunu. Proslava zaruka značila bi publicitet u medijima. Morat ću se najprije riješiti Kat. Nešto novca i ta bi stvar trebala biti zaključena. Mallory je proklinjao tu glupu okladu. Zbog običnih deset tisuća dolara, cijela njegova blistava budućnost sada bi se mogla naći na kocki.

Mogao je točno zamisliti što bi se dogodilo da Harrisonovima pokuša objasniti situaciju s Kat.

Ah, usput, zaboravio sam vam spomenuti da sam već zaručen za jednu liječnicu iz bolnice. Riječ je o crnkinji...

Ili: Hoćete li čuti nešto smiješno? S dečkima u bolnici okladio sam se u deset tisuća dolara da ću uspjeti poševiti jednu crnu liječnicu...

Ili: Već imam u planu jedno vjenčanje...

Ne, pomisli on, morat ću smisliti neki način da potkupim Kat.

Harrisonovi su ga promatrali puni iščekivanja.

Mallory se nasmiješi. - Proslava zaruka fantastična je zamisao.

Lauren reče puna oduševljenja: - Izvrsno. Počet ću raditi na tome. Vi muškarci nemate pojma što to znači organizirati takav prijem.

Alex Harrison obrati se Malloryju. - Već sam pokrenuo tvoju stvar, Ken.

- Molim...?

- Gary Gitlin, prvi čovjek bolnice North Shore, moj je stari prijatelj s golfa. Razgovarali smo o tebi i on drži da neće biti nikakvih problema s ugovornim povezivanjem tvoje ordinacije i njegove bolnice. Istovremeno, otvorit ću ti privatnu ordinaciju.

Mallory ga je slušao, ispunjen osjećajem euforije. - Pa to je predivno.

- Dakako, trebat će proteći par godina dok se ne izgradi istinski unosna privatna praksa, ali mislim da bi prvih godinu-dvije trebao zarađivati dvije do tri stotine tisuća dolara.

Dvije do tri stotine tisuća dolara! Bože moj! pomisli Mallory. Kao da govori o nekom sitnišu. - To... bi bilo više nego divno, gospodine.

Alex Harrison se nasmiješi. - Ken, budući da ću ti biti tast, riješimo se tih »gospodina«. Zovi me Alex.

- U redu, Alexe.

- Znaš, još se nikada nisam udavala u lipnju - reče Lauren. - Imaš li što protiv lipnja, srce?

U sebi je čuo Kat kako ga pita: Ne misliš li da bismo trebali odrediti nekakav datum? Mislila sam da bi to moglo biti negdje u lipnju.

Mallory je uhvati za ruku. - Ne, to mi se čini sjajno. - Tako će mi ostati puno vremena da se riješim Kat, zaključi Mallory. Potom se u sebi nasmiješi.

Ponudit ću joj dio novca koji sam zaradio time što sam je uspio odvesti u postelju.

- Imamo jahtu na jugu Francuske - govorio je Alex Harrison. - Biste li vas dvoje željeli provesti medeni mjesec na francuskoj rivijeri? Do Francuske možete letjeti našim Gulfstreamom.

Jahta. Francuska rivijera. Bilo je to kao ostvarenje nekog sna. Mallory pogleda Lauren. - S Lauren bih bio na medenom mjesecu bilo gdje na svijetu.

Alex Harrison kimne. - Eto tako, izgleda da je sve sređeno. - On se nasmiješi kćerki. - Nedostajat ćeš mi, srce.

- Ne ostaješ bez mene, tata. Dobivaš liječnika!

Alex Harrison kimne. - I to vraški dobrog liječnika. Nikada ti se neću moći dovoljno zahvaliti na tome što si mi spasio život, Ken.

Lauren pogladi Malloryjevu ruku. - Ja ću mu se zahvaliti umjesto tebe.

- Ken, kako bi bilo da sljedećeg tjedna zajedno ručamo? - reče Alex Harrison. - Odabrat ćemo ti neko pristojno mjesto za ordinaciju, možda u zgradi Post i dogovoriti ću ti sastanak s Garyjem Gitlinom. Puno mojih prijatelja umire od želje da te upozna.

- Mislim da bi bilo bolje da upotrijebiš neku drugu riječ, tata - predloži mu Lauren. Potom se obrati Kenu. - Ja sam o tebi razgovarala sa svojim prijateljicama.

I one te silno žele upoznati, samo što im ja to neću dopustiti.

- Ne zanima me nitko osim tebe - reče Mallory glasom prepunim topline.

Kad su ušli u Rolls-Royce u kojem ih je čekao vozač, Lauren upita: - Gdje ćemo te ostaviti, srce?

- U bolnici. Moram obići nekolicinu pacijenata. - Nije imao nikakvu namjeru obilaziti pacijente. Kat je bila u bolnici na dežurstvu.

Lauren ga pogladi po obrazu. - Jadni moj mali... Previše radiš.

Mallory uzdahne. - Nije važno. Važno je samo da pomažem ljudima.

Kat je bila na gerijatriji.

- Bok, Kat.

Ona je bila bijesna. - Sinoć smo imali dogovoren spoj, Ken.

- Znam. Oprosti. Nisam mogao doći i...

- To je već treći put u posljednjih tjedan dana. Što se to događa?

Pretvarala se u dosadno zanovijetalo. - Kat, moram razgovarati s tobom. Postoji li ovdje kakva prazna soba?

Kat je nekoliko trenutaka razmišljala. - Pacijent iz sobe 315 otišao je kući. Pođimo onamo.

Pošli su hodnikom prema sobi 315. U tom trenutku prišla im je jedna bolničarka. - Oh, doktore Mallory! Tražio vas je doktor Peterson. Rekao je...

- Recite mu da sam zauzet. - On uhvati Kat pod ruku i povede je prema dizalu.

Kad su došli na drugi kat, bez riječi su krenuli hodnikom i nekoliko trenutaka kasnije ušli u sobu broj 315. Mallory zatvori vrata. Disanje mu je bilo ubrzano. Cijela zlatna budućnost ovisila mu je o sljedećih nekoliko minuta.

On uhvati Kat za ruku. Došlo je vrijeme za iskrenost. - Kat, znaš da sam lud za tobom. Još nikada prema nekome nisam imao takve osjećaje kao prema tebi.

Ali, dušo, imati dijete upravo u ovom trenutku... pa... zar ne shvaćaš kakva bi to bila pogreška? Hoću reći... oboje radimo dan i noć i ne zarađujemo dovoljno da bismo...

- Ali, snaći ćemo se - reče Kat. - Volim te, Ken, i samo...

- Čekaj malo. Ja od tebe tražim samo da sve to malo odgodimo. Pričekajmo da završim specijalizaciju i počnem raditi u nekoj privatnoj ordinaciji. Možda se vratimo na Istok. Za nekoliko godina moći ćemo si priuštiti i brak i dijete.

- Za nekoliko godina? Ali, rekla sam ti da sam trudna.

- Znam, dušo, ali sada si trudna... koliko... dva mjeseca? Ostaje nam još puno vremena za pobačaj.

Kat ga preneraženo pogleda. - Ne! Ne želim pobačiti. Želim da se smjesta vjenčamo. Odmah!

Imamo jahtu na jugu Francuske - govorio je Alex Harrison. - Biste li vas dvoje željeli provesti medeni mjesec na francuskoj rivijeri? Do Francuske možete letjeti našim Gulfstreamom.

- Već sam rekla Paige i Honey da ćemo se vjenčati. One će mi biti pratilje. Rekla sam im i za dijete.

Mallory osjeti kako mu tijelom prolazi ledena jeza. Situacija izmiče svakoj kontroli. Načuju li Harrisonovi bilo što o ovome, on je gotov. - To nisi trebala učiniti.

- Zašto?

Mallory se usiljeno nasmiješi. - Želim da naše privatne stvari ostanu među nama. - Otvorit ću ti privatnu ordinaciju.... Mislim da bi prvih godinu-dvije trebao moći zarađivati dvije do tri stotine tisuća dolara. - Kat, ovo ću te zamoliti posljednji put. Hoćeš li pobačiti? - Pokušavao ju je snagom volje navesti na to da pristane, trudeći se da mu glas ne odaje očaj.

- Neću.

- Kat...

- Ne mogu, Ken. Rekla sam ti što mislim o pobačaju koji sam imala kao djevojčica. Zarekla sam se da više nikada neću dopustiti da mi se dogodi takvo što.

U tom trenutku Ken Mallory spoznao je da više nikako ne može riskirati. Nije imao izbora. Morat će je ubiti.

32.

Honey se svakoga dana radovala tome što će vidjeti pacijenta u sobi broj 306. Zvao se Sean Reilly i bio je naočit Irac s crnom kosom i crnim, iskričavim očima. Honey je zaključila da može imati tek nešto više od četrdeset godina.

Kad ga je prvi put vidjela u viziti, Honey mu je pogledala listu i rekla: - Vidim da ste došli radi kolecistektomije.

- Mislio sam da će mi izvaditi žuč. Honey se nasmiješi. - To je ista stvar. Sean je pogleda svojim crnim očima. - Mogu mi izvaditi sve što žele, osim srca.

Ono pripada vama.

Honey se nasmije. - Laskanje će vam otvoriti sva vrata...

- Nadam se, dušo.

Kad bi imala nekoliko slobodnih trenutaka, Honey bi navratila u njegovu sobu na razgovor. Bio je šarmantan i zabavan.

- Vrijedi ići na operaciju samo zbog toga da čovjek bude blizu vas, dušo.

- Niste nervozni zbog operacije, zar ne? - upita ga ona.

- Nisam ako ćete me vi operirati, srce.

- Ja nisam kirurg. Ja sam internist.

- Je li internistima dopušteno večerati sa svojim pacijentima?

- Nije. Postoji pravilo koje to zabranjuje.

- Krše li ikada internisti pravila?

- Nikada. - Honey se osmjehivala.

- Mislim da ste vrlo lijepi - reče Sean. Honey to još nitko u životu nije rekao. Osjetila je kako joj se obrazi rumene. - Hvala.

- Izgledate svježije poput prve rose na poljima Killarneyja.

- Jeste li kada bili u Irskoj? - upita Honey.

On se nasmije. - Ne, ali obećajem vam da ćemo jednoga dana onamo otići zajedno. Vidjet ćete.

Bilo je to apsurdno irsko ulagivanje, pa ipak...

Kad je tog popodneva Honey došla posjetiti Seana, upitala ga je: - Kako se osjećate?

- Odmah mi je bolje kad vidim vas. Jeste li razmislili o našem izlasku na večeru?

- Nisam - reče Honey. Lagala je.

- Nadao sam se da bih vas nakon operacije mogao nekamo izvesti. Niste zaručeni ili udani ili nešto tako bezvezno, zar ne?

Honey se nasmiješi. - Ništa tako bezvezno.

- Odlično! Isto kao i ja. Tko bi me uopće htio? Puno žena, pomisli Honey.

- Ako volite domaću kuhinju, ja sam, slučajno, odličan kuhar.

- Vidjet ćemo.

Kad je Honey sljedećeg jutra ušla u Seanovu sobu, on joj reče: - Imam mali dar za vas. - On joj pruži list papira za crtanje. Na njemu je bio uljepšan portret Honey izrađen mekom olovkom za skiciranje.

- Predivan je! - reče Honey. - Vi ste izuzetan umjetnik! - U tom se trenutku iznenada sjetila riječi gospode Gordon: Zaljubit ćeš se. On je umjetnik. Promatrala ga je neobičnim pogledom.

- Nešto nije u redu?

- Ne - reče Honey polako. - Ne.

Pet minuta kasnije, Honey je ušla u sobu Frances Gordon.

- Evo djevice!

Honey reče: - Sjećate li se kako ste mi rekli da ću se zaljubiti... u nekog umjetnika?

- Da.

- E, pa... mislim da sam ga upravo upoznala. Frances Gordon se nasmiješi. - Vidiš? Zvijezde nikada ne lažu.

- Možete... možete li mi reći još nešto o njemu? O nama?

- U onoj ladici imam tarot-karte. Možeš li mi ih, molim te, dodati?

Dok joj je davala karte, Honey pomisli: Pa ovo je smiješno! Ne vjerujem u to!

Frances Gordon slagala je karte. Pritom je počela nešto kimati, kimati i osmjehivati se, a onda je odjednom prestala, pritom posve problijedivši. - O, Bože! - Ona pogleda Honey.

- Što... što je bilo? - upita je Honey.

- Taj umjetnik. Kažeš da si ga već upoznala?

- Mislim da jesam. Da.

Glas Frances Gordon bio je prepun tuge. - Jadan čovjek. - Ona pogleda Honey. - Žao mi je... Tako mi je žao.

Sean Reilly trebao je biti operiran sljedećeg jutra.

8.15 ujutro. Dr. William Radnor bio je u operacijskoj dvorani broj dva i pripremao se za operaciju.

8.25. Kamion s tjeđnom zalihom krvi zaustavio se pred glavnim ulazom u ambulantu hitne pomoći u gradskoj bolnici Embarcadero. Vozač je vrećice unio u skladište sa zalihama krvi koje se nalazilo u podrumu. Eric Foster, dežurni specijalizant pio je kavu i jeo voćne kolače u društvu lijepe mlade bolničarke Andreje.

- Gdje da vam ovo ostavim? - upita vozač.

- Samo ih spustite ovdje. - Foster pokaže u kut.

- Može. - Vozač spusti vrećice i izvadi formular. - Potreban mi je vaš potpis.

- Dobro. - Foster se potpiše. - Hvala.

- Nema problema. - Vozač izađe.

Foster se okrene prema Andreji. - Gdje smo ono stali?

- Govorio si mi koliko sam neodoljiva.

- Tako je. Da već nisi udana, doista bih sve svoje snage prebacio na tebe - reče specijalizant. - Zezaš li se ikada s drugima?

- Ne. Muž mi je boksač.

- Ah. Imaš li sestru?

- Zapravo imam.

- Je li jednako tako lijepa kao i ti?

- Još ljepša.
- Kako se zove?
- Marilyn.
- Kako bi bilo da jedne večeri izađemo u četvero?

Dok su tako čavrljali, na telefaks-uređaj stigla je poruka. Foster nije obratio nikakvu pozornost na zvuk papira koji je izlazio iz aparata.

8.45. Dr. Radnor počeo je operirati Seana Reillyja. Početak je išao bez problema. Operacijska dvorana funkcionirala je poput dobro održavana stroja, kojim su upravljali sposobni ljudi, zaduženi svatko za svoj dio posla.

9.05. Dr. Radnor došao je do cističnog kanala. Sve do tada operacija je tekla kao po uputama iz udžbenika. U trenutku kada je počeo izrezivati žučnu vrećicu, ruka mu se okliznula i skalpelom je zarezoao arteriju. Iz nje je potekao snažan mlaz krvi.

- Isuse! - Pokušavao je zaustaviti istjecanje.

Anesteziolog poviče: - Tlak mu je pao na devedeset i pet. Ulazi u stanje šoka!

Radnor se obrati medicinskoj tehničarki. - Nabavite mi još krvi, hitno!

- Odmah, doktore.

9.06. U skladištu zaliha krvi zazvonio je telefon.

- Nemoj mi pobjeći - reče Foster Andreji. Potom prođe pored telefaksa, koji je već prestao raditi i podigne telefonsku slušalicu. - Banka krvi.

- Trebaju nam četiri doze grupe O u Operaciji 2, hitno.

- Može. - Foster spusti slušalicu i pođe u ugao u kojem je bila odložena tek pristigla krv. Izvadivši četiri vrećice, on ih stavi na metalna kolica koja su se koristila u takvim hitnim slučajevima. Potom još jednom provjeri natpise na vrećicama. - Grupa O - reče on na glas. Potom zvoncem pozove bolničara.

- Što se događa? - upita ga Andrea. Foster pogleda raspored koji se nalazio pred njim. - Izgleda da neki pacijent poprilično muči doktora Radnora.

9.10. Bolničar je ušao u skladište zaliha krvi. - Što to imamo?

- Ovo čekaju u Operaciji 2.

Promatrao je bolničara kako s kolicima izlazi na hodnik, a zatim se ponovno okrenuo Andreji. - Pričaj mi o svojoj sestri.

- I ona ima muža.

- Aaah...

Andrea se nasmiješi. - Ali ona se zeza i s drugima.

- Doista?

- Samo se šalim. Moram se vratiti na posao, Eric. Hvala ti za kavu i kolač.

- I drugi put. - Dok ju je gledao kako odlazi, Eric pomisli: Kakva nevjerojatna guza!

9.12. Bolničar je čekao dizalo da ga prebaci na prvi kat.

9.13. Dr. Radnor davao je sve od sebe kako bi umanjio katastrofu. - Gdje je ta prokleta krv?

9.15. Bolničar kolicima pogurne vrata operacijske dvorane broj 2, koja mu potom širom otvori tehničarka.

- Hvala - reče mu ona i unese vrećice u prostoriju. - Krv je stigla, doktore.

- Počnite mu je davati. Brzo!

U skladištu zaliha krvi, Eric Foster dokraja je popio kavu, razmišljajući o Andreji. Sve zgodne sestre imaju muževe.

Na putu prema radnome stolu prošao je pored telefaks-uređaja. On izvuče pristiglu poruku. Na njoj je pisalo:

Upozorenje: hitan opoziv br. 687, 25. lipnja: crvene krvne stanice, svježe zamrznuta plazma. Doze CB83711, CBS00007. Javna banka krvi Kalifornije, Arizone,

Washingtona, Oregona. Distribuirani su proizvodi koji i u ponovljenim analizama pokazuju reaktivnost na antitijela HIV tipa I.

Još nekoliko trenutaka gledao je u poruku, a zatim je prišao stolu i u ruku uzeo dostavnicu za vrećice krvi koje su upravo isporučene i koju je potpisao.

On pogleda broj na dokumentu. Broj na upozorenju bio je isti.

- O, Bože! - reče on i žurno podigne telefonsku slušalicu. - Hitno mi dajte Operaciju 2! Na poziv se javila sestra.

- Ovdje banka krvi. Upravo sam vam poslao četiri doze grupe 0. Nemojte ih upotrijebiti! Odmah vam šaljem nove doze.

Bolničarka nato reče: - Žao mi je, već je kasno.

Vijest je Seanu Reillyju priopćio dr. Radnor.

- Riječ je o pogrešci - reče Radnor. - O jednoj užasnoj pogrešci. Dao bih sve da do nje nije došlo.

Sean ga je preneraženo gledao. - Bože! Pa ja ću umrijeti.

- Još šest do osam tjedana nećemo znati jeste li HIV-pozitivni. A čak i ako jeste, to nužno ne znači da ćete dobiti AIDS. Za vas ćemo učiniti sve što možemo.

- A što to, dovraga, možete učiniti, a što već niste? -reče Sean s gorčinom u glasu. - Ja sam već mrtav.

Kad je Honey doznala što se dogodilo, posve ju je obuzeo očaj. Prisjetila se riječi Frances Gordon. Jadan čovjek.

Kad je Honey ušla u njegovu sobu, Sean Reilly je spavao. Dugo je sjedila pored njegova kreveta i promatrala ga.

On otvori oči i ugleda je. - Sanjao sam da sanjam i da neću umrijeti.

- Sean...

- Jeste li došli posjetiti leš?

- Molim vas, ne govorite tako.

- Kako se to moglo dogoditi? - zavapi on.

- Netko je pogriješio, Sean.

- Bože, ne želim umrijeti od AIDS-a!

- Može se dogoditi da neki ljudi koji imaju pozitivan HIV nalaz nikada ne dobiju AIDS. Irci imaju sreće.

- Volio bih da vam mogu vjerovati.

Ona ga uzme za ruku. - Morate mi vjerovati.

- Nisam naročito religiozna osoba - reče Sean - ali sada ću se svakako početi moliti i to vraški gorljivo.

- Molit ću se zajedno s vama - reče Honey. On se usiljeno nasmiješi. - Sada, čini se, možemo zaboraviti na onu večeru, ha?

- O, ne. Nećete se samo tako izvući. Radujem se našoj večeri.

Nekoliko trenutaka pomno ju je promatrao. - Doista to mislite, zar ne?

- I te kako! Što god da se dogodilo. Nemojte zaboraviti, obećali ste da ćete me odvesti u Irsku.

33.

- Je li ti dobro, Ken? - upita ga Lauren. - Izgledaš nekako napeto, dušo.

Bili su sami u golemoj knjižnici u domu Harrisonovih. Služavka i butler prije toga su im poslužili večeru koja se sastojala od šest jela i za vrijeme koje su on i Alex Harrison - zovi me Alex - razgovarali o Malloryjevoj blistavoj budućnosti.

- Zašto si napet?

Zato što ova trudna crna kuja od mene očekuje da je oženim. Zbog toga što bi glas o našim zarukama svakoga časa mogao procuriti u javnost i što će ona to čuti i svima ispričati svoju priču. Zbog toga što bi se cijela moja budućnost mogla raspasti.

On ponovno uzme Lauren za ruku. - Izgleda da ipak previše radim. Moji pacijenti nisu tek obični pacijenti, Lauren. To su ljudi u nevolji i ne mogu prestati misliti na njih.

Ona ga pogladi po obrazu. - To je jedna od stvari koje na tebi toliko volim. Tako si brižan.

- Valjda sam tako odgojen.

- Oh, zaboravila sam ti reći. U ponedjeljak će ovamo doći jedan od urednika Chroniclea s fotografom radi intervjua.

Bilo je to kao da ga je udarila šakom u trbuh.

- Možeš li ikako biti ovdje sa mnom, dušo? Željeli bi snimiti i tebe.

- Ovaj... volio bih da mogu doći, ali u bolnici mi je raspored popunjen. - Očajnički je tražio neki izlaz. - Lauren, misliš li da je dobro u ovom trenutku davati intervju? Mislim, ne bi li bilo bolje da pričekamo dok...?

Lauren se nasmije. - Ne znaš kakvi su ti novinari, dušo. Oni su poput lovačkih pasa. Ne, puno je bolje riješiti se toga sada.

Ponedjeljak!

Sljedećeg jutra Mallory je uspio pronaći Kat u priručnome spremištu. Izgledala je umorno i oronulo. Nije bila našminkana, a kosa joj je visjela. Lauren si nikada ne bi dopustila takav izgled, pomisli Mallory.

- Bok, dušo!

Kat mu ne odgovori.

Mallory je zagrlj. - Puno sam razmišljao o nama, Kat. Pošle noći nisam uopće spavao. Za mene ne postoji nitko drugi. Ti si imala pravo, a ja krivo. Valjda sam bio malo u šoku od novosti. Želim da rodiš naše dijete. - Gledalo je kako se na Katinu licu odjednom pojavljuje sjaj.

- Doista tako misliš, Ken?

- Svakako.

Ona ga zagrlj. - Hvala Bogu! O, srce. Bila sam tako zabrinuta. Ne znam što bih bez tebe.

- Za to se ne trebaš brinuti. Odsada će sve biti divno. - Nikada nećeš doznati koliko će biti divno. - Čuj, u nedjelju navečer ne radim. Jesi li slobodna?

Ona mu čvrsto stisne ruku. - Dat ću sve od sebe da budem slobodna.

- Izvrsno! Lijepo ćemo u miru večerati, a potom ćemo otići u tvoj stan na piće. Misliš li da se možeš riješiti Paige i Honey? Želio bih da budemo sami.

Kat se nasmiješi. - Nema problema. Ne znaš koliko si me usrećio. Jesam li ti ikada rekla koliko te volim?

- I ja tebe. U nedjelju navečer pokazat ću ti koliko te volim.

Ponovno razmišljajući o svemu, Mallory je zaključio da je riječ o posve sigurnome planu. Bio ga je razradio do najmanjih pojedinosti. Jednostavno nije postojala nikakva mogućnost da se Katina smrt pripiše njemu.

Bilo bi odveć riskantno pribaviti potrebne stvari u bolničkoj ljekarni, budući da je nakon slučaja s Bowmanom kontrola ondje bitno pojačana. Umjesto toga, rano u nedjelju ujutro Mallory je krenuo u potragu za ljekarnom daleko od svoje četvrti. Većina ljekarni nedjeljom nije radila, tako da mu je trebalo podosta vremena da pronađe otvorenu prodavaonicu lijekova.

Ljekarnik ga pozdravi: - Dobro jutro. Čime vam mogu pomoći?

- Upravo idem u kućni posjet jednom pacijentu ovdje, u susjedstvu, i htio bih mu odnijeti lijek. - On izvadi blok s receptima i počne ispisivati listić.

Ljekarnik se nasmiješi. - Danas malo liječnika dolazi u kućne posjete.

- Znam. Šteta, zar ne? Ljudima više jednostavno nije stalo. - On mu pruži ispisani recept.

Ljekarnik pogleda papir i kimne glavom. - Bit će gotovo za nekoliko minuta.

- Hvala. Prvi korak.

Tog poslijepodneva Mallory je svratio u bolnicu. Ondje se zadržao tek desetak minuta, a kad je izašao iz zgrade, sa sobom je nosio malen zavežljaj.

Drugi korak.

Mallory se s Kat dogovorio da će se naći u restoranu Trader Vic's. Kad je ušla u restoran, on ju je već čekao. Dok ju je promatrao kako mu se približava, pomislio je: Ovo je posljednja večera, kučko.

Ustavši, on joj uputi srdačan osmijeh. - Bok, lutkice. Izgledaš predivno. - I u sebi je morao priznati da je to istina. Izgledala je fantastično. Mogla je biti kakva manekenka. I nevjerojatna je u krevetu. Jedino što joj nedostaje, pomisli Ken, jest dvadesetak milijuna dolara, plus-minus koji milijun.

Kat je ponovno primjećivala kako druge žene u restoranu promatraju Kena i kako joj zavide. Ali, on je gledao samo nju. Bio je to opet onaj stari Ken, pun ljubavi i pažnje.

- Kako si provela dan?

Ona uzdahne. - Imala sam puno posla. Tri operacije prijevodne i dvije poslijepodne. - Ona se nagne prema njemu. - Znam da je još prerano, ali mogla bih se zakleti da sam, dok sam se odijevala, osjetila dijete kako se miče.

Mallory se nasmiješi. - Možda želi izaći.

- Trebali bismo otići na ultrazvuk da vidimo imamo li dječaka ili djevojčicu, pa da mogu početi kupovati odjeću.

- To je sjajna zamisao.

- Ken, možemo li odrediti datum za vjenčanje? Voljela bih da se vjenčamo što je prije moguće.

- Nema problema - reče Mallory spremno. - Sljedećeg tjedna možemo poći zatražiti dozvolu.

- Pa to je divno! - Ona se iznenada nečega sjeti. -Možda bismo mogli dobiti par slobodnih dana i nekamo otputovati na medeni mjesec. Ne nešto daleko... recimo u Oregon ili Washington.

Krivo, mala moja. Ja idem na medeni mjesec u lipnju. Bit ću na svojoj jahti na francuskoj rivijeri.

- To mi zvuči odlično. Razgovarat ću s Wallaceom. Kat ga stisne za ruku. - Hvala - reče ona prigušenim glasom. - Bit ću ti najbolja žena na cijelome svijetu.

- U to sam siguran. - Mallory se nasmiješi. - A sada pojedj to povrće. Želimo da nam dijete bude zdravo, zar ne?

Iz restorana su izašli u devet navečer. Kad su došli pred zgradu u kojoj je stanovala Kat, Mallory upita: - Jesi li sigurna da Paige i Honey neće biti kod kuće?

- Pobrinula sam se za to - reče Kat. - Paige je u bolnici, dežurna je, a Honey sam rekla da ti i ja želimo biti sami u stanu.

Sranje!

Primijetila je izraz njegova lica. - Nešto nije u redu?

- Ne, srce. Rekao sam ti, jednostavno volim da zajedničke trenutke provodimo dalje od tuđih pogleda. - Morat ću biti pažljiv, pomisli on. Vrlo pažljiv.

- Požurimo se.

Njegova nestrpljivost kod Kat je izazvala uzbuđenje.

Kad su ušli u stan, Mallory reče: - Pođimo u spavaću sobu.

Kat se nasmiješi. - To mi se sviđa.

Mallory ju je promatrao kako se svlači, misleći: Još uvijek ima savršeno tijelo. Dijete bi ga upropastilo.

- Zar se ti nećeš svući, Ken?

- Naravno da hoću. - Prisjetio se trenutka u kojem ga je navela da se svuče, a zatim otišla. E, sada će mu to platiti.

Polako se svukao. Jesam li uopće sposoban za ovo? pitao se. Gotovo se tresao od nervoze. Za to što ću učiniti kriva je ona. Ne ja. Pružio sam joj mogućnost da se predomisli, a ona je bila preglupa da to iskoristi.

On legne pored nje i osjeti dodir njenog toplog tijela. Potom su se počeli milovati i on osjeti kako mu uzbuđenje raste. Potom uđe u nju, a ona počne stenjati.

- O, dušo... ovo je tako divan osjećaj... - Pokreti su joj bili sve brži i brži. - Da... tako... o, Bože!... nemoj stati. - Tada joj se tijelo počelo naglo grčiti, a onda je sva zadrhtala i potom mu ostala nepomično ležati u naručju.

- Jesi li ti...? - upita ga zabrinutim glasom.

- Naravno - nasmiješi se on. - Kako bi bilo da nešto popijemo?

- Ne. Ne bih trebala piti. Zbog djeteta...

- Ali, sada slavimo, srce. Jedno malo piće neće vam škoditi. »

Kat je oklijevala. - Dobro. Jedno malo piće. - Kat počne ustajati.

Mallory je zaustavi. - Ne, ne. Ti ostani u krevetu, mamice. Moraš se početi privikavati na to da ti drugi ugađaju.

Dok je promatrala Malloryja kako odlazi u dnevnu sobu, Kat pomisli: Ja sam najsretnija žena na svijetu!

Mallory priđe ormariću s pićima i u dvije čaše natoči whisky. Osvrnuvši se prema spavaćoj sobi, uvjerio se da ga Kat ne može vidjeti, a zatim je otišao do kauča, gdje je ostavio sako. Izvadivši iz džepa malu bočicu, on tekućinu izlije u Katinu čašu. Vrativši se do ormarića s bocama, on promiješa njezin whisky, te ga pomiriše. Nije se osjetio nikakav miris. Mallory se s čašama vrati u spavaću sobu i Kat pruži piće.

- Nazdravimo našem djetetu - reče Kat.

- Može. Za naše dijete.

Ken je gledao Kat kako otpija prvi gutljaj.

- Pronaći ćemo neki zgodan stan - reče Kat zanesenim glasom. - Ja ću urediti dječju sobu. Užasno ćemo razmaziti ovo dijete, može? - Ona otpije još jedan gutljaj.

Mallory kimne. - Svakako. - Pomno ju je promatrao. - Kako se osjećaš?

- Savršeno. Bila sam tako zabrinuta za nas, dušo, ali sada više nisam.

- To je dobro - reče Mallory. - Nemaš razloga za zabrinutost.

Kat je osjećala kao joj kapci postaju sve teži. - Ne - reče ona. - Nema nikakva razloga za zabrinutost. - Svaku riječ izgovarala je sve nejasnije. - Ken, osjećam se nekako čudno. - Počela se ljuljati.

- Nikako nisi smjela zatrudnjeti.

Samo je tupo buljila u njega. - Molim?

- Sve si upropastila, Kat.

- Upropastila...? - Nikako se nije uspijevala koncentrirati.

- Ispriječila si mi se na putu.

- Što?

- Meni nitko ne smije smetati.

- Ken, vrti mi se u glavi.

Stajao je pored nje i promatrao je.

- Ken... pomogni mi, Ken... - U tom trenutku glava joj padne na jastuk.

Mallory ponovno pogleda na ručni sat. Imao je još puno vremena.

34.

Honey se prva vratila u stan i ugledala Katino unakaženo tijelo koje je ležalo u lokvi krvi nasred kupaonice, raskrečeno u bludnoj pozi na hladnim bijelim pločicama. Pored nje ležala je krvlju umrljana kireta. Bilo je očito da je iskrvarila iz maternice.

Honey je bila u šoku. - O, Bože! - prošapće ona jedva čujno. Kleknuvši pored nepomičnog tijela, ona prstom potraži vratnu arteriju. Pulsa nije bilo. Honey pojuri natrag u dnevnu sobu, podigne slušalicu i nazove službu 911.

Javio joj se neki muški glas: - Služba 911.

Honey je stajala kao paralizirana, ne uspijevajući izgovoriti ni riječ.

- Služba 911... Izvolite...

- P... pomoć, trebam pomoć! Ja sam... Ovdje je... -Riječi su je gušile. -

Mr.. mrtva je.

- Tko je mrtav, gospodo?

- Kat.

- Vaša mačka je mrtva?

- Ne! - vrisne Honey. - Kat je mrtva. Smjesta pošaljite nekoga.

- Gospodo...

Honey tresne slušalicom po aparatu. Drhtavim prstima, ona potom nazove bolnicu. - Dokto... doktoricu Taylor, molim. - Glas joj je bio bolni šapat.

- Trenutak, molim.

Čvrsto stiskajući slušalicu, Honey je čekala dvije minute. Tada je začula Paigein glas. - Doktorica Taylor.

- Paige! Moraš... moraš odmah doći kući!

- Honey? Što se dogodilo?

- Kat... je mrtva.

- Molim?!? - Paigein glas bio je pun nevjerice. - Kako?

- Iz... izgleda da je sama pokušala obaviti pobačaj.

- O, Bože! U redu. Doći ću najbrže što mogu.

Kad je Paige došla u stan, ondje su već bila dvojica policajaca, jedan detektiv i sudski liječnik. Honey je bila u svojoj sobi, pod velikom dozom sedativa. Sudski liječnik bio je nagnut nad Katinim golim tijelom. Detektiv podigne pogled u trenutku kad je Paige ušla u krvavu kupaonicu.

- Tko ste vi?

Paige je nepomično promatrala beživotno tijelo. Lice joj je bilo blijedo. - Ja sam doktorica Taylor. Živim ovdje.

- Možda mi vi možete pomoći. Ja sam inspektor Burns. Pokušavao sam razgovarati s drugom gospodom koja živi ovdje. Ona je histerična. Doktor joj je dao sedative.

Paige odvrti pogled s užasnog prizora na podu. - Što... što vas zanima?

- I ona je živjela u ovome stanu?

- Da.

Rodit ću Kenovo dijete. Može li išta biti bolje od toga?

- Izgleda da se pokušavala riješiti djeteta, pa je zabrljala - reče detektiv.

Paige je stajala pored njega, osjećajući kako joj se misli izmjenjuju vrtoglavom brzinom. Nakon nekoliko trenutaka, ona reče: - Ne vjerujem u to.

Inspektor Burns zadrži pogled na njezinu licu. - Zbog čega ne vjerujete u to, doktorice?

- Željela je to dijete. - Misli su joj se ponovno razbistrile. - Otac ga nije želio.

- Otac?

- Doktor Ken Mallory. Radi u bolnici Embarcadero. Nije je htio oženiti. Čujte, Kat je... Kat je bila - bilo je tako bolno reći bila - liječnica. Da je željela pobačiti, to nikako ne bi pokušala učiniti sama u kupaonici. - Paige odmahne glavom. - Tu nešto nije kako treba.

Sudski liječnik podigne se s poda. - Možda je to pokušala obaviti sama jer je željela da nitko drugi ne dozna za dijete.

- To ne može biti točno. Nama je rekla za dijete.

Inspektor Burns promatrao je Paige. - Je li večeras ovdje bila sama?

- Nije. Imala je dogovoren susret s doktorom Malloryjem.

Ken Mallory ležao je u krevetu i pomno rekonstruirao sve što se te večeri dogodilo. U glavi je ponovio svaki korak, želeći se uvjeriti da ništa nije zaboravio.

Savršeno, zaključio on. Ležeći u krevetu pitao se zašto je policiji potrebno tako puno vremena i upravo dok je razmišljao o tome, oglasilo se zvonce na ulaznim vratima. Mallory pričekao da zazvoni treći put, a zatim ustane, preko pidžame navuče kućni ogrtač i pode u dnevnu sobu.

Zaustavio se pred ulaznim vratima. - Tko je? - Glas mu je zvučao pospano.

Neki glas upita: - Doktor Mallory?

- Da.

- Inspektor Burns. Policija.

- Policija? - U njegovu glasu začuo se upravo onaj željeni ton iznenađenosti. Mallory otvori vrata.

Muškarac koji je stajao na hodniku pokaže mu iskaznicu sa značkom. - Smijem li ući?

- Da. O čemu je riječ?

- Poznajete li doktoricu Hunter?

- Naravno da je poznajem. - Na licu mu se nakratko pojavio prestrašen izraz. - Kat se nešto dogodilo?

- Jeste li ranije večeras bili s njom?

- Jesam. Bože moj! Recite mi što se dogodilo! Je li s njom sve u redu?

- Na žalost, imam loše vijesti. Doktorica Hunter je mrtva.

- Mrtva? Ne mogu vjerovati. Kako?

- Čini se da si je sama pokušala izvesti pobačaj i da je nešto pošlo krivim putem...

- O, Bože! - reče Mallory i spusti se u naslonjač. - Ja sam kriv za to.

Inspektor ga je pomno promatrao. - Vi ste krivi?

- Da. Ja sam... doktorica Hunter i ja trebali smo se vjenčati. Rekao sam joj kako mislim da baš nije pametno da sada imamo dijete. Želio sam još malo pričekati i ona se složila. Predložio sam joj da pođe u bolnicu i da se tamo sve sredi kako treba, ali izgleda da je ona odlučila... Bože... ne mogu vjerovati.

- U koliko ste sati otišli od doktorice Hunter?

- Mislim da je to moralo biti negdje oko deset. Dovezao sam je do stana i otišao.

- Niste ulazili u stan?

- Nisam.

- Je li vam doktorica Hunter govorila o tome što namjerava učiniti?

- Mislite na...? Ne. O tome nije rekla ni riječi.

Inspektor Burns izvadi posjetnicu. - Sjetite li se ičega drugog što bi nam moglo pomoći, doktore, bio bih vam vrlo zahvalan da me nazovete.

- Svakako. Ja... nemate pojma kakav je ovo šok.

Paige i Honey ostale su budne cijelu noć, razgovarajući o tome što se dogodilo, stalno u zaprepaštenju i nevjerici ponavljajući iste stvari.

U devet sati posjetio ih je inspektor Burns.

- Dobro jutro. Htio sam vam reći da sam sinoć razgovarao s doktorom Malloryjem.

- I?

- Rekao je da su bili na večeri i da ju je on dovezao do stana i otišao kući.

- Laže - reče Paige. Grčevito je razmišljala. - Čekajte! Jesu li u njezinu tijelu pronašli ikakvih tragova sjemena?

- Da, jesu.

- Onda? - reče Paige uzbuđeno. - Pa to dokazuje da laže. Odveo ju je u krevet i...

- Jutros sam bio kod njega i postavio sam mu to pitanje. Kaže da su seksualni odnos imali prije nego što su izašli na večeru.

- Ah, tako. - Nije imala namjeru predati se. - Na kireti kojom ju je ubio bit će njegovi otisci prstiju. - Glas joj je već bio zanesen. - Jeste li pronašli otiske prstiju?

- Jesmo, doktorice - reče on strpljivo. - Bili su to otisci njezinih prstiju.

- To je važ... Čekajte! To znači da je nosio rukavice, a kad je bio gotov, na kireti je ostavio njezine otiske. Kako vam to zvuči?

- Kao da netko na televiziji previše gleda krimiće.

- Ne vjerujete da je Kat ubijena, zar ne?

- Bojim se da je moj odgovor negativan.

- Je li načinjena obdukcija?

- Jest.

- I?

- Sudski liječnik u službenom izvještaju navodi slučajnu smrt. Doktor Mallory rekao mi je da je odlučila ne roditi dijete, pa je stoga očito...

- Otišla u kupaonicu i izmrcvarila se? - prekine ga Paige. - Za ime Božje, inspektore! Pa ona je bila liječnica, kirurg! Nema te stvari na svijetu koja bi je natjerala da si to učini.

Inspektor Burns zamišljeno reče: - Mislite da ju je Mallory uvjerio da treba pobaciti, pa joj je pokušao pomoći, a onda je nestao kad je nešto krenulo neželjenim putem?

Paige odmahne glavom. - Ne. To se nije moglo tako dogoditi. Kat nikada ne bi pristala na takvo što. On ju je namjerno ubio. - Razmišljala je na glas.

- Kat je bila snažna. Morala je biti u nesvijesti da bi joj on... učinio to što je učinio.

- Obdukcija nije pokazala nikakve tragove udaraca ili nečega što bi kod nje izazvalo nesvjesticu. Nije bilo nikakvih modrica na vratu...

- Je li bilo kakvih tragova tableta za spavanje ili...?

- Ništa. - Uočio je izraz Paigeina lica. - Meni to ne nalikuje na ubojstvo. Mislim da je doktorica Hunter pogriješila u procjeni i... Žao mi je.

Gledala je kako kreće prema vratima. - Čekajte! - reče Paige. - Imate motiv.

On se okrene. - Zapravo i ne. Mallory kaže da su se dogovorili oko pobačaja. Tako nam ne preostaje puno mogućnosti, zar ne?

- Tako vam preostaje ubojstvo - reče Paige ne popuštajući.

- Doktorice, ono što nam nedostaje jesu bilo kakvi dokazi. Imamo njegov iskaz protiv njezina, a ona je mrtva. Uistinu mi je žao.

Paige ga je promatrala kako odlazi.

Neću dopustiti Kenu Malloryju da se samo tako izvuče, pomisli ona u očaju.

Jason je došao posjetiti Paige. - Čuo sam što se dogodilo - reče on. - Ne mogu vjerovati! Kako si je to mogla učiniti?

- Nije si to učinila - reče Paige. - Ubijena je. - Potom je Jasonu ispričala tijek razgovora s inspektorom Burnsom.

- Policija ne namjerava poduzeti ništa. Njezinu smrt smatraju nesretnim slučajem. Jasone, ja sam kriva za to što je Kat mrtva.

- Ti si kriva?

- Ja sam ta koja ju je nagovorila da počne izlaziti s Malloryjem. Ona to nije željela. Sve je počelo kao glupa šala, a onda... onda se zaljubila u njega.

Oh, Jasone!

- Za to ne možeš kriviti sebe - reče on odlučnim glasom.

Paige u očaju pogleda oko sebe. - Više ne mogu živjeti u ovome stanu. Moram se odseliti.

Jason je zagrli. - Vjenčajmo se odmah sada.

- Prerano je. Hoću reći, Kat se još nije niti...

- Znam. Pričekat ćemo tjedan-dva.

- Može.

- Volim te, Paige.

- I ja tebe, srce. Nije li to glupo. Osjećam krivnju zbog toga što smo se i Kat i ja zaljubile, a ona je sada mrtva, a ja živa.

Fotografija se pojavila na prvoj stranici San Francisco Chroniclea u utorak. Na njoj je bio prikazan nasmiješeni Ken Mallory kako jednom rukom grli Lauren Harrison. Naslov članka glasio je: »Nasljednica se udaje za liječnika«.

Paige je s nevjericom buljila u fotografiju. Kat je bila mrtva tek dva dana, a Ken Mallory objavljivao je zaruke s nekom drugom ženom! Cijelo vrijeme dok je Kat obećavao vjenčanje, planirao je brak s drugom osobom. Zbog toga je ubio Kat. Da bi je uklonio s puta!

Paige podigne telefonsku slušalicu i nazove policijsku stanicu.

- Inspektora Burnsa, molim.

Već trenutak kasnije razgovarala je s inspektorom.

- Ovdje doktorica Taylor.

- Izvolite, doktorice.

- Jeste li vidjeli fotografiju u jutrošnjem Chronicleu?

- Jesam.

- Eto vam motiva! - usklikne Paige. - Ken Mallory morao je ušutkati Kat prije nego što za nju dozna Lauren Harrison. Morate uhititi Malloryja. - Sada je već gotovo vikala.

- Čekajte malo. Smirite se, doktorice. Možda i imamo motiv, ali rekao sam vam već, nemamo ni najmanjeg dokaza. I sami ste rekli da je doktorica Hunter svakako morala biti u nesvijesti prije nego što bi joj Mallory mogao izvesti pobačaj. Nakon razgovora s vama, ponovno sam razgovarao s našim forenzičarem.

Nije bilo nikakvih tragova udarca od kojeg bi moglo doći do nesvjestice.

- To onda znači da joj je morao dati neki sedativ - reče Paige nepopustljivo. - Vjerojatno klorni hidrat. On brzo djeluje i...

Inspektor Burns strpljivo objasni: - Doktorice, u njezinu tijelu nije bilo ni traga klornog hidrata. Žao mi je - uistinu mi je žao - ali ne možemo uhititi čovjeka zbog toga što se ženi. Jeste li trebali još štogod?

Trebala sam sve. - Nisam - reče Paige. Ona ljutito zalupi slušalicu i ostane sjediti i razmišljati. Mallory je Kat morao dati neku vrst opojnog sredstva. Do toga bi najlakše došao u bolničkoj ljekarni.

Petnaest minuta kasnije, Paige je već bila na putu za bolnicu Embarcadero.

Na dužnosti je bio Pete Samuels, glavni ljekarnik. - Dobro jutro, doktorice Taylor. Što mogu učiniti za vas?

- Mislim da je doktor Mallory prije nekoliko dana bio ovdje i podignuo neke lijekove. Rekao mi je kako se zovu, ali više se ne mogu sjetiti naziva.

Samuels se namršti. - Ne sjećam se da je doktor Mallory nedavno bio kod nas. Nije ga bilo već najmanje mjesec dana.

- Jeste li sigurni?

Samuels kimne. - Posve siguran. Sjetio bih se da je bio tu. Uvijek razgovaramo o footballu.

Paige osjeti kako je obuzima očaj. - Hvala.

To znači da je morao napisati recept u nekoj drugoj ljekarni. Paige je znala da se po zakonu svi recepti za opojna sredstva moraju pisati u tri primjerka - jedan za pacijenta, jedan se šalje u Ured za sredstva pod nadzorom, dok treći ostaje u arhivi ljekarne.

Negdje je, pomisli Paige, Ken Mallory morao ostaviti taj recept. U San Franciscu vjerojatno postoji dvije do tri stotine ljekarni. Nije bilo nikakve mogućnosti da dođe do recepta. Bilo je vrlo vjerojatno da je Mallory došao do opojnog sredstva neposredno prije nego što je ubio Kat. Znači u subotu ili nedjelju.

Ako je to bilo u nedjelju, onda još možda i mogu nešto učiniti, pomisli Paige. Nedjeljom radi vrlo malo ljekarni. Time se broj mogućnosti bitno smanjuje.

Ona pođe gore, do ureda u kojem su se nalazili rasporedi dužnosti za bolničko osoblje, i pogleda raspored za subotu. Dr. Ken Mallory bio je dežuran cijeloga dana, stoga je postojala mogućnost da je recept napisao u nedjelju. Koliko ljekarni u San Franciscu radi nedjeljom?

Paige podigne slušalicu i nazove područni ured Udruženja ljekarni.

- Ovdje doktorica Taylor - reče Paige. - Prošle nedjelje moja je prijateljica u jednoj ljekarni ostavila recept. Zamolila me da joj podignem lijek, ali zaboravila sam o kojoj je ljekarni riječ. Možete li mi pomoći?

- Pa... baš ne vidim način na koji vam možemo pomoći, doktorice. Ako ne znate...

- Većina ljekarni nedjeljom ne radi, zar ne?

- Da, ali...

- Bila bih vam vrlo zahvalna kad biste mi mogli dati popis onih koje su nedjeljom otvorene.

Usljedila je stanka. - No, dobro, ako je važno...

- Vrlo je važno - uvjeri je Paige.

- Pričekajte malo, molim.

Na popisu je bilo trideset i šest prodajnih mjesta, raštrkanih po cijelome gradu. Sve bi bilo jednostavno da se za pomoć mogla obratiti policiji, međutim inspektor Burns nije joj vjerovao. Honey i ja morat ćemo to obaviti same, pomisli Paige. Objasnila je Honey što namjerava učiniti.

- To je sve poprilično nesigurno, zar ne? - reče Honey. - Ne znaš čak niti je li napisao recept u nedjelju.

- To je jedina mogućnost koju imamo. - Jedina mogućnost koju ima Kat. - Provjerit ću ljekarne u Richmondu, Marini, North Beachu, Upper Marketu, Missionu i Potreru, a ti provjeri Excelsior, Ingleside, Lake Merced, Western Addition i Sunset.

- Dogovoreno.

U prvoj ljekarni u koju je ušla, Paige je pokazala službenu iskaznicu i rekla: - Jedan moj kolega, doktor Mallory, bio je ovdje u nedjelju radi nekog recepta.

Ovih ga dana nema u gradu, pa me zamolio da mu podignem isti lijek, ali ne mogu se sjetiti naziva. Bi li vam bilo teško u arhivi pogledati o čemu je riječ?

- Doktor Ken Mallory. Samo trenutak. - Vratio se nekoliko minuta kasnije. - Žao mi je, u nedjelju nismo imali nikakav recept s imenom doktora Malloryja.

- Hvala.

Paige je isti odgovor dobila i u sljedeće četiri ljekarne.

Honey nije bila nimalo bolje sreće.

- Znaite, ovdje imamo na tisuće recepata.

- Znam, ali ovo je bilo prošle nedjelje.

- Nemamo nikakav recept s imenom doktora Malloryja. Žao mi je.

Njih dvije cijeli su dan provele u obilasku ljekarni. I jedna i druga sve su više gubile nadu. Tek kasno poslijepodne, neposredno pred kraj radnog vremena, Paige je otkrila ono što je tražila, u jednoj maloj ljekarni u četvrti Potrero. Ljekarnik je rekao: - O, da, tu smo. Doktor Ken Mallory. Sjećam ga se. Upravo je išao u kućni posjet nekom pacijentu. To me se dojmilo jer to danas čini vrlo malo liječnika.

Niti jedan specijalizant nikada ne ide u kućne posjete. - Za što je bio recept?

Paige shvati da je suspregnula dah.

- Klorni hidrat.

Paige je gotovo drhtala od uzbuđenja. - Sigurni ste?

- Tako ovdje piše

- Kako se zove pacijent?

On pogleda primjerak recepta. - Spyros Levathes.

- Biste li mi mogli dati primjerak tog recepta? - upita Paige.

- Svakako, doktorice.

Sat kasnije Paige je već bila u uredu inspektora Burnsa. Ona na njegov radni stol položi recept.

- Evo vam dokaza - reče Paige. - U nedjelju je doktor Mallory otišao u ljekarnu koja je kilometrima udaljena od njegova stana i na recept podignuo klorni hidrat. Zatim ga je stavio Kat u piće, a kad se onesvijestila, izmrcvario ju je kako bi stvorio dojam o nesretnom slučaju.

- Želite reći da joj je stavio klorni hidrat u piće i potom je ubio.

- Da.

- U toj teoriji postoji samo jedan problem, doktorice Taylor. U njezinu tijelu nije pronađen ni tračak klornog hidrata.

- Mora ga biti. Vaš je patolog pogriješio. Tražite da ponovi postupak.

Sada je već gubio strpljenje. - Doktorice...

- Molim vas! Znam da imam pravo.

- Svima oduzimate dragocjeno vrijeme. Paige mu je sjedila nasuprot i netremice ga promatrala. On uzdahne. - U redu. Ponovno ću ga nazvati. Možda je doista pogriješio.

Jason je došao po Paige kako bi je izveo na večeru. - Večerat ćemo kod mene u kući - reče on. - Želim ti nešto pokazati.

Dok su se vozili do njegove kuće, Paige je Jasona upoznala s novostima.

- U njezinu će tijelu pronaći klorni hidrat - reče Paige.

- I Ken Mallory dobit će ono što je zaslužio.
- Žao mi je zbog svega ovoga, Paige.
- Znam. — Ona snažno pritisne njegov dlan na svoj obraz. - Hvala Bogu što imam tebe.

Automobil se zaustavio ispred Jasenove kuće.

Paige pogleda kroz prozor i gotovo ostane bez daha. Oko zelenog travnjaka ispred kuće bila je postavljena nova bijela ograda.

Bila je sama u mračnome stanu. Ken Mallory upotrijebio je ključ koji je dobio od Kat i prikrao se do spavaće sobe. Paige je čula približavanje njegovih koraka, ali prije nego što se uspjela pomaknuti, on ju je već zaskočio, rukama joj čvrsto stišćući vrat.

- Kučko jedna! Pokušavaš me uništiti. No, dobro, sada više nećeš njuškati uokolo. - Počeo joj je jače stiskati vrat.

- Sve sam vas nasamario, zar ne? - Stisak se još pojačao.

- Nitko nikada neće moći dokazati da sam ubio Kat.

Pokušala je vrištati, ali više nije mogla disati. Svim snagama pokušavala se osloboditi i tada se odjednom probudila. Bila je sama u svojoj sobi. Još uvijek drhteći cijelim tijelom, Paige se pridigne u sjedeći položaj.

Preostali dio noći provela je budna, u iščekivanju poziva inspektora Burnsa. Nazvao ju je u deset sati.

- Doktorice Taylor?

- Da - odgovori ona suspregnuta daha.

- Upravo sam primio i treći izvještaj patologa.

- I? - Srce joj je neobuzdano udaralo.

- U tijelu doktorice Hunter nije pronađen nikakav trag klornog hidrata, kao ni bilo kojeg drugog sedativa. Ni najmanja količina.

To nije bilo moguće! Morao je postojati barem neki tračak. Nije bilo nikakvih znakova udaraca ili bilo čega drugog zbog čega bi pala u nesvijest. Nikakvih modrica na vratu. To jednostavno nije imalo smisla. Kat je svakako morala biti u nesvijesti kad ju je Mallory ubio. Sudski je patolog pogriješio.

Paige odluči osobno razgovarati s patologom.

Dr. Dolan bio je u razdražljivoj fazi. - Ne volim da me se ovako ispituje - reče joj on. - Sve sam provjerio tri puta. Inspektoru Burnsu rekao sam da niti u jednom njezinom organu nisam pronašao ni najmanji trag klornog hidrata i to je točno.

- Ali...

- Zanima li vas još nešto, doktorice?

Paige ga je bespomoćno gledala. Ostala je i bez posljednje nade. Ken Mallory izvući će se s ubojstvom na duši. - Ovaj... valjda ne. Ako joj u tijelu niste pronašli nikakve kemijske tvari, tada ne...

- Nisam rekao da nisam pronašao nikakve tvari. Ona ga pogleda. - Nešto ste pronašli?

- Samo tračak trikloretilena. Ona se namršti. - Kakav bi on imao učinak? On slegne ramenima. - Nikakav. Riječ je o analgetiku. Njime ne biste uspavali nikoga.

- Tako...

- Žao mi je što vam ne mogu pomoći.

Koračala je dugačkim, antiseptičnim hodnikom mrtvačnice, potištena, obuzeta osjećajem da joj negdje nešto izmiče. Dotada je bila toliko sigurna da je Kat uspavana upravo klornim hidratom.

Pronašao je samo tračak trikloretilena. Od njega ne bi zaspao nitko. Ali, što bi trikloretilen radio u Kutinu tijelu? Kat nije uzimala nikakve lijekove.

Paige se zaustavi nasred hodnika, grozničavo razmišljajući.

Došavši u bolnicu, Paige bez zaustavljanja pođe u stručnu knjižnicu na četvrtome katu. Za manje od minute pronašla je trikloretilen. U opisu je stajalo:

Bezbojna, prozirna eterična tekućina specifične težine 1,47 pri 15 stupnjeva Celzija. Riječ je o halogeniranom hidrokarbonatu s kemijskom formulom $CC/CC/.-CHC/$.

I ondje, u posljednjem retku, pronašla je ono što je tražila. Nakon metabolizacije klornog hidrata, kao nusprodukt pojavljuje se trikloretilen.

35.

- Inspektore, treba vas doktorica Taylor. Čeka vani.

- Ponovno ona? - Pomislio je kako bi je jednostavno mogao odbiti primiti. Bila je opsjednuta tom svojom naivnom teorijom. Morat će je prekinuti u daljnjim pokušajima. - Uvedite je.

Kad je Paige ušla u njegov ured, inspektor Burns joj reče: - Čujte, doktorice, mislim da smo sada već otišli dovoljno daleko. Doktor Dolan nazvao me da mi se požali...

- Znam kako ju je Ken Mallory ubio! - Glas joj je bio nabijen uzbuđenošću. - U Katinu tijelu bilo je trikloretilena.

On kimne. - Doktor Dolan mi je to rekao. Ali, rekao mi je i da se od toga nije mogla onesvijestiti. On...

- Klorni hidrat pretvara se u trikloretilen! - reče Paige slavodobitno. - Mallory je lagao kad je rekao da se nije vratio u stan s Kat. Stavio joj je klorni hidrat u piće. Kad ga pomiješate s alkoholom, on nema nikakva okusa, a djeluje već nakon nekoliko minuta. Potom, kad se onesvijestila, ubio ju je i učinio sve kako bi se stekao dojam o nevješto izvedenu pobačaju.

- Doktorice, oprostite mi, molim vas, ali to je vraški nategnuta priča.

- Ne, nije. Napisao je recept za nekog pacijenta po imenu Spyros Levathes, ali mu nije dao lijek.

- Kako to znate?

- Jer mu ga nije mogao dati. Provjerila sam što je sa Spyrosom Levathesom. Ima eritropoetinsku porfiriju.

- Što je to?

- Riječ je o genetskom poremećaju metabolizma koji izaziva fotoosjetljivost i rane, hipertenziju, tahikardiju i još nekoliko neugodnih simptoma. Bolest je posljedica oštećenog gena.

- Još uvijek ne razumijem što pokušavate reći.

- Doktor Mallory nije svome pacijentu dao klorni hidrat jer bi ga njime ubio! Klorni hidrat kontraindiciran je za porfiriju. Kod pacijenta bi istoga trena izazvao konvulzivne napadaje.

Prvi put inspektor Burns bio je zadivljen. - Doista ste dobro napravili domaću zadaću, zar ne?

Paige nastavi: - Zbog čega bi Ken Mallory otišao u neku ljekarnu koja mu nije nimalo usput i na recept zatražio lijek za pacijenta za kojeg je znao da mu ga ne može dati? Morate ga uhititi.

Inspektor je prstima ritmički udarao po radnome stolu. - To nije tako jednostavno.

- Morate...

Inspektor Burns podigne ruku. - U redu. Evo što ću učiniti. Razgovarat ću s nekim u uredu okružnog javnog tužitelja i vidjeti misle li da se s ovime može ići na sud.

Paige je znala da je učinila sve što je mogla. - Hvala vam, inspektore.

- Javit ću vam se.

Nakon što je Paige otišla iz njegova ureda, inspektor Burns ostao je sjediti za stolom, razmišljajući o njihovom razgovoru. Protiv dr. Malloryja nije bilo nikakvih čvrstih dokaza, postajale su tek sumnje jedne ustrajne žene. Ponovno je razmatrao činjenice koje je imao na raspolaganju. Dr. Mallory bio je zaručen za Kat Hunter. Dva dana nakon njezine smrti, objavio je zaruke s kćeri Alexa Harrisona. Zanimljivo, ali ne i protuzakonito.

Mallory je rekao da je doktoricu Hunter dopratio do ulaza u njezin stan i da nije ulazio. U njezinu tijelu pronađena je sperma, ali on je za to imao uvjerljivo objašnjenje.

Zatim je tu bila ta priča o klornome hidratu. Mallory je napisao recept za lijek koji mu je mogao usmrtiti pacijenta. Je li kriv za ubojstvo? Nije kriv?

Burns internom vezom pozove svoju tajnicu. - Barbara, dogovori mi za danas poslijepodne sastanak s okružnim javnim tužiteljem.

Kad je Paige ušla u ured, u njemu su se nalazila četvorica muškaraca: okružni javni tužitelj, njegov pomoćnik, neki čovjek po imenu Warren i inspektor Burns.

- Hvala vam što ste došli, doktorice Taylor - reče javni tužitelj. - Inspektor Burns pričao mi je o vašem zanimanju za smrt doktorice Hunter. To mi je posve razumljivo. Doktorica Hunter bila vam je cimerica i želite da pravda bude zadovoljena.

Znači da će ipak uhititi Kena Malloryja!

- Da - reče Paige. - U to nema nikakve sumnje. Ubio ju je doktor Mallory. Kad ga uhitite, on će...

- Bojim se da to nećemo moći učiniti. Paige ga iznenađeno pogleda. - Molim?

- Ne možemo uhititi doktora Malloryja.

- Ali, zašto?

- Na sudu mu ne bismo mogli ništa.

- Naravno da biste mogli podići optužnicu! - uzvikne Paige. - Trikloretilen dokazuje da...

- Doktorice, nepoznavanje zakona na sudu nije nikakav izgovor. Nepoznavanje medicinske struke, međutim, jest izgovor.

- Ne razumijem vas.

- Vrlo jednostavno. To znači da bi doktor Mallory mogao tvrditi da je pogriješio, da nije znao kakav bi učinak klorni hidrat imao na pacijenta s porfirijom.

Nitko mu ne bi mogao dokazati da laže. To bi moglo dokazati da je loš liječnik, ali ne bi dokazalo i da je kriv za ubojstvo.

Paige ga razočarano pogleda. - Dopustit ćete mu da se izvuče?

Nekoliko trenutaka pomno ju je promatrao. - Reći ću vam što sam pripravan učiniti. Razgovarao sam o tome s inspektorom Burnsom. Uz vaše dopuštenje, poslat ćemo nekoga u vaš stan da uzme čaše iz ormarića s pićima. Pronađemo li bilo kakav trag klornog hidrata, poduzet ćemo sljedeći korak.

- A što ako ih je isprao?

Inspektor Burns oporim glasom reče: - Ne bih rekao da se potrudio i oprao ih deterdžentom. Ako je čaše samo isplahnuo, pronaći ćemo ono što tražimo.

Dva sata kasnije inspektor Burns nazvao je Paige.

- Načinili smo kemijsku analizu svih čaša u ormariću, doktorice - reče Burns.

Paige se pripremala za još jedno razočaranje.

- Na jednoj od njih pronašli smo tragove klornog hidrata.

Paige sklopi oči, u sebi se zahvaljujući Bogu.

- Na toj čaši bilo je i otisaka prstiju. Usporedit ćemo ih s Malloryjevim otiscima.

Paige osjeti kako je obuzima uzbuđenje.

Inspektor nastavi: - Kad ju je ubio - ako ju je ubio - nosio je rukavice i zbog toga na kireti nema njegovih otisaka. Ali, piće joj nije mogao poslužiti u rukavicama i moguće je da ih nije nosio kad je nakon ispiranja čašu spremao natrag u ormarić.

- Ne - reče Paige. - Nije mogao imati rukavice, zar ne?

- Moram priznati da u početku nisam vjerovao da nas vaša teorija može bilo kamo odvesti. Sada mislim da bi doktor Mallory možda ipak mogao biti naš čovjek.

Ali, tu teoriju i dokazati bit će nešto sasvim drugo. - On nastavi: - Okružni tužitelj ima pravo. Bilo bi vrlo riskantno dovesti Malloryja pred sud. On i dalje može govoriti da je lijek koji je podignuo na recept bio namijenjen njegovom pacijentu. Nema nikakva zakona koji bi zabranjivao liječničke pogreške.

Ne vidim načina na koji bismo...

- Čekajte malo! - reče Paige uzbuđeno. - Mislim da sam se dosjetila načina!

Ken Mallory slušao je Lauren koja mu je govorila s druge strane telefonske veze. - Tata i ja pronašli smo poslovni prostor koji će te oduševiti, dušo! Riječ je o prelijepom apartmanu u zgradi Post na broju 490. Zaposlit ću ti neku tajnicu koja neće biti odviše lijepa.

Mallory se nasmije. - Zbog toga se ne trebaš zabrinjavati, srce. Na cijelome svijetu za mene postoji samo ti.

- Umirem od želje za tim da dođeš vidjeti prostor. Možeš li se sada izvući?

- Predajem dužnost za dva sata.

- Izvrsno! Dođi kući po mene.

- Može. Dogovoreno. - Mallory spusti slušalicu. Bolje doista ne može biti, pomisli on. Negdje uistinu postoji nekakav Bog i taj bog je ženskog spola i ona me voli.

U tom trenutku na razglasu je začuo svoje ime: - Doktor Mallory... soba 430... doktor Mallory... soba 430. - Sjedio je sanjareći o blistavoj budućnosti koja je bila pred njim. Prelijepi apartman u zgradi Post na broju 490, prepun bogatih starih dama koje ga žele obasipati novcem. Tada je začuo kako ga

ponovno zovu. - Doktor Mallory... soba 430. - Uzdahnuvši, on ustane. Uskoro me više neće biti u ovoj ludnici, pomisli i pođe prema sobi 430.

Jedan specijalizant čekao ga je na hodniku ispred sobe. - Bojim se da smo se ovdje našli pred problemom - reče mu on. Unutra je jedan od pacijenata doktora Petersona, međutim doktor Peterson nije ovdje. Ušao sam u sukob s jednim od liječnika.

Ušli su u sobu. Ondje je bilo troje ljudi - muškarac u krevetu, bolničar, te liječnik kojeg Mallory dotada nikada nije vidio.

Specijalizant reče: - Ovo je doktor Edwards. Potreban nam je vaš savjet, doktore Mallory.

- U čemu je problem?

Specijalizant mu opiše slučaj. - Ovaj pacijent boluje od eritropoetinske porfirije, a doktor Edwards ustrajno mu želi dati sedativ.

- Ne vidim nikakva razloga zbog kojeg bi to trebalo biti problematično.

- Hvala vam - reče dr. Edwards. - Čovjek nije spavao već četrdeset i osam sati. Propisao sam mu klorni hidrat kako bi se malo odmorio i...

Mallory ga preneraženo pogleda. - Jeste li poludjeli? To bi ga moglo usmrtniti! Dobio bi konvulzivne napadaje, tahikardiju i vjerojatno bi umro. Gdje ste vi to, dovraga, studirali medicinu?

Muškarac pogleda Malloryja i smireno reče: - Nisam studirao medicinu. - On mu pokaže svoju iskaznicu sa zvijezdom. - Ja sam iz policijskog Odjela za ubojstva.

- On se obrati čovjeku koji je ležao u krevetu. - Jesi li uspio?

Muškarac ispod jastuka izvuče kasetofon. - Sve je snimljeno.

Mallory je gledao čas jednog, čas drugog, pritom se mršteći. - Ne razumijem. O čemu je riječ? Što se događa?

Inspektor se obrati Malloryju. - Doktore Mallory, uhićeni ste zbog ubojstva doktorice Kat Hunter.

36.

Naslov u San Francisco Chronicleu glasio je: »LIJEČNIK UHIĆEN ZBOG UBOJSTVA UNUTAR LJUBAVNOG TROKUTA«. U članku ispod naslova naširoko su opisane sablasne pojedinosti i činjenice o tome slučaju.

Mallory je čitao novine u svojoj ćeliji. On ih bijesno baci iz ruku.

Muškarac s kojim je dijelio ćeliju reče: - Izgleda da su te uhvatili na krivoj nozi, prijatelju.

- Na tvome mjestu ne bih bio tako uvjeren u to - reče Mallory s puno samopouzdanja. - Imam dobre veze preko kojih ću doći do najboljeg prokletog odvjetnika na svijetu. Izaći ću oдавде za dvadeset i četiri sata. Potreban mi je samo jedan telefonski razgovor.

Harrisonovi su čitali novine za doručkom.

- Bože moj! - reče Lauren. - Ken! Ne mogu vjerovati!

U tom trenutku stolu je pristupio butler. - Oprostite, gospođice Harrison. Treba vas doktor Mallory. Čeka na liniji. Mislim da zove iz zatvora.

- Javit ću se. - Lauren počne ustajati od stola.

- Ostat ćeš ovdje i dovršiti doručak - reče Alex Harrison odlučno. Potom se obrati butleru: - Ne poznajemo nikakvog doktora Malloryja.

Paige je čitala novine dok se odijevala. Mallory će biti kažnjen za užas koji je počinio, ali za Paige to nije bila nikakva utjeha. Što god da mu učine, više nikada neće moći povratiti Kat.

U tom trenutku začula je zvonce na ulaznim vratima. Ona ih pođe otvoriti. Pred njima je stajao nekakav nepoznat muškarac. Nosio je tamno odijelo i u ruci je držao aktovku.

- Doktorica Taylor?

- Da...

- Zovem se Roderick Pelham. Radim kao odvjetnik u tvrtki Rothman & Rothman. Smijem li ući? Paige ga je zbunjeno promatrala. - Da. On uđe u stan.

- Što me trebate?

Gledala je kako otvara aktovku i iz nje vadi neke dokumente.

- Vi, dakako, znate da ste glavna nasljednica u oporuci Johna Cronina, zar ne?

Paige ga je promatrala, ne shvaćajući o čemu govori. -O čemu vi to govorite? Zasigurno je riječ o nekakvoj zabuni.

- O, ne, nema nikakve zabune. Gospodin Cronin ostavio vam je milijun dolara.

Paige se spusti u naslonjač, posve obuzeta onim što je čula i mnoštvom uspomena.

Morate otputovati u Europu. Učinite mi uslugu. Pođite u Pariz... odsjednite u Crillonu, večerajte kod Maxima, naručite veliki, debeli odrezak i

bocu pjenušca, i potom dok budete jeli taj odrezak i pili pjenušac, mislite na mene.

- Molio bih vas samo da se ovdje potpišete, a mi ćemo obaviti sve potrebne formalnosti.

Paige podigne pogled. - Ne... ne znam što bih rekla. Mislim... pa on je imao obitelj.

- Prema oporuci, oni dobivaju samo ostatak njegova imetka, što nije osobito puno.

- Ne mogu to prihvatiti - reče mu Paige.

Pelham je začuđeno pogleda: - Zbog čega?

Nije imala odgovor na to pitanje. John Cronin želio je da dobije njegov novac. - Ne znam. To mi se nekako čini neetičnim. On mi je bio pacijent.

- No, dobro. Ostavit ću vam doznaku, pa sami odlučite što ćete s njom. Samo mi se ovdje potpišite. Kao da je omamljena, Paige potpiše dokument.

- Doviđenja, doktorice.

Promatrala ga je kako odlazi, ostajući sjediti i razmišljati o Johnu Croninu.

Novost o nasljedstvu bila je glavna tema razgovora u bolnici. Paige se nekako nadala da se cijela priča neće širiti doslovno od usta do usta. Još uvijek nije bila donijela odluku o tome što će učiniti s novcem. Taj mi novac ne pripada, razmišljala je Paige. On ima obitelj.

Paige još nije bila emocionalno pripravna za povratak na posao, ali ondje su je čekali pacijenti za koje se trebalo brinuti. Tog jutra na rasporedu je imala operaciju. Arthur Kane pričekao ju je u hodniku. Njih dvoje nisu progovorili ni riječi još od operacije na kojoj su rendgenske snimke bile pogrešno okrenute.

Iako nije imala nikakva dokaza da je to učinio Kane, slučaj s razrezanim gumama Paige je prestrašio.

- Bok, Paige. Što je bilo, bilo je i sada zaboravimo na to. Što kažeš?

Paige slegne ramenima. - Može.

- Nije li to sve s Kenom Malloryjem užasno? - upita on.

- Da - reče Paige.

Kane ju je prepredeno promatrao. - Možeš li uopće zamisliti da neki liječnik namjerno ubija ljudsko biće? Užasno, zar ne?

- Da.

- Usput - reče on - čestitam. Čujem da si milijunašica.

- Ne vidim nikak...

- Imam karte za večerašnju kazališnu predstavu, Paige. Mislio sam da bismo je nas dvoje mogli zajedno pogledati.

- Hvala - reče Paige. - Imam zaručnika.

- U tom slučaju savjetujem ti da raskineš zaruke. Ona ga iznenađeno pogleda. - Molim?!? Kane joj se primakne. - Naložio sam da se obavi obdukcija tijela Johna Cronina.

Paige osjeti kako joj srce počinje brže udarati. - Da?

- Nije umro od srčanog udara. Netko mu je dao preveliku dozu inzulina. Taj netko valjda nije računao na obdukciju.

Paigeina usta odjednom su postala suha.

- Bila si s njim kad je umro, zar ne?

Oklijevala je. - Da.

- To znam jedino ja i jedino ja imam izvještaj s obdukcije. - On je potapša po nadlaktici. - I usta su mi zapečaćena. Onda, što kažeš na te karte za večeras...

Paige se odmakne od njega. - Ne!

- Jesi li sigurna da znaš što činiš?

Ona duboko udahne. - Jesam. A sada oprostite...

I ona pode dalje. Kane je gledao za njom okamenjena lica. Potom se okrene i pode prema uredu Benjamina Wallacea.

Telefon ju je probudio u jedan u noći u njezinu stanu.

- Opet si bila zločesta djevojčica.

Bio je to onaj isti hrapavi glas prikriven dahtavim šaptom, no ovoga puta Paige ga je prepoznala. Bože, pomisli ona, s pravom sam se bojala.

Kad je Paige sljedećeg jutra došla u bolnicu, ondje su je čekala dva muškarca.

- Doktorica Paige Taylor?

- Da.

- Morat ćete poći s nama. Uhićeni ste zbog ubojstva Johna Cronina.

37.

Bio je posljednji dan suđenja. Branitelj Alan Penn završnom se riječju obraćao poroti.

- Dame i gospodo, čuli ste brojne iskaze o stručnosti ili nestručnosti doktorice Taylor. Sutkinja Young svakako će vam reći da to nije predmet ovog suđenja.

Siguran sam da svakom liječniku koji se negativno izrazio o njezinu radu možemo suprotstaviti desetak onih koji bi ga ocijenili pozitivno. Ali ovdje nije riječ o tome.

- Paige Taylor sudi se zbog smrti Johna Cronina. Ona je priznala da mu je pomogla umrijeti. To je učinila zbog toga što je osjećao užasne bolove i zbog toga što ju je zamolio da to učini. Riječ je o eutanaziji, koja se danas u svijetu sve više i više prihvaća. Tijekom protekle godine kalifornijski Vrhovni sud podržao je pravo mentalno zdrave odrasle osobe da odbije ili zatraži okončanje bilo koje vrste medicinskog postupka. Upravo je pojedinac taj koji mora živjeti ili umrijeti s postupkom koji je odobren ili odbijen.

On pogleda lica članova porote. - Eutanazija je zločin počinjen iz suosjećanja, milosrđa i, usudio bih se reći, u određenom se obliku javlja u bolnicama širom svijeta. Javni tužitelj traži smrtnu presudu. Ne dopustite mu da promijeni pravu temu ovog suđenja. Još nikada nije bilo smrtne kazne za eutanaziju.

Šezdeset i tri posto Amerikanaca vjeruje da eutanaziju treba ozakoniti, a u osamnaest saveznih država u ovoj zemlji ona već jest legalna. Pravo je pitanje imamo li mi pravo prisiljavati pacijente kojima nema pomoći na život u boli, tjerati ih da ostaju na životu i pate? Ovo pitanje postalo je zamršeno zbog velikog napretka koji smo ostvarili u medicinskoj tehnologiji. Brigu o pacijentima prepustili smo aparatima. Aparati ne poznaju milosrđe. Slomi li konj nogu, rješavamo ga muke i ubijamo ga. Kada je riječ o ljudskome biću, mi ga osuđujemo na nekakav poluživot koji je u stvarnosti pravi pakao.

- Doktorica Taylor nije donijela odluku o tome kada će John Cronin umrijeti. To je odlučio John Cronin. Nemojte u tome griješiti, to što je učinila doktorica Taylor bio je čin milosrđa. Za to je preuzela potpunu odgovornost. Ali možete biti posve sigurni u, to da nije znala apsolutno ništa o novcu koji joj je oporukom ostavljen. To što je učinila, učinila je u duhu suosjećanja. John Cronin bio je čovjek slaba srca koji je bolovao od neizlječivog, smrtonosnog oblika raka, koji mu se već bio proširio cijelim tijelom, izazivajući užasne muke. Postavite si samo jedno pitanje. Biste li željeli nastaviti živjeti pod takvim uvjetima? Hvala. - On se okrene i vrati do svog stola, te sjedne pored Paige.

Gus Venable ustane i zauzme položaj ispred porote. -Suosjećanje? Milosrđe? - On pogleda prema Paige, odmahne glavom i potom se ponovno okrene prema poroti.

- Dame i gospodo, već više od dvadeset godina radim kao odvjetnik i moram vam reći da tijekom svih tih godina nikada - nikada - nisam vidio jasniji slučaj hladnokrvnog, proračunatog ubojstva radi stjecanja materijalne koristi.

Paige je pomno slušala svaku riječ, napeta i blijeda.

- Obrana govori o eutanaziji. Je li doktorica Taylor to učinila iz suosjećanja? Ne bih rekao. Doktorica Taylor i drugi svjedoci izjavili su da je gospodinu Croninu bilo ostalo još samo nekoliko dana života. Zbog čega mu nije dopustila da živi još tih nekoliko dana? Možda zbog toga što se bojala da bi gospođa Cronin mogla doznati da joj je suprug promijenio oporuku i to spriječiti.

- Nije li upravo nevjerojatna slučajnost da neposredno nakon što je gospodin Cronin promijenio oporuku i doktorici Taylor ostavio milijun dolara, ona njemu daje preveliku dozu insulina i time ga ubija?

- U više navrata optužena je pokazala da je i samu sebe uvjerila u svoje riječi. Rekla je da je s Johnom Croninom bila u prijateljskim odnosima, da ju je on volio i cijenio. Ali, čuli ste svjedoke koji su izjavili da je mrzio doktoricu Paige Taylor, da je za nju rekao »ona kučka« i rekao joj neka ga ne dira »svojim jebenim rukama«.

Gus Venable ponovno pogleda optuženu. Na njezinu licu odražavao se očaj. On se ponovno okrene prema poroti. - Za svjedoka ste imali i odvjetnika prema čijem je iskazu doktorica Taylor za milijun dolara koje je dobila rekla: »To nije etično. Bio mi je pacijent«.

Ali svejedno je šćepala novac. Bio joj je potreban. Kod kuće je imala punu ladicu turističkih prospekata... Pariz, London, francuska rivijera. A nemojte smetnuti s uma da u putničkoj agenciji nije bila nakon što je dobila novac. O, ne. Ta je putovanja isplanirala puno ranije. Bili su joj potrebni još samo novac i prilika, a John Cronin pružio joj je oboje. Bio je to bespomoćan muškarac koji umire i nad kojim je mogla imati potpunu vlast. Na milost i nemilost imala je čovjeka za kojeg je priznala da je imao užasne bolove - koji je štoviše, prema njezinu vlastitom priznanju, bio u agoniji. Možete si zamisliti koliko je uz takvu bol teško razborito razmišljati. Ne znamo kako je doktorica Taylor uvjerila Johna Cronina u to da promijeni oporuku, da iz nje izostavi obitelj koju je volio i da nju promovira u glavnu uživateljicu oporuke. Međutim, znamo da ju je one kobne noći pozvao u svoju sobu. O čemu su razgovarali?

Je li joj mogao ponuditi milijun dolara za to da ga riješi svih muka? Riječ je o mogućnosti s kojom se moramo suočiti. U svakom slučaju, bilo je to posve hladnokrvno ubojstvo.

- Dame i gospodo, znate li koji je svjedok na ovome suđenju optuženoj nanio najviše štete? - On dramatičnom kretnjom pokaže prstom na Paige. - Sama optužena!

U iskazu smo čuli da je jednom pacijentu protivno zakonu dala transfuziju, a zatim krivotvorila službene bolničke dokumente. Tu činjenicu nije zaniijekala.

Rekla je da nikada nije usmrtila niti jednog pacijenta osim Johna Cronina, međutim prema iskazu koji smo čuli, doktor Barker, liječnik kojega svi cijene, optužio ju je za to da je usmrtila njegovog pacijenta.

- Na žalost, dame i gospodo, Lawrence Barker pretrpio je moždani udar i danas ne može biti s nama kako bi posvjedočio protiv optužene. Evo što je doktor Peterson izjavio u vezi s pacijentom kojeg je operirala doktorica Taylor.

On počne čitati zapisnik.

»Doktor Barker ušao je u operacijsku dvoranu dok je operacija još trajala?«

»Da.«

»I je li doktor Barker štogod rekao?« Odgovor: »Obratio se doktorici Taylor i rekao joj: 'Ubili ste ga'«.

Ovo su riječi sestre Berry: »Možete li mi reći neke posve određene stvari koje ste čuli da doktor Barker govori doktorici Taylor?«

Odgovor: »Rekao joj je da je nesposobna... Jednom drugom zgodom rekao joj je da joj ne bi dopustio ni da mu operira psa«.

Gus Venable podigne pogled. - Ili je riječ o nekakvoj zavjeri, u kojoj svi ovi časni liječnici i bolničarke lažu u vezi s optuženom, ili, pak, laže doktorica Taylor. Ne samo da laže, nego i patološki...

U tom trenutku otvorila su se stražnja vrata dvorane i na njima se pojavi užurbani tužiteljjev pomoćnik, koji potom nakratko zastane, kao da pokušava donijeti neku odluku. On se zatim, prolazom kroz gledalište uputi prema Gusu Venableu.

- Gospodine...

Gus Venable ljutito se okrene. - Zar ne vidiš da...?

Pomoćnik mu nešto došapne.

Gus Venable iznenađeno ga pogleda. - Što?!? Pa to je divno!

Sutkinja Young nagne se prema naprijed i zloslutno tihim glasom upita: - Oprostite, što vas prekidam, ali što si to vas dvojica umišljate da činite?

Gus Venable uzbuđeno se okrene prema njoj. - Časni sude, upravo sam doznao da se doktor Lawrence Barker nalazi u hodniku ispred sudnice. U kolicima je, ali je sposoban za svjedočenje. Volio bih ga pozvati kao svjedoka.

Sudnicom se proširio glasan žamor.

Alan Penn već je bio na nogama. - Prigovor! - poviče on. - Tužitelj je usred završne riječi. Ne postoji presedan na temelju kojeg bi bilo moguće ovako kasno pozvati novog svjedoka. Ja...

Sutkinja Young snažno udari čekićem po stolu. - Hoćete li obojica, molim vas, prići mome stolu?

Penn i Venable zajedno joj priđu.

- Ovo je posve protupropisno i bez presedana, časni sude. Protivim se...

Sutkinja Young reče: - U pravu ste, gospodine Penn, kada je riječ o propisima i pravilnosti, ali niste u pravu kada je riječ o presedanima. Mogu vam navesti na desetine slučajeva do kojih je dolazilo širom zemlje i u kojima se materijalnim svjedocima u posebnim okolnostima dopuštalo da svjedoče. Štoviše, ako vas toliko zanima presedan, možete potražiti dokumentaciju o

sudnju koje je prije pet godina održano i u ovoj sudnici. Slučajno sam sudila upravo ja.

Alan Penn proguta knedlu. - Znači li to da ćete mu dopustiti da svjedoči?

Sutkinja Young bila je zamišljena. - Budući da je doktor Barker u ovome slučaju materijalni svjedok i da je bio u fizičkoj nemogućnosti svjedočiti ranije, u interesu pravde, presudit ću da mu se dopusti svjedočiti.

- Zahtijevam izuzeće! Nema nikakva dokaza da je svjedok sposoban za davanje iskaza. Zahtijevam konzilij najboljih psihijatarata...

- Gospodine Penn, u ovoj se sudnici ne zahtijeva. Ovdje se moli. - Ona se obrati Gusu Venableu. - Možete uvesti svjedoka.

Alan Penn ostao je stajati na mjestu, posve demoraliziran. Gotovo je, pomisli on. Ovaj je slučaj izgubljen.

Gus Venable obrati se svome pomoćniku. - Uvedi doktora Barkera.

Vrata se polako otvore i u sudnicu uđe dr. Lawrence Barker. Sjedio je u invalidskim kolicima. Glava mu je bila nagnuta na stranu, a jedna strana lica izdignuta u gotovo neprimjetnu grimasu.

Sve oči bile su uprte u tu blijedu i krhku pojavu koju su u kolicima dogurali u prednji dio dvorane. Dok je prolazio pored Paige, on je pogleda.

U njegovim očima nije bilo nimalo naklonosti i Paige se u tom trenutku sjeti njegovih posljednjih riječi: Što si vi to, dovraga, umišljate, tko...?

Kad se Lawrence Barker zaustavio ispred sutkinje Young, ona se nagne prema njemu i blagim ga glasom upita: - Doktore Barker, osjećate li se sposobnim danas ovdje dati svoj iskaz?

Kad je progovorio, riječi doktora Barkera bile su nejasno izgovorene. - Da, časni sude.

- Jeste li u potpunosti svjesni onoga što se događa u ovoj sudnici?

- Jesam, časni sude. - On pogleda prema Paige. - Onoj se ženi sudi zbog ubojstva pacijenta.

Paige se trgne. Onoj ženi!

Sutkinji Young to je bilo dovoljno da donese odluku. Ona se obrati sudskome službeniku. - Neka svjedok prisegne.

Nakon što je dr. Barker položio prisegu, sutkinja Young reče mu: - Možete ostati u kolicima, doktore Barker. Dalje će vas ispitivati tužitelj, a branitelju ću dopustiti unakrsno ispitivanje.

Gus Venable se nasmiješi. - Hvala, časni sude. - On polako priđe kolicima. - Nećemo vas dugo zadržavati, doktore, i sud silno cijeni to što ste došli svjedočiti u ovako teškoj situaciji. Je li vam poznato išta od iskaza iznijetih u ovoj sudnici tijekom posljednjih mjesec dana?

Dr. Barker kimne. - Pratim suđenje na televiziji i u novinama i od njega mi se povraća.

Paige pokrije lice rukama.

Gus Venable ni uz najveći, mogući napor nije mogao prikriti slavodobitan izraz lica. - Siguran sam da nas ima puno koji se tako osjećamo - reče tužitelj tonom prepunim poštovanja.

- Došao sam ovamo zbog toga što želim da pravda na koncu bude zadovoljena.

Venable se nasmiješi. - Upravo tako. To je i naša želja.

Lawrence Barker duboko udahne, a kada je počeo govoriti, glas mu je bio ispunjen gnjevom. - Kako onda, dovraga, možete suditi doktorici Taylor?

Venableu se učinilo da ga nije dobro čuo. - Oprostite, kako molim?

- Cijelo ovo suđenje obična je lakrdija!

Paige i Alan Penn zabezeknuto se pogledaju.

Gus Venable bio je već posve blijed. - Doktore Barker...

- Ne prekidajte me - ljutito mu odvrati Barker. - Iskoristili ste iskaze hrpe pristranih, zavidnih ljudi da biste napali jednu sjajnu liječnicu. Ona...

- Samo malo! - Venable je osjećao da ga obuzima paničan strah. - Nije li točno da ste toliko kritizirali sposobnosti doktorice Taylor da je već bila pripravna dati otkaz u bolnici Embarcadero!

- Točno je.

Gus Venable odmah se počeo osjećati bolje. - Pa, onda - reče on pobjedonosnim tonom - kako možete reći da je Paige Taylor sjajna liječnica?

- Zbog toga što je to, eto, točno. - Barker se okrene prema Paige, a kad je ponovno progovorio, obraćao se njoj, kao da su njih dvoje sami u cijeloj sudnici: - Neki su ljudi rođeni za liječnički poziv. Vi ste jedna od takvih rijetkih osoba. Od samog početka znao sam koliko ste sposobni i stručni. Bio sam oštar prema vama - možda i preoštar - zbog toga što ste bili dobri. Bio sam tako strog prema vama, jer sam želio da i sami budete nepopustljiviji prema sebi. Želio sam da budete savršeni, jer u našem pozivu nema mjesta za pogreške. Ni za najmanju pogrešku.

Paige ga je gledala kao hipnotizirana, osjećajući kako joj se misli roje vrtoglavom brzinom. Sve se odvijalo tako brzo.

Sudnicom je vladala potpuna tišina.

- Nisam vam namjeravao dopustiti da odete iz bolnice.

Gus Venable osjećao je kao mu pobjeda izmiče iz ruku. Njegov krunski svjedok pretvorio se u najgoru moguću moru. - Doktore Barker... čuli smo iskaze svedoka u kojima se kaže da ste optužili doktoricu Taylor da je usmrtila vašeg pacijenta Lancea Kellyja. Kako...?

- To sam joj rekao zbog toga što je ona bila odgovorni kirurg. Konačna odgovornost bila je njezina. Smrt gospodina Kellyja zapravo je izazvao anesteziolog.

Sudnicom je već vladao silno bučan metež.

Paige je zapanjeno sjedila na svome mjestu.

Dr. Barker nastavio je govoriti polako, uz vidan napor: - A što se tiče Johna Cronina, koji joj je ostavio novac, doktorica Taylor o tome nije znala ništa.

Osobno sam razgovarao s gospodinom Croninom. Rekao mi je da će doktorici Taylor ostaviti taj novac zbog toga što mrzi svoju obitelj i dodao je da će zamoliti doktoricu Taylor da ga oslobodi užasnih muka. Ja sam se složio.

Gledalište se ponovno našlo na nogama. Gus Venable stajao je nasred sudnice, a izraz njegova lica odavao je posvemašnju izgubljenost.

Alan Penn poput munje skoči na noge. - Časni sude, tražim oslobađanje svoje klijentice!

Sutkinja Young žestoko je udarala čekićem po stolu. - Tišina! - vikala je. Potom je pogledala dvojicu odvjetnika. - U moje odaje!

Sutkinja Young, Alan Penn i Gus Venable sjedili su u uredu sutkinje Young.

Gus Venable bio je u šoku. - Ne... ne znam što bih rekao. Očito je riječ o bolesnu čovjeku, časni sude. Zbrkan je. Želim da ga psihijatrijski konzilij pregleda i...

- Ne možeš imati i ovce i novce, Gus. Izgleda da je tvoja teorija upravo sagorjela i nestala u dimu. Poštedimo te daljnjih neugodnosti, može? Presudit ću oslobađanje od optužnice za ubojstvo. Ima li kakvih primjedbi?

Uslijedila je dugotrajna tišina. Venable na posljertku kimne. - Izgleda da nema.

Sutkinja Young reče: - To je pametna odluka. Dat ću ti samo jedan savjet. Nikada, ali doista nikada, ne zovi svjedoka ako ne znaš što će reći.

Sud je ponovno zasjedao. Sutkinja Young reče: - Dame i gospodo porotnici, hvala vam na utrošenom vremenu i uloženom strpljenju. Sud će sada osloboditi optuženu svih navoda optužnice. Optužena je slobodna.

Paige se okrene kako bi Jasonu uputila poljubac, a onda žurno pride doktoru Barkeru. Spustivši se na koljena, ona ga zagrli.

- Ne znam kako bih vam se zahvalila - prošapće ona.

- Prije svega, niste se uopće trebali uplesti u ovakvu zbrku - progundā on. - Poprilično je glupo učiniti takvo što. Izađimo odavde i pođimo nekamo gdje možemo razgovarati.

Te njegove riječi čula je i sutkinja Young. Ona ustane i reče: - Ako želite, možete poći u moj ured. To je najmanje što možemo učiniti za vas.

Paige, Jason i dr. Barker ostali su sami u sutkinjinu uredu.

Dr. Barker reče: - Žao mi je što mi ranije nisu dopustili da vam dođem pomoći. Znae kakvi su ti prokleti doktori.

Paige je bila na rubu suza. - Ne mogu vam ni opisati koliko sam vam...

- Onda i nemojte! - reče on oštrim tonom.

Paige ga je pomno promatrala i u tom se trenutku nečega prisjetila. - Kada ste razgovarali s Johnom Croninom?

- Molim?

- Dobro ste me čuli. Kada ste razgovarali s Johnom Croninom?

- Kada?

Ona polako reče: - Nikada niste čak niti vidjeli Johna Cronina. Niste ga uopće poznavali.

Na Barkerovim usnama titrao je slabašan smiješak. - Nisam. Ali poznajem vas.

Paige se nagne prema njemu i baci mu se oko vrata.

- Ne slinite mi tu sada... - progundā on, a zatim pogleda Jasona. - Katkada je tako bezvezno sentimentalna. Pazite, dobro se brinite o njoj, inače ćete imati posla sa mnom.

Jason reče: - Bez brige, gospodine. Dobro ću paziti na nju.

NIŠTA NIJE VJEČNO Sidney Sheldon

Paige i Jason vjenčali su se već sutradan. Doktor Barker bio im je kum.

Epilog

Paige Curtis otvorila je privatnu ordinaciju, ugovorom povezanu s prestižnom bolnicom North Shore. Milijun dolara dobivenih od Johna Cronina Paige je upotrijebila je za utemeljenje medicinske zaklade u Africi koja je ponijela ime njezina oca.

Lawrence Barker s Paige dijeli poslovni prostor, u ulozi kirurškog savjetnika.

Arthuru Kaneu Zdravstveni odbor države Kalifornije oduzeo je dozvolu za rad u struci.

Jimmy Ford posve se oporavio i vjenčao s Betsy. Svoju prvu kći nazvali su Paige.

Honey Taft preselila se u Irsku sa Seanom Reillyjem i radi kao bolničarka u Dublinu.

Sean Reilly uspješan je umjetnik i zasad ne pokazuje nikakve simptome AIDS-a.

Mike Hunter u državnome zatvoru još uvijek odslužuje kaznu za oružanu pljačku.

Alfred Turner radi u privatnoj ordinaciji u Park Aveniji i u poslovnome svijetu postiže silne uspjehe.

Benjamin Wallace otpušten je s mjesta ravnatelja gradske bolnice Embarcadero.

Lauren Harrison udala se za svog teniskog trenera.

Lou Dinetto osuđen je na petnaest godina robije zbog utaje poreza.

Ken Mallory osuđen je na doživotni zatvor. Tjedan dana nakon Dinettova dolaska u kaznionicu, beživotno Malloryjevo tijelo pronađeno je na podu ćelije, izbodeno nožem.

Bolnica Embarcadero još je uvijek na svome mjestu i čeka novi potres.

KRAJ

ŽELEZNI

www.CroWarez.org

www.BosnaUnited.net

BosnaUnited.net
BiH Warez Scene